R 55

ALFRED HITCHCOCK

A rémület szigete

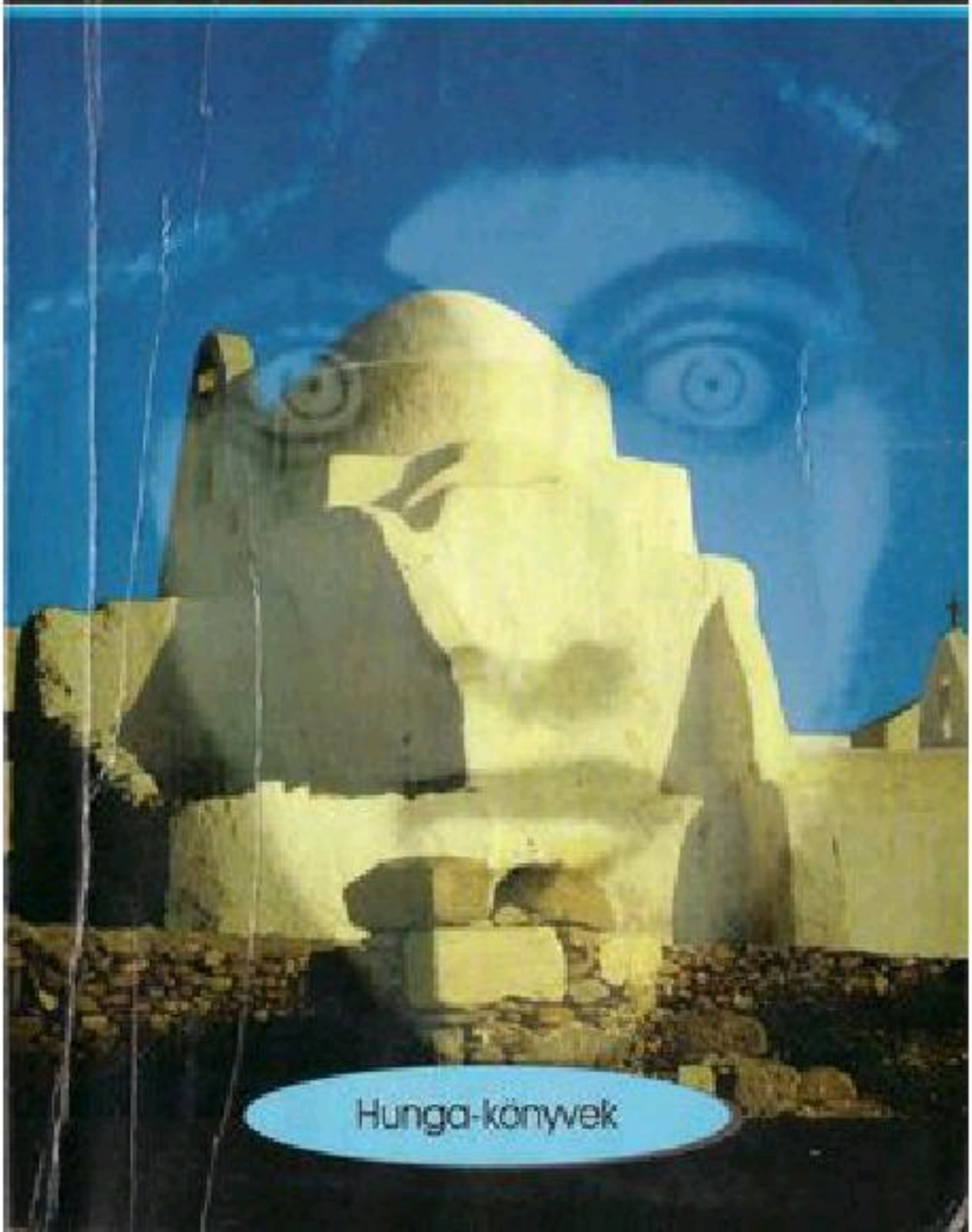

Hunga-könyvek

ALFRED HITCHCOCK

A rémület szigete

HUNGALIBRI KIADÓ
Budapest

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Alfred Hitchcock
Don't Look a Gift Shark in the Mouth;
Hard Day at the Scaffold;
Published by Dell Publishing Co., Inc., 1979

© Copiright 1959 by Random House, Inc.
1967 by H.S.D. Publications, Inc ©
Hungarian translation: Dr. Csiszár Lajos
Dr. Végh Sándor

ISBN 963 85556 7 X Ö
ISSN 963 9021 11 3

Kiadja a Hungalibri Könyvkiadó és Könyvterjesztő Kft.
Felelős kiadó: a Hungalibri ügyvezető igazgatója

Főszerkesztő: Szujó Béla
Felelős szerkesztő: Kustos Mária
Műszaki szerkesztő: Bán Ferenc
A borítót készítették: Baráz Klára és Baráz Tamás

Készült a Budapest-Print Nyomdában
Felelős vezető: a Budapest-Print ügyvezető igazgatója

Előszó

Miután egy hétvégét vidéken töltött, egy barátom könyvet küldött vendéglátójának. A minap eszembe jutott, hogy a televízióban sok estét töltöttem az önök otthonában, és sohasem köszöntem meg illően. Tehát itt van ez a könyv. Természetesen nem hinném, hogy barátom pénzt kér a küldött könyvekért, de semmi baj. A tény az, ami számít.

A legtöbb előszó hamar védekezővé válik, hosszadalmasan igyekszik magyarázni, hogy miért éppen ezeket a történeteket választották és az entomológus gyorsan mentegetőzni kezd. Az ebben a kötetben megjelent történeteket egy meggondolás alapján választották ki, s ezt a cím megmagyarázza. Csak annyit mondhatok, hogy nekem nagyon tetszenek. Remélem, önöknek is.

A krimi nem egyszerű detektívregény. Sokkal érdekesebb az, hogy ki fog gyilkolni. Nem gondolnám, hogy titkot árulok el, mikor azt mondom, hogy valaki gyilkolni fog. Így hát nem mondhatják, hogy nem figyelmeztettem önöket.

Sokan azt állítják, hogy egy hátborzongató történet, vagy egy krimi olvasásának gyógyító hatása van, és egyeseket megment a gyilkolási vágytól és örömet szerez nekik az a bűntény, melyet el akartak ugyan követni, de mégsem tették meg, mert hiányzott belőlük a merészség. Ha ez igaz, akkor a detektívregény csökkent minden lehetséges vágyat. Vagy legalábbis minden normálist. Biztos vagyok benne, hogy ezek a vidám kis történetek végét vetnek annak a mendemondának, hogy az igazság furcsább, mint a kitalálás.

Nem szeretnék sok időt tölteni ezeknek a történeteknek a bevezetésével. Azt hiszem Henry James vette észre, hogy mikor egy irodalmi művet túl hosszadalmas előszóval látnak el, vagy pedig egy fikciót túl gondosan adnak elő, magyaráznak és jegyzetekkel látnak el, az nagyon hasonlít ahhoz, mikor a vendéget rendőr kíséri vacsorára. Ez az, amit egyáltalán nem szeretnék. Sokkal inkább szeretném, ha ez a vacsoravendég, akinek ön ajtót nyit, teljesen idegen, és nincs rendőr a láthatáron.

Most pedig, ha egy jó könyvet akar olvasni, talán már kezdhetjük is. Javasolom, hogy mikor olvasni kezd, olyan időt válasszon, mikor egyedül van otthon. Ha mások is vannak, szabaduljon meg minél hamarabb tőlük. Erre vonatkozólag rengeteg ötletet talál a könyvben. Most pedig oltsa el a villanyokat, amennyit csak lehet, és nyugovóra térés előtt olvasson el egyet. Ha egy másikat is meg akar ízlelni, olvassa el, de legyen óvatos, mert a túladagolás esetleg végzetes lehet. Elvégre ez a könyv igen mérgező.

Alfred Hitchcock

Eltűnt emberek

Jack Finney

Csak menjen be, mintha egy közönséges utazási iroda lenne, – mondta az idegen, akivel egy bárban találkoztam. – Kérdezzen néhány közhelyet – valami utazással kapcsolatban, melyet szabadsága idejére tervez, vagy valami hasonlót. Aztán célozgasson homályosan a Reklámra. De bármit is tesz, ne említse határozottan, várja meg, amíg ő maga hozza fel. De ha a férfi nem tesz róla említést, akkor jobb, ha mindent elfelejt. Persze, ha tudja. Mert sohasem fogja látni; maga nem az a típus, ennyi az egész. De ha maga kérdezősködik felőle, a férfi csak bámulni fog magára, mintha nem tudná, hogy maga miről beszél.

Többször is elismételtem mindent, de ami lehetséges éjjel egy pohár sör mellett, azt nem éppen könnyű elhinni egy zord, esős napon, s miközben az utcát kerestem, melyet emlékezetembe vésztem, úgy éreztem magam, mint egy bolond. Dél volt, egy esős, szeles napon New Yorkban a West 42-nd Streeten. És miként körülöttem a férfiak legtöbbje, én is a kalapom karimáját fogva mentem. Egy régi esőkabát volt rajtam, s fejem lehajtottam a ferdén vágó esőben. A világ valódinak és szürkének tűnt, az egész dolog pedig reménytelennek látszott.

Különben is állandóan arra gondoltam, ki vagyok én, hogy megnézhessem a Reklámot, ha egyáltalán van is olyan? Neve, kérdeztem magamban, mintha máris érdeklődnének irántam. Charley Ewell a nevem, egy fiatal fickó vagyok, aki egy bankban dolgozik, mint pénztáros. Nem szeretem ezt a munkát, s nem is keresek sokat, és sohasem fogok. Már három éve élek New Yorkban, és nemigen vannak barátaim. Az ördögbe is, valójában nincs is mit mondanom; több filmet látok, mint amennyit szeretnék, igen sok könyvet olvasok, és beteg vagyok a vendéglői ételektől. Közepes szellemi képességgel rendelkezem, s átlagos kinézésű és gondolkodású vagyok. Ez megfelel önnek; alkalmas vagyok?

Végre megpillantottam; a cím a 200-as tömbház volt, egy régi, félig modernizált irodaház, megviselt és idejétmúlt, s bár nem akart tudomást venni róla, de képtelen volt elrejteni. New York tele van velük, különösen a Fifth-től nyugatra.

A rézkeretes üvegajtón át egy kis, kőkockával kirakott előcsarnokba értem, mely a friss felmosás ellenére is állandóan piszkosnak tűnt. A zöld színűre festett falak göröngyösek voltak a régi gipszes javítások miatt. A falon kis, krómkeretes címjegyzék függött, – fehér celluloid, fekete háttérrel –, melyen könnyen lehet cserélni a betűket. Húszegynéhány név volt rajta, s hamar megtaláltam az Acme Utazási Irodát, mely második volt a jegyzéken, az A-l Mimeo és az Ajax Magic Supplies között. Megnyomtam a csengőt, az ódivatú, nyitott rácsozató felvonó ajtajánál. A csengő messze fenn visszhangzott az aknában. Hosszú szünet után kattanás hallatszott, s a súlyos lánc lassan lefelé csörömpölt felém, és én majdnem megfordultam és elindultam, annyira tébolyodott volt az egész.

De fenn, az Acme irodája szakított az épület légkörével. Benyitottam az üvegezett ajtón és bementem. A nagy, négyszögű szoba világos és tiszta volt, s fénycső világította meg. A széles, kettős ablak mellett, egy pult mögött, magas, őszes hajú, szigorú arckifejezésű férfi állt és telefonált. A férfi feltekintett és intett, hogy lépjek be. A szívem majdnem a torkomban dobogott. A férfi pontosan olyan volt, amilyennek leírták.

– Igen, a United Air Lines – mondta a telefonba. – A járat száma – itt az üvegtetős pultra tekintett – hét-zéró-három, és javasolom, hogy negyven perccel korábban jelenjen meg.

Most már a férfi előtt álltam, a pultnak támaszkodva vártam és körülnéztem; igen ő az a férfi, és ez mégis egy közönséges utazási iroda: a falakon nagy, élénk színű plakátok, fém irattartók zsúfolásig tele reklámokkal, a pulton pedig, az üveg alatt, nyomtatott menetrendek. „Pontosan úgy néz ki, amilyennek lennie kell, és nem másnak” – gondoltam, és ismét úgy éreztem magam, mint egy bolond.

– Miben lehetek szolgálatára, uram? – mosolygott rám a pult mögül az őszes hajú férfi, letéve a kagylót. Hirtelen nagyon ideges lettem.

– Igen – húztam az időt, kigombolva az esőkabátom. Aztán ismét a férfire néztem, s azt mondtam: – Meg szeretnék – szökni. „Te bolond” mondtam magamban „Nagyon sietsz. Ne siesd el!” Rémülten néztem, vajon válaszom milyen hatással van rá, de a férfi szeme meg sem rebbent.

– Nos, nagyon sok hely van, ahova lehet menni – válaszolta udvariasan; a pult alól kivett egy hosszú, keskeny irattartót, s az üvegre helyezte, egyenesen elém. „Repüljön Buenos Airesbe – Teljesen más világ!” kiabálták a tetején két sorban a halványzöld betűk.

Elég hosszan néztem a reklámot, hogy udvariasnak tűnjek. Nagy, ezüstös repülőgép készült leszállni este a kikötőben, a vizén holdfény játszadozott, háttérben pedig hegyek látszottak. Aztán megráztam a fejem; féltem beszélni, féltem, hogy esetleg valami rosszat mondok.

– Talán valami nyugodtabb helyet óhajt? – kérdezte a férfi, s más irattartót vett elő: vastag, öreg fatörzsek meredtek az égnek, s tűntek el szem elől a magasban, s a nap sugarai rézsútosan törtek át közöttük. „Maine szűz erdei, a Maine Vasúton Bostonon át.” – Vagy – mondta a tisztviselő egy harmadik reklámot téve az üvegre – Bermudában most nagyon kellemes.

Erre az volt írva: „Bermuda, régi világ az Újban”.

Úgy határoztam, hogy mégis megkockáztatom. – Nem – mondtam a fejemet rázva. – Én egy állandó helyet keresek. Olyan helyet, ahol élhetek és le is telepedhetek. – Majd egyenesen a férfi szemébe tekintve folytattam. – Életem végéig. – Ekkor idegeim cserbenhagytak, és szerettem volna visszatáncolni.

De a férfi kellemesen mosolyogva mondta: – Nem értem miért nem ajánlhatnánk ezt. – Előrehajolt a pulton, karjára támaszkodott, s kezeit összekulcsolta: rengeteg ideje volt, s magatartása meggyőzött. – Mit szeretne, mit akar? – kérdezte.

Lélegzetem visszafojtva válaszoltam: – Menekülni.

– Mi elől?

– Nos – mondtam habozva, mert eddig még sohasem öntöttem szavakba –, mondjuk

New Yorktól. Általában a városoktól. Az aggodalomtól. A rettegéstől és mindentől, amit az újságokban olvasok. A magánytól. – Ekkor már nem tudtam tartóztatni magam, s bár tudtam, hogy túl sokat beszélek, a szavak csak úgy ömlöttek belőlem. Hogy ne kelljen azt tennem, amit igazából éppen nem akarok, s azt tegyem, aminek nagyon örülnék. Hogy ne azért dolgozzam, hogy éppen csak megélhessek belőle. Magától az élettől – legalábbis amilyen az ma. – Most egyenesen a férfire néztem és halkan folytattam: – Magától a világtól.

Most a férfi őszintén bámult engem, kitartóan nézett rám, s ezt nem is igyekezett leplezni. Azt gondoltam, hogy egy pillanat múlva megrázza a fejét és azt mondja: – Uram, talán inkább orvoshoz kellene fordulnia. – De nem tette, hanem tovább nézett engem meredten, s szeme most a homlokomra irányult. Testes férfi volt, szürke haja hullámos, s barázdált arca igen nagy értelmet és igen nagy jóindulatot sugárzott; úgy nézett ki mint egy miniszter; olyan volt, amilyennek egy apának lennie kell.

Most egyenesen a szemembe nézett, aztán a szám, az állam, az állkapcsom vonalát tanulmányozta, s hirtelen az volt az érzésem, hogy ez a férfi minden nehézség nélkül többet tudott meg rólam, mint amennyit én tudok magamról. Aztán egyszerre elmosolyodott, s a pultra könyökölve egyik kezével megfogta a másikat és gyöngéden masszírozni kezdte. – Szereti az embereket? – kérdezte. – Csak az igazat mondja, mert úgyis tudom, ha hazudik.

– Igen – válaszoltam. – De nem engedek fel könnyen, és nemigen barátkozom senkivel.

A férfi megfontoltan bólintott és elfogadta a válaszom.

– Azt mondja, hogy eléggé rendes ember?

– Gondolom igen – vonogattam a vállam.

– Miért? – kérdezte a tisztviselő.

Kényszeredetten mosolyogtam, erre igazán nehéz válaszolni. – Hát, ha nem lennék az, akkor nagyon sajnálnám.

Erre a férfi elvigyorodott, s egy pillanatig fontolgatta a választ. Aztán zavartan mosolyogni kezdett, mintha egy viccet akarna mondani, mely nem elég jó. – Tudja – kezdte közömbösen –, néha betévednek ide emberek, akik nagyon hasonlítanak magára. Így hát egy kis tréfa céljából…

Szinte elakadt a lélegzetem. Így mondták nekem, hogy ezt fogja válaszolni, ha úgy gondolja, hogy én alkalmas lennék.

– …készítettünk egy kis reklámnyomtatványt. Egyszerűen csak a magunk szórakozására, érti? Olyan alkalmi ügyfeleknek, mint ön. Ha érdekli, megkérném, legyen szíves, tekintse meg. Olyasmi, amit nem szeretnénk, ha általánosan ismertté válna.

Alig tudtam suttogva kimondani: – Engem érdekel.

A férfi a pult alatt kutatott, aztán kivett egy vékony irattartót, mely ugyanolyan nagyságú és alakú volt, mint a többi, s az üvegen felém csúsztatta.

Megnéztem, szinte féltem megérinteni, s egyik ujjammal közelebb húztam magamhoz. A fedele sötétkék volt, olyan mint az éjszakai égbolt, s a tetején fehér betűk hirdették Látogasson az Elbűvölő Vernába! A kék borítólap fehér pontokkal volt teleszórva – csillagokkal –, s az alsó sarokban egy gömb volt, a földgömb, félig felhőkkel körülvéve. A

jobb felső sarokban, közvetlenül a Verna szó alatt, a többinél nagyobb és fényesebb csillag volt, s sugarak indultak ki belőle, mint a karácsonyi üdvözleteken lévő csillagokból. A borítólap alján a következő szöveg volt látható: A romantikus Verna, ahol az élet olyan, amilyennek lennie kell. A felirat alatt nyíl volt, jelezvén, hogy lapozni kell.

Lapoztam, s a nyomtatvány belül hasonlított a legtöbb utazási reklámhoz. Képek és szöveg volt bennük, de Róma, Párizs vagy a Bahama szigetek helyett Vernáról szóltak. A nyomtatás oly gyönyörű volt, hogy a képek szinte valódinak tűntek. Gondolom tárlaton már láttak ilyen képeket? Nos, ezek olyanok voltak, csak jobbak, sokkal, jobbak. Az egyik képen a füvön még a harmatot is látni lehetett és kedvesnek tűnt. Egy másik képen a fának a törzse szinte kihajolt a képből, és annyira tökéletes volt, hogy megdöbbentette az embert, mert ha megérintette, csak papírt érzett a durva kéreg helyett. A harmadik képen a miniatűr emberi arcok a megszólalásig élethűek voltak, az ajkak nedvesek és élők, a szemek ragyogtak, s még a bőr pórusai is jól látszottak. Mikor valaki ránézett, majdnem úgy érezte, hogy rögtön megmozdulnak és meg is szólalnak.

Egy nagy képet nézegettem, mely a két nyitott lap tetejét foglalta el. Úgy nézett ki, mintha egy hegy tetejéről készítették volna a felvételt. Látni lehetett, hogy a föld hogyan lejt a távoli völgy felé, s aztán a másik oldalon miként emelkedik ismét. A hegy mindkét oldalát erdők borították; a szín gyönyörű volt, tökéletes. Mérföldeken át minden zöld volt, fenséges erdők, s ha valaki az erdőket nézte, tudta, hogy ezek szűz, szinte érintetlen erdők. Messze, alant a völgyben egy folyó kanyargott, a legtöbb helyen égszínkéknek tűnt. Itt-ott, ahol az ár megtört a nagy sziklákon, a víz fehér habként tajtékzott, és ha elég közelről tekintett rá, szinte biztos lehetett benne az ember, hogy a vízen a napsugár tündököl. A folyó mentén lévő tisztásokon zsindellyel fedett házikók voltak, egyesek gerendából, mások téglából vagy vályogból épültek. A kép alá egyszerűen csak ennyi volt írva: A település.

– Mulatságos csatangolni egy ilyen helyen – mormolta a pult mögött a férfi, fejével a kezemben lévő reklámra biccentve. – Csökkenti az egyhangúságot. Vonzó kinézésű hely, ugye?

Nem tehettem mást, csak némán bólintottam, s szemem ismét a képre szegeztem, mert a kép sokkal többet árult el, mint amennyit láttál. Az erdő borította völgyet nézve az embernek az volt az érzése, hogy valaha ilyen lehetett egész Amerika, mikor még ismeretlen volt. És az ember szinte látta, hogy ez csak része az egész szűz területnek, az érintetlen erdőknek, ahol minden folyó kristálytiszta. Látni lehetett azt, amit az emberek egykor láttak – közülük már az utolsó is több, mint száz éve halott –, milyen volt Kentucky és Visconsin és a jó öreg Northwest. És tudni lehetett, ha abból a levegőből lélegeznél, az sokkal édesebb lenne a tüdődnek. S százötven évvel ezelőtt mindenütt ilyen volt a földön.

Ez alatt a kép alatt volt egy másik, melyen hat-nyolc ember ült a strandon, egy tónak, esetleg a fenti képen lévő folyónak a partján. Két gyermek ült összekuporodva a víz partján, locsolgatták egymást. Az előtérben felnőttek ültek, térdepeltek vagy kuporogtak a sárga homokon, beszélgettek, egyesek cigarettáztak, s legtöbbjük kávéval félig telt csészét tartott a kezében. A nap ragyogón sütött, s te tudtad, hogy a levegő milyen balzsamos, és ők éppen reggeli után vannak. Egy asszony beszélt, a többiek pedig

mosolyogva hallgatták. Az egyik férfi félig felemelkedett a kuporgó helyzetből, hogy követ hajítson a víz felszínén.

Te tudtad, hogy húsz percet, esetleg valamivel többet töltenek reggeli után és munkába menet előtt a strandon, és azt is tudtad, hogy barátok, és mindennap ezt teszik. Tudtad – mondom tudtad –, hogy ezek az emberek szeretnek dolgozni, bármi is legyen az, és nem kell sietniük és senki sem kényszeríti őket. Ha jól sejtem, ennyi az egész, hogy ezek a családok mindennap reggeli után ülve és beszélgetve töltenek el egy félórát ott a reggeli napsütésben, lent azon a csodálatos folyóparton.

Ezelőtt sohasem láttam az övékéhez hasonló arcokat. Azon a képen eléggé mindennapos kinézésű embereket lehetett látni, kellemes, többé-kevésbé ismerős típusokat. Egyesek fiatalok voltak, húszas éveikben jártak, mások pedig harmincas éveikben; egy férfi és egy nő idősebb volt, ötven körüliek lehettek. De a legfiatalabb pár arca teljesen sima volt, s nekem úgy tűnt, hogy ők már itt születtek, és ez a hely olyan, ahol senki sem gondterhelt, vagy éppen sohasem volt mitől félnie. A többiek, az idősebbek homloka már ráncos volt, szájuk körül barázdák látszottak, de úgy nézett ki, hogy ezek a ráncok többé nem lesznek mélyebbek, ezek már meggyógyult, behegedt sebhelyek. Az öregebbik pár arcán volt egy kifejezés, azt mondhatnám, hogy az állandó megnyugvás kifejezése. A rosszindulatnak még nyoma sem látszott egyik arcon sem; ezek az emberek boldogok. Sőt mi több, tudtad, hogy ezek az emberek boldogok voltak, nap nap után, hosszú időn át, és mindig is azok lesznek, és ők tudják is ezt.

Szerettem volna csatlakozni hozzájuk. Lelkem mélyén kétségbeesetten vágytam, hogy ott legyek, azon a strandon, reggeli után, azokkal az emberekkel együtt a napsütötte reggelen.

A pult mögött álló emberre tekintettem és sikerült mosolyognom. – Ez nagyon érdekes – mondtam végül.

– Igen – mosolygott vissza a férfi, s aztán élvezettel rázta meg a fejét. – Volt ügyfelünk, akit annyira érdekelt és annyira elragadta magát, hogy egyébről nem is akart beszélni. – Aztán nevetve folytatta: – Az árakat, a részleteket, mindent szeretett volna tudni.

Bólintottam, s ezzel jelezni akartam, hogy megértem őket, és egyetértek velük. – Gondolom, hogy ezzel kapcsolatban egész történetet dolgozott ki? – mondtam neki a kezemben lévő reklámra pillantva.

– Ó, igen. Mit szeretne tudni?

– Ezek az emberek, – mondtam halkan a strandon lévő emberekre mutatva –, mit csinálnak?

– Dolgoznak, mindenki dolgozik – válaszolta a férfi, s elővette a zsebéből a pipát. – Egyszerűen élik az életüket, és azt csinálják, amit szeretnek. Egyesek tanulnak. Kis történetünk szerint – tette hozzá mosolyogva kitűnő könyvtárunk van. Embereink egy része gazdálkodik, mások írnak, ismét mások kézműves munkát végeznek. Legtöbbjüknek van gyermekük, és hát azzal foglalkoznak, amit igazából akarnak.

– És ha igazából nem akar semmit sem csinálni? – kérdeztem.

A férfi a fejét rázta. – Mindig van valami és mindenki részére akad valami, amit igazából tenni szeretne. Csak itt ritkán van idő arra, hogy megoldjuk, mi légyen az.

A tisztviselő elővette a dohányzacskót, s a pultra támaszkodva pipáját kezdte tölteni. Szeme egy magasságban volt az enyémmel, és komolyan nézett engem. – Ott az élet egyszerű és meglehetősen nyugodt. Valamennyire hasonlít a korai úttörők közösségéhez az ön országában, de a lélekölő munka nélkül, mely annyi fiatalt megölt. Van villany. És van mosógép, porszívó, vízvezeték, modern fürdőszoba és modern, nagyon modern gyógyszereik vannak. De nincs rádió, televízió, telefon, vagy autó. A távolságok kicsinyek, és az emberek kis közösségekben élnek és dolgoznak. A legtöbb dolgot, melyet használnak, saját maguk termesztik vagy készítik. Minden ember saját maga építi fel a házát, persze a szomszédok minden segítséget megadnak ehhez. A szórakozását mindenki saját maga választja meg, és rengeteg alkalom van erre, de a szórakozásért nem kell fizetni, jegyet sem kell váltani. Vannak táncos összejövetelek, kártyapartik, esküvők, keresztelők, születésnapi ünnepségek és aratóünnepek. Lehet úszni és mindenféle sportot űzni. Sokat beszélgetnek és nagyon sokat tréfálkoznak és nevetnek is. Gyakran mennek egymáshoz látogatóba, megosztják ételüket és minden napot hasznosan töltenek el. Nincs semmi kényszer, sem gazdasági, sem pedig szociális, és az életben alig akad fenyegető veszedelem. Minden férfi, nő és gyermek nagyon boldog. – Egy pillanat múlva elmosolyodott. – Természetesen a mi kis tréfánkból ismétlem a szöveget – biccentett fejével a nyomtatvány felé.

– Természetesen, – suttogtam ismét a Reklámra nézve és lapoztam egyet. Otthonok a Településen – magyarázta a felirat, és legalább egy tucat, talán még több képet láttam, melyek valószínűleg az első fényképen látott, vagy ahhoz hasonló faházak belseje lehetett. Voltak nappali szobák, konyhák, dolgozószobák, s kis, zárt belső udvarok is. A házak legtöbbje korai amerikai stílusban volt berendezve, s nagyon valódinak látszottak, mintha azokat a hintaszékeket, szekrényeket, asztalokat és egyszerű csomózású szőnyegeket maguk, azok az emberek készítették volna kedvtelésből és gyönyörűen. Más házak belseje modern bútorokkal volt berendezve, az egyiken pedig határozott keleti befolyás látszott.

Mindegyiknek tisztán és félreérthetetlenül közös tulajdonsága volt: ha rájuk néztél, azonnal tudtad, hogy ezek a szobák az otthont jelentik, igazi otthont azoknak, akik ott élnek. Az egyik nappali szoba falán a kőből készült tűzhely felett a következő kézzel hímzett mondat függött: Mindenhol jó, de a legjobb otthon. Ezek a szavak egyáltalán nem tűntek furcsának vagy nevetségesnek, egyáltalán nem látszottak régiesnek, új életre keltve vagy másolva a múltból, mely rég elszállt. Egészen valódinak hatottak. Azok a szavak többé-kevésbé egyszerűen egy igazi érzést és tényt fejeztek ki.

– Ön tulajdonképpen ki? – kérdeztem egyenesen a férfi szemébe tekintve.

A tisztviselő megfontoltan pipájára gyújtott, majd rám nézett. – Benne van a szövegben – mondta végül –, a hátlapon. Mi, akarom mondani a vernai emberek, az eredeti lakosok, pontosan olyan emberek vagyunk, mint ön. Verna a levegő, a nap, a föld és a tenger bolygója, akárcsak ez. És hőmérséklete is megközelítőleg hasonló. Így az élet természetesen ott is kibontakozott, pontosan úgy, ahogy itt, ámbár sokkal előbb; és mi olyan emberek vagyunk, mint önök. Van köztünk valami csekély anatómiai különbség, de ez elhanyagolható. Mi olvassuk és szeretjük az önök íróit, mint James Thurber, Jahn Clayton, Rabelais, Allen Marple, Hemingway, Grimm, Mark Twain, Alan Nelson. Szeretjük

az önök csokoládéját, mert nekünk nincs, és nagyrészt az önök zenéjét is; és önök is sok mindent szeretnének abból, ami a miénk.

Ámbár a mi gondolataink, merész céljaink s történelmünk iránya és fejlődése, messzemenően más volt. – A férfi elmosolyodott, hatalmas füstfelhőt fújt és megjegyezte: – Milyen mulatságos, szertelen gondolat, nemde?

– Igen – feleltem. Tudtam, hogy ez meglehetősen nyersen hangzik, de nem szűntem meg mosolyogni, s hirtelen kibuggyant belőlem a kérdés: – És hol van Verna?

– Az önök mértéke szerint több fényévnyire innen.

Hirtelen bosszankodni kezdtem, de nem tudtam miért.

– Akkor aligha lehetne odamenni, nemde?

A férfi egy pillanatra rám nézett, s aztán a mellette lévő ablak felé fordult. – Jöjjön ide – mondta, s megkerülve a pultot mellé álltam. – Ott balra – mondta kezét a vállamra téve pipája szárával mutatta –, két egymásnak háttal épített bérház van. Az egyiknek a bejárata a Fifth Avenue-ra nyílik, a másiké pedig a Six-re. Látja? A háztömb közepén csupán a tetőket lehet jól látni.

Bólintottam, mire a férfi folytatta: – Egy férfi és egy nő lakik azon épületek egyikének tizenegyedik emeletén. Nappali szobájuk egyik fala azonos az épület tűzfalával. Barátaik a másik épület tizenegyedik emeletén laknak, és az ő nappali szobájuk egyik falát az ő épületük tűzfala képezi. Más szavakkal a két házaspár csak fél méternyire lakik egymástól, mivel a tűzfalak érintik egymást.

A nagy ember mosolygott és folytatta. – Ha Robinsonék meg akarják látogatni a Braden házaspárt, akkor a nappali szobából a bejárati ajtóhoz mennek. Aztán végig kell menniök egy hosszú előcsarnokon, hogy a felvonóhoz érjenek. A felvonóval lemennek a földszintre, onnan ki az utcára, s aztán körül kell járniok a másik háztömböt. A városban a háztömbök meglehetősen hosszúak, s rossz idő esetén néha taxiba kell ülniök. Majd bemennek a másik épületbe, átmennek az előcsarnokon, csengetnek, s aztán a lifttel felérnek a tizennegyedik emeletre, s végül bejutnak barátaik nappali szobájába, mely csak fél méternyire van az övékétől.

A nagy ember a pult felé fordult, s én visszamentem a másik oldalára. Mondhatom – folytatta a tisztviselő –, Robinsonék egy űrutazáshoz hasonló utat tesznek meg, hogy áthidalják ezt a kis távolságot. – Aztán vállat vonva azt mondta: – De ha átléphetnének azon a fél méternyi falon anélkül, hogy magukat, vagy a falat megsértenék… nos, mi így utazunk. Mi átmegyünk azon a térközön. – Mosolyogva folytatta: – Vegyen egy mély lélegzetet itt, és fújja ki Vernán!

Halkan megkérdeztem: – A képen lévő emberek így érkeztek meg, nemde? Ön vitte őket oda. – A férfi bólintott, mire újabb kérdést tettem fel neki: – Miért?

A tisztviselő vállat vont. – Ha ön azt látná, hogy a szomszédja háza lángokban áll, ugye megmentené családját, ha lehetősége lenne rá? Legalábbis amennyire módjában áll segíteni.

– Igen – válaszoltam.

– Nos, mi is úgy cselekednénk.

– Akkor ön azt hiszi, hogy éppen ennyire rossz? Mármint nekünk?

– Önnek milyennek tűnik? – kérdezte a férfi.

Az aznapi reggeli lapok főcímére gondoltam, valamint a többi reggelre. – Hát, nemigen jó – válaszoltam.

A férfi csak éppen bólintott, s így folytatta: – Mi nem tudunk mindenkit odavinni, sőt nagyon keveset, ezért kiválasztunk egy párat.

– Mennyi időre?

– Hosszú időre – mosolygott a férfi. – Az egyik emberünk még a Lincoln-kormány tagja volt. De mi már az önök első világháborúja előtt láttuk, hogy mi fog bekövetkezni; addig csupán megfigyeléssel foglalkoztunk. Első ügynökségünket Mexico City-ben nyitottunk ezerkilencszáztizenháromban. Ma már minden nagyobb városban van fióküzletünk.

– Ezerkilencszáztizenhárom – suttogtam, s valami motoszkálni kezdett az emlékezetemben. – Mexico. Hallja! Nem …

– De igen – mosolygott a férfi megelőzve a kérdésem. – Abban az évben, talán a következőben, Ambrose Bierce csatlakozott hozzánk. Ezerkilencszázharmincegyig élt, nagyon öreg ember volt már, és még négy könyvet írt, melyek a birtokomban vannak. – A férfi visszalapozott a nyomtatványban, és az első nagy képen látható házikóra mutatott. – Ez volt az ő otthona.

– Nos, mi történt Crater bíróval? – kérdeztem.

– Crater? – csodálkozott a férfi.

– Egy másik nagy port felkavart eltűnés. New Yorkban volt bíró, s pár évvel ezelőtt nyom nélkül eltűnt.

– Nem tudok róla. Van nálunk egy New York-i bíró, húszegynéhány évvel ezelőtt érkezett, de a neve nem jut eszembe.

Áthajoltam a pulton, arcom már szinte az övéhez ért, s bólintottam. – Nekem nagyon tetszik az ön kis tréfája – mondtam neki. – Nagyon tetszik nekem, sokkal jobban, mintsem ki tudnám fejezni önnek. – Aztán nagyon halkan hozzátettem: – Mikor szűnik meg ez tréfának lenni?

A férfi egy pillanatig mélyrehatóan nézett engem, s végül megszólalt: – Már most, ha úgy akarja.

„Azon nyomban határoznia kell – mondta a Lexington Avenue-n lévő bárban az a középkorú férfi –, mert többé nem lesz rá alkalma. Én tudom, már megpróbáltam.” Most pedig itt állok és gondolkozom. Vannak emberek, akiket sohasem szeretnék látni, meg egy lány, akit nemrég ismertem meg, de én ebbe a világba születtem bele. Aztán arra gondoltam, ha kimegyek ebből a szobából, vissza kell mennem dolgozni, s este ismét haza a szobámba. Végezetül a képen látott sötétzöld völgyre és a fényben fürdő kis, sárga strandra gondoltam.

– Megyek – suttogtam, – ha elvisz engem.

A férfi az arcomat tanulmányozta.

– Legyen biztos benne – mondta élesen. – Legyen egészen biztos benne. Nem akarunk senkit sem odavinni, aki nem lesz boldog, s ha a legkisebb kétsége is lenne efelől, akkor jobb szeretnénk…

– Biztos vagyok benne – mondtam határozottan.

Egy pillanat múlva az ősz hajú férfi a pult alatt kinyitott egy fiókot és kivett belőle egy kis, négyszögű, sárga kartonlapot. Az egyik oldala nyomtatva volt, s a nyomtatáson egy

világoszöld csík futott keresztül, olyan volt mint egy vasúti jegy. A jegyen a következő felirat volt látható: Csak érvényesítve jó egy utazásra Vernába. Nem átruházható. Csak odautazásra.

– Oh – mennyibe kerül? – kérdeztem a pénztárcámért nyúlva, s azon töprengtem, vajon mennyit kell fizetni érte.

A férfi a farzsebemen lévő kezemre pillantott. – Minden pénzét kérem ide, még az aprót is – mondta mosolyogva. – Önnek többé nem lesz rá szüksége, és mi az ön pénzét felhasználhatjuk költségeink fedezésére. Villanyszámla, lakbér stb. kifizetésére.

– Nincs sok pénzem – feleltem.

– Nem tesz semmit – szólt a tisztviselő, s a pult alól elővett egy bélyegzőgépet, olyat, amilyent a vasúti pénztárak használnak.

– Egyszer harminc dollárért adtunk el egy jegyet, egy más alkalommal pedig mindössze hat centért egy másikat.

Ezzel a férfi becsúsztatta a jegyet a gépbe, öklével ütött egyet az emelőkarra, s aztán átnyújtotta nekem. Most a jegy hátlapján egy vörös tintával nyomtatott négyszög volt, a következő felirattal: Csak a mai napon érvényes, mely után a dátum következett. Ezután letettem a pultra két ötdolláros bankjegyet, egy egydollárost és tizenhét centet aprópénzben. Az ősz hajú ember azt mondta: – Menjen a jeggyel az Acme pályaudvarra – majd áthajolva a pulton megmutatta az utat, hogyan érek oda.

Az Acme pályaudvar – már láthattál ilyent –, egy kis benyíló a falban, a Broadwaytől nyugatra lévő utcák egyikében, egy kis raktár homlokzatában. Az ablakra alig látható betűkkel az Acme szó volt festve. Bent a régi festékréteg alatt a falat és a plafont préselt bádoglemez fedi, amilyent a régi épületeken lehet látni. A bútorzat egy elnyűtt, fapultból és néhány króm- és bőrutánzatú székből áll. Abban a kerületben rengeteg ilyen hely van, mint az Acme Depot, kis színházjegy-ügynökségek, tizedrangú autóbuszvonal-irodák, munkaközvetítő ügynökségek. Ezerszer el lehet menni ezek mellett, s az ember sohasem veszi észre őket igazából, de ha valaki New Yorkban él, akkor lehetséges, hogy már látta.

Mikor benyitottam, a pult mögött állva ing-ujjra vetkőzött férfi szívott egy cigarettacsonkot, és valami papírokkal dolgozott, s széken ülve pedig négy vagy öt ember várakozott csendben. Amint beléptem, a pultnál lévő férfi rám tekintett, s aztán a kezemben lévő jegyre nézett. Megmutattam neki a jegyet, ő pedig fejével az utolsó üres szék felé intett, s én leültem.

Mellettem egy lány ült, kezét táskáján tartotta összekulcsolva. Kellemes külsejű, meglehetősen csinos lány, úgy gondolom, gyorsíró lehetett. Velem átellenben a kis irodában egy néger férfi ült munkaruhában, mellette pedig a felesége, ölében egy kislánnyal. Volt még egy ötven év körüli férfi, aki fejét elfordítva az esőben jövőmenő gyalogosokat bámulta. Pazarul volt öltözve, fején szürke, széles karimájú puhakalapot viselt; egy nagy bank alelnöke lehet, gondoltam, s azon morfondíroztam, hogy mennyibe kerülhetett az ő jegye.

Talán húsz perc telhetett el, miközben a pult mögött a férfi tovább dolgozott valami papírokkal. Aztán egy kis rozoga, öreg busz állt meg kint a járdaszegély mellett, hallottam, mikor behúzták a kézifékét. A busz kopott volt, valószínűleg harmad- vagy negyedkézből vásárolták, és a régi festék felett pirosra és fehérre mázolták. A sárhányók

a számtalan koccanástól származó horpadástól göröngyösek voltak, az autógumik pedig majdnem teljesen simára koptak. Az oldalára piros festékkel Acme volt írva. Az autóvezető bőrdzsekit viselt, a fején pedig kopott szövetsapka volt, amilyen a taxisofőröknek is van. Pontosan olyan rejtélyes kis busz volt, amilyeneket errefelé lehet látni, melyeken mindig kopott, fáradt és hallgatag emberek utaznak és senki sem tudja hova mennek.

Majdnem két órába került, amíg a kis busz átvergődött a forgalmon a Manhattan csúcsa felé. Mi csak ültünk, s mindegyikünk saját némaságába és gondolataiba merülve bámult ki az esőáztatta ablakon, a kislány pedig aludt. A mellettem lévő esőcseppes ablakon át a városi buszmegállónál összekuporodott, megázott embereket figyeltem, s láttam, amint dühösen kopogtatnak a zsúfolásig megtelt autóbusz csukott ajtóján, és megpillantottam a vezető feszült, elkínzott arcát. A 14. utcában láttam, hogy egy rohanó taxi sáros vízzel fröcsköli le a járdaszegély mentén álló férfit, akinek a szája vonaglott a káromkodástól. A buszunk gyakran megállt a közlekedési lámpa piros fényénél s ekkor a járdáról elindult a tömeg előttünk és a többi várakozó kocsi előtt. Arcok százait láttam, de senki sem mosolygott.

Elszunnyadtam: ekkor már valahol Long Islandon lehettünk a csillogó, fekete országúton. Aztán ismét elaludtam, s mikor újra felébredtem sötét volt, s mi letértünk az országútról és egy sáros, gödrös úton zötyögtünk. Később egy tanyaház sötét ablakait pillantottam meg. Ekkor a busz lelassított, zökkent egyet; s végül megállt. A kéziféket behúzták, a motort leállították, s mi egy pajtaszerű épület mellett parkoltunk.

Egy pajta volt. A sofőr odament, s kinyitotta a nagy, fa tolóajtót, melynek kerekei csikorogtak a rozsdás, régi síneken. A buszvezető odaállt, s nyitva tartotta az ajtót, miközben mi sorban besétáltunk. Aztán elengedte az ajtót, s velünk együtt belépett ő is, s a hatalmas ajtó saját súlyánál fogva bezáródott. A pajta nedves volt és régi, falai már nem voltak függőlegesek, s a jószág szagától bűzlött. Bent, a ledöngölt földön nem volt semmi, csupán egy fenyőfából készült, festetlen pad, s a gépkocsivezető a zseblámpa fényét ráirányítva halkan mondta: – Tessék leülni kérem, s készítsék elő a jegyeiket! Aztán a sofőr végigment előttünk, s kilyukasztotta a jegyeket. A földön a lámpa fényénél hirtelen számtalan apró kis pontot pillantottam meg, mely rengeteg kis, kerek kartonpapír-darabkából állt, s apró, sárga konfettiforgatagként hatott. Ezután a buszvezető hirtelen az ajtóhoz lépett, s éppen annyira félretolta, hogy ki tudjon menni. Egy pillanatra körvonala feltűnt az éjszakai ég ellenfényében.

– Szerencsés utat – mondta. – Csak várjanak itt, ahol vannak.

Ezzel elengedte az ajtót, mely becsukódott s elzárta előlünk elemlámpája reszkető fényét. Egy pillanat múlva hallottuk, hogy a motor felzúg, s a busz dübörögve, lassan elindul.

Csend borult a pajtára, csak éppen a lélegzetünk hallatszott. Az idő lassan telt, s hirtelen sürgető kényszert éreztem, hogy valakivel beszéljek, bárki is legyen az. De azt sem tudtam, mit mondjak, zavarban voltam, kissé nevetségesnek éreztem magam, mert tudatára ébredtem, hogy egy düledező és elhagyatott pajtában vagyok. Másodpercek teltek el, s idegesen megmozdítottam a lábam; kezdtem fázni, teljesen átjárt a hideg. Aztán hirtelen ráeszméltem, s arcom kivörösödött a heves indulattól és a rettenetes

szégyentől. Alaposan rászedtek minket! Szánalmas vágyunktól fűtve hittünk egy hihetetlen és hóbortos mesében, s most pénzünkből kiforgatva ülhetünk itt, mint előttünk már annyian, ameddig nekünk tetszik, amíg végre észre térünk és haza nem megyünk olyan gyorsan, ahogy csak lehet. Hirtelen lehetetlennek tűnt megértenem, vagy emlékeznem, hogyan tudtak ilyen könnyen átejteni. Felugrottam s a sötétben átbotorkáltam a göröngyös földön, hogy egy telefonhoz menjek, vagy pedig a rendőrségre. A pajta ajtója sokkal nehezebbnek bizonyult, mint gondoltam, de sikerült félretolnom, s gyorsan kimentem, s megfordultam és kiáltottam a többieknek, hogy jöjjenek ők is.

Bizonyára tudják, hogy milyen sok mindent lehet megfigyelni egy másodperc töredéke alatt, néha egy egész vidéket, melynek minden kis részlete beivódik az emlékezetbe, hogy aztán hosszú percekig lássad még és tűnődhessél rajta. Mikor visszapillantottam a nyitott ajtón, a pajta hirtelen kivilágosodott. A fal és a mennyezet minden nagyobb repedésén és a poros, pókhálós ablakokon a napos égbolt rendkívül ragyogó kék fénye áradt be a pajtába, s a levegő, melyet beszívtam, mikor kiáltani akartam, édesebb volt mindennél, amit valaha életemben belélegeztem. Annak a pajtának széles, porlepte ablakán – egy pillanatra – homályosan felködlött előttem az a fenséges, mély V alakú, erdőborította lejtő s egy égszínkék kis patak csörgedezett messze lenn, és a folyó partján, két alacsony háztető közt egy sárga folt villant fel, a napfényben fürdő tengerpart. És mikor ez a kép örökre bevésődött az emlékezetembe, a súlyos ajtó hirtelen becsukódott, s körmeimmel hiába próbáltam kétségbeesetten a szilánkos fába kapaszkodni, egyedül maradtam a hideg és esőáztatta éjszakában.

Négy, talán öt másodpercig, nem tovább, babráltam az ajtóval, s sikerült ismét kinyitnom. De az a négy, vagy öt másodperc túl soknak bizonyult. A pajta már üres volt és sötét. Bent nem volt senki, csak az a roskadozó fenyőpad, és a kezemben lévő gyufa reszkető fényénél azt a kis forgatagot pillantottam meg, mely nedves konfettinek tűnt a földön. Mikor körmömmel kinn az ajtóba kapaszkodtam, már tudtam, hogy most benn már nincs senki. De tudtam, hol vannak, tudtam, hogy ott lenn, abban az erdőtől zöld völgyben a hirtelen és örömteli elragadtatástól hangosan nevetve mennek hazafelé.

Egy bankban dolgozom és olyan munkát végzek, melyet nem szeretek, és földalattin megyek oda és vissza, közben az újságokat olvasom, bennük a nap legfrissebb híreit. Bérelt szobában lakom és az ütött-kopott öltözőasztalomban az összehajtogatott zsebkendők alatt egy kis sárga, négyszögű kartonlapot őrzök. A következő van rányomtatva: Csak érvényesítve jó, egy utazásra Vernába. A másik oldalán pedig a dátum látható. De az a nap elmúlt, nagyon régen elmúlt, a jegy pedig érvénytelen, ki van lyukasztva.

Voltam az Acme Utazási Irodában. Ugyanaz az ősz hajú férfi fogadott, aki első alkalommal is, és letett elém két öt dolláros és egy egydolláros bankjegyet és tizenhét cent aprópénzt,

– Mikor a múlt alkalommal itt járt, a pulton hagyta – mondta komoran, majd mélyen a szemembe nézve kifejezéstelenül hozzátette: – Nem tudom miért. – Aztán más ügyfelek jöttek, a férfi hozzájuk fordult s köszöntötte őket; nem maradt más hátra, távoznom kellett.

„Csak menjen be, mintha egy közönséges utazási iroda lenne, – valahol megtalálja bármelyik városban próbálkozik! Kérdezzem néhány közhelyet – valami utazással kapcsolatban, melyet szabadsága idejére tervez, vagy bármi hasonlót. Aztán homályosan célozgasson a Reklámra, de ne említse határozottan. Adjon neki alkalmat arra, hogy véleményt alkosson magáról, és ő ajánlja fel. És ha a férfi megteszi és ön olyan típus, ha elhiszi, – akkor határozza el magát és ragaszkodjék hozzá! Mert sohasem lesz rá még egyszer alkalma. Én tudom, mert már megpróbáltam. Próbáltam. Próbáltam.”

A rémület szigete

William Sambrot

Kylie Elliot körmeivel belekapaszkodott a magas fal szorosan egymásba illő köveibe, s nem vett tudomást az égei nap nyakát égető vad sugarairól, hanem meredten bámult, meredten bámult át egy hasadékon.

Azért jött erre a kis szigetre, mely az Égei-tenger közepén úgy néz ki, mint egy kavics egy nagy, kék pajzson; mert azt remélte, hogy valami, valami olyan kerül elő, ami a falon túl van. És így is történt. Így történt.

A falon túl, a kertben volt egy szökőkút, mely halkan csobogott. És annak a szökőkútnak a közepén pedig két meztelen szobor volt, egy anya és gyermeke.

Egy anya és a gyermek, csodálatosan egybefonódva, tekervényesen faragva valami kőből, mely valószínűleg vérkő lehet vagy jáspis, vagy valamilyen féldrágakő, talán kalcedon, bár ez nyilvánvalóan lehetetlen.

A férfi kivett zsebéből egy ceruza alakú kis tárgyat és kihúzta; egy miniatűr távcső volt. Még egyszer átnézett a résen és tátva maradt a szája. Jóságos ég! Az asszony gyönyörű részletekbe menő kidolgozása… A nő feje enyhén el volt fordítva, a szemek éppen kitágulóban, a meglepetés kezdetének végtelenül parányi kifejezésével, amint valamit nézett; vajon mit? Félig lecsúszva, egyik kezével a sima combba kapaszkodva, az enyhén kinyitott száj s a másik kövérkés kéz alig érinti a tejtől duzzadó mellet – a gyermek.

Kyle szakértő szemekkel mérte végig az alakokat, az agya lázasan dolgozott. Megkísérelte kitalálni, ki lehetett a szobrász, de nem sikerült. A szobor ismeretlen korszakból származott. Lehet, hogy csak a tegnap vésték, de lehet, hogy évezredekkel ezelőtt. Csak egy dolog biztos, a világ egyik katalógusában sem szerepel.

Kyle véletlenül került erre a szigetre. Egy rozoga görög hajóra váltott jegyet, mely az Égei-tengeren hajózott lassan és menetrend nélkül, egyik szigettől a másikig. Leszboszból Chiosz-ba, onnan Számoszba, s a számtalan Küklopszon át tovább a legendás tengeren, érintve az ősi földeket, ahol egykor az istenek úgy járkáltak, mint az emberek. A szigeteken néha régen eltemetett kincsek kerültek felszínre, s ha tetszett Kyle-nak és pénzért meg lehetett venni, akkor ezzel is gyarapította kis gyűjteményét. De Kyle-nak csak ritkán tetszett valami. Nagyon ritkán.

A rozoga hajó motorja egy vihar alkalmával felmondta a szolgálatot, s elsodródtak délnyugatra. Mire a vihar elmúlt, az asztmás, öreg motort kijavították, s köhögve ismét haladt tovább. A hajón nem volt rádió, de ez nem zavarta a kapitányt. Ugyan ki tévedhet el az Égei-tengeren?

A hajó lassan sodródott tovább, s a kis vízi poloskaszerű alkotmány szinte elveszett a zöldeskék tengerben, midőn Kyle egy sötétvörös árnyékot pillantott meg, egy parányi szigetet a messze távolban. A távcső közelebb hozta a kis földet, s Kyle-nak a lélegzete is elakadt. Egy hihetetlen fal tűnt fel a messzeségben, mely a parányi sziget jó negyedét

vette körül. Egy nagy, patkó alakú fal emelkedett ki a tengerből, kanyargott, több hold földet vett körül, s ahol ismét belemerült a tengerbe, fehér tajték szökkent a magasba még akkor is, mikor ő figyelte.

Kyle felhívta a kapitány figyelmét: – Egy kis sziget van arrafelé. – A kapitány vigyorogva futó pillantást vetett a Kyle mutatta irányba.

– Fal is van rajta – mondta Kyle, mire a kapitány arcáról azonnal lehervadt a mosoly. Fejét hirtelen elkapta, s mereven előrenézett, de nem a sziget irányába.

– Nincs ott semmi – mondta a kapitány nyersen. – Csak néhány kecskepásztor él ott. Még csak neve sincs.

– Egy fal van ott – mondta Kyle óvatosan, s átnyújtotta a távcsövet, mondván: – Tessék, nézze.

– Nem – válaszolta a kapitány, egy jottányit sem mozdítva el a fejét, s továbbra is egyenesen előre tekintett. – Az csak egy rom, s még kikötő sincs rajta. Már évek óta nem járt ott senki. Nem tetszene önnek, még villanyáram sincs.

– Meg szeretném nézni a falat és azt is, hogy mi van mögötte – erősködött Kyle.

A kapitány szúrós pillantást vetett rá, mire Kyle megrezzent, mert a kapitány szemén őszinte izgatottság látszott.

– A fal mögött nincs semmi. Nagyon régi hely, és már minden az enyészeté.

– Meg akarom nézni a falat – mondta Kyle csendesen.

E szavakra a kapitány megadta magát, s végül a kis hajó viharvert orrát a tengerszoros felé irányította. A kis motort alacsony fordulatra állította, hogy éppen mozgásban tartsa a hajót, s ennek halk dohogása volt az egyetlen hang, ami hallatszott.

Kyle-t egy kétevezős csónakban vitték, s amint a sziget felé közeledtek, ki tudta venni a falu egyetlen, furcsán csendes utcáját, a magányos kocsmát, a kis, lapos fenekű, háromszögű, foltozott vitorlákkal felszerelt csónakot és az alacsony, lelegelt dombon tovavonuló kecskéket.

Már majdnem igazat adott a kapitánynak, hogy csak egy régi, elhagyott, az ezen a tengeren virágzó, ragyogó civilizáció áramlatából régen elfelejtett szigetről van szó – majdnem, mígcsak eszébe nem jutott a fal. Falakat csak védelmi célból építenek, azért, hogy távoltartsanak, vagy pedig elzárjanak valamit. Így hát szándékában állt megnézni, mit.

Miután beszállásolta magát a kis, egyszerű vendégfogadóba, azonnal a falhoz ment, s egy alacsony dombocskáról alaposan szemügyre vette és ismét meglepetéssel tapasztalta, hogy milyen sokat kerít be ebből a kis szigetből.

Körülsétálta és remélte, hogy talál egy kis kaput, vagy valami hasadékot ebben a megmászhatatlan, magasba meredő falban. De nem talált semmit. Benti a föld egyféle félszigeten terült el, mely mélyen benyúlt a tengerbe, ahol csipkézett szikla állt ellen a háborgó hullámoknak.

És meglehetősen zavarba ejtve, a magas fal mentén visszafelé jövet, meghallotta a benn csobogó víz halk muzsikáját. Alaposan megvizsgálta a falat, s éppen a feje felett megpillantott egy diónál nem nagyobb kis nyílást.

És a nyíláson betekintve elképedt attól a ragyogó szépségtől, s meredten bámulta az asszonyt és a gyermeket. Csak állt, s képtelen volt elszakadni, mert tudta, hogy végre itt

van az abszolút szépség, melyet világszerte hiába keresett.

Miként történhetett meg, hogy ez a remekmű nem szerepel a katalógusokban? Ilyesmit szinte lehetetlen titokban tartani. És mégis, nem suttognak róla, kósza hír sem röppent fel erről a szigetről a világba, hogy mit rejtenek e falak. Ezen a kis, távoli, talpalatnyi földön, mely annyira jelentéktelen, hogy még neve sincs, itt, emögött a hatalmas fal mögött, mely már maga is lángész munkája, rejtőzködik ez a csodálatos anya és gyermek, s teljes észrevétlenségben ragyog.

Kyle csak bámult, torka egészen kiszáradt, szíve vadul vert a sóvár műértő diadalmámorában, aki valami igazán ragyogót, és ismeretlent fedezett fel. Meg kell szereznie, és meg is fogja szerezni. Nincs katalogizálva és lehet, hogy igazi értéke teljesen ismeretlen. Ennek a birtoknak a tulajdonosa talán örökölte, és így maradt itt észrevétlenül, méltánytalanul a halkan csörgedező víz közepén.

Vonakodva fordult el a falban lévő hasadéktól és lassan elindult a falu felé. Nehezen, küszködve haladt a mély, sápadt, időtlen porban.

Görögország. A nyugati kultúra bölcsője. Ismét az anya és a gyermek művészi tökéletességére gondolt. Ennek a kis csoportnak a szobrásza megérdemli, hogy az Olümposzra kerüljön. Vajon ki lehet?

Visszaérve a faluba, megállt a vendégfogadó előtt, hogy cipőjéről leverje a port, s közben arra gondolt, hogy bár görögök, ez a néhány falusi mégis milyen furcsán közömbös.

– Megengedi, uram?

Egy élénkszemű fiúcska szaladt ki a kocsmából, egyik kezében rongy, a másik kezében pedig valami primitív cipőkrém és pucolni kezdte Kyle cipőjét.

Kyle leült egy padra és szemügyre vette a fiút. Tizenöt éves lehetett, szívós, izmos és erős, de korához képest kicsi.

Egy korábbi időszakban Praxitelész műremekeinek állhatott volna modellt: ugyanaz a tökéletesen megformált fej, a csigákba göndörödött haj, melyből két tincs a homlokába hullik fitos szarvként, mint Páné; tökéletes görög arcél. De nem, egy sebhely húzódott a fiú orrától a szája sarkáig, mely enyhén felhúzta a felső ajkat, s láthatóvá tette ragyogó fogait.

Nem, Praxitelész sohasem használta volna modellnek, ha csak nem egy szépséghibás Pánt forgat a fejében.

– Kié az a birtok a falun túl? – kérdezte Kyle kitűnő görögséggel. A fiú gyorsan felpillantott, s úgy nézett ki, mintha felhő homályosította volna el a sötét szemeket, s csak fejét rázta.

– De tudnod kell – makacskodott Kyle. – Hisz elfoglalja a sziget egész déli részét. Egy nagy, magas fal zárja el az utat egészen a tengerig.

A fiú csökönyösen rázta a fejét. – A fal mindig ott volt.

Kyle mosolyogva válaszolta: – A mindig nagyon hosszú időt jelent. Az apád talán meg tudná mondani?

– Egyedül vagyok – mondta a fiú méltóságteljesen.

– Sajnálom, hogy ezt kell hallanom – mondta Kyle a gyermek apró, szakértő mozdulatait figyelve. – Igazán nem tudod a nevét azoknak az embereknek, akik ott

élnek?

A fiú egy szót motyogott.

– Gordon? – hajolt Kyle a fiú felé. – Gordont mondtál? Egy angol családé a birtok? – kérdezte, s reménye kezdett kihunyni. Ha egy angol családé, akkor nagyon sovány lehetősége nyílik arra, hogy megszerezze azt a csodálatos szoborkettőst.

– Nem angolok – felelte a fiú.

– Nagyon szeretnék találkozni velük – jelentette ki Kyle.

– Arra nincs semmi út.

– Azt tudom, hogy a szigetről nem vezet oda út – mondta Kyle, de feltételezem, hogy kell lennie egy mólónak, vagy valami más alkalmatosságnak, hogy a tenger felől meg lehessen közelíteni.

A fiú, szemét lesütve, csak rázta a fejét. A falusiak közül egypáran megálltak, s köréjük csoportosulva némán figyelték őket és hallgatóztak. Kyle jól ismerte a görögöket, egy vidám, lármás nép, néha tűrhetetlenül kíváncsiskodó, mindig tele tanácsokkal, melyeket igen könnyen osztogatnak. De ezek az emberek csak álltak, csak némán figyeltek, nem mosolyogtak.

A gyermek befejezte a munkát s Kyle egy ötven leptas érmét vetett oda neki. A fiú mosolyogva kapta el a pénzt:

Egy szépséghibás remekmű.

– Az a fal – mondta Kyle a szájtátóknak, kiválasztva közülük egy öreg embert –, nagyon érdekel, és szeretnék találkozni a birtok tulajdonosával.

Erre az öregember motyogott valamit és odébbállt.

Kyle gondolatban megpofozta magát ezért a lélektani tévedésért. Görögországban a pénz beszél.

– Ötven, akár száz drachmát adok bárkinek, – mondta hangosan –, aki hajójával a fal tenger felőli oldalához visz.

Tudta, hogy ez nagyon sok pénz ezeknek a szegény embereknek, akik kecskéikkel és kis kertjeikkel szűkösen tengődnek ezen a sziklás szigeten. Legtöbbjük nehéz munkával sem keres ennyit egész év alatt. Nagyon sok pénz, de az emberek mégis csak egymást bámulták, aztán vissza sem tekintve távoztak. Mindegyik.

A faluban mindenhol ezzel a titokzatos visszautasítással találkozott, amit ugyanolyan nehéz volt legyőzni, akár a titokzatos falat, mely a sziget végét öleli körül. Az emberek sem a falról, sem hogy mit vesz körül, vagy éppenséggel ki építette és mikor – nem mutatkoztak hajlandónak beszélni. Olybá tűnt, mintha számukra nem is létezne.

Alkonyatkor bement a kocsmába és dolmadakist, – vagdalthúsból, rizsből, tojásból készült fűszeres, meglepően ízletes ételt – evett. Utána retsinát, a parasztok savanykás borát itta, és azon a csodálatos anya-gyermek szobron töprengett, melyet az alkonyat most vérvörös lepellel takar be a magas fal mögött. A szobor után érzett sóvárgás áradata örvénylett benne.

Micsoda átkozott balszerencse! Már régebben is találkozott helyi tilalmakkal. Legtöbbje apró-cseprő, az ókorban visszanyúló ellenségeskedés eredménye volt. A parasztok becsben tartották ezeket, sokra becsülték és féltékenyen őrizték. Mi más lehetett fontos kicsinyes életünkben? De ez valami egész más volt.

A sötétedő falu szélénél állt, s boldogtalanul tekintett a tenger felé, mikor halk csoszogást hallott. A cipőpucoló fiú volt, szemei ragyogtak a csillagfényben, s kissé didergett, bár balzsamos volt az est.

A fiú megfogta a karját: – Elviszem önt a csónakommal, – suttogta a gyermek.

Kyle mosolygott, s majd szétvetette a megkönnyebbülés. Hát persze, a gyermekre kellett volna gondolnia. Egy ilyen fiatal, magányos, család nélküli fickónak sokat jelent száz drachma, bármi is legyen az a tiltott dolog.

– Köszönöm – mondta hálásan. – Mikor indulhatunk?

– Apály előtt napkelte előtt egy órával –, válaszolta a fiú. – Csak… – folytatta vacogó fogakkal én elviszem, de a külső sziklánál nem megyek közelebb a falhoz. Ott meg kell várnia az apályt, s aztán megy és megy – lihegte a fiú fulladozva.

– Mitől félsz? – kérdezte Kyle. – Én vállalom a felelősséget a birtokháborításért, ámbár nem gondolnám…

A fiú megragadta a karját. – A többiek… – ma este, mikor visszamegy a vendégfogadóba, ne mondja el a többieknek, hogy én odaviszem a csónakon!

– Nem, ha nem akarod.

– Kérem, ne mondja el! – rémüldözött a fiú. – Nem tetszene, ha megtudnák, hogy én…

– Értem – válaszolta Kyle –, nem mondom el senkinek.

– Akkor napkelte előtt egy órával – suttogta a fiú – várom a falnál, ahol keleten a vízbe ér.

A csillagok, habár már halványan, még ragyogtak, mikor Kyle találkozott a fiúval; egy sötét kis alak ült egy apró evezős csónakban, mely fel és alá bukdácsolt a vízen, tengeri hínárhoz és sáshoz súrlódott, melyek a nagy, monolitikus fal alapjánál nőttek ki. Kyle-nak hirtelen eszébe jutott, hogy a fiúnak órákon át kellett eveznie a sziget körül, hogy ezen távoli pontjára érjen csónakkal, mert vitorlái nem voltak.

Beült a csónakba s ellökték a parttól. A fiú furcsamód néma volt. A tenger nyugtalan és hideg, metsző, hajnal előtti szél fújt. A fal homályosan derengett előttük s gigászinak, tűnt a ködben.

– Ki építette ezt a falat? – kérdezte Kyle, mihelyt kinn bukdácsoltak a nyílt vízen, s óvatosan megkerülték az első szaggatott vonalú, hínáros sziklákat s átnedvesedve hánykolódtak a gyorsan apadó tengeren.

– Az ősök – felelte a fiú. Fogai vacogtak, s hátát állhatatosan a fal felé fordította, s csak a tengert figyelte, hogy lássa, mennyire haladtak. – A fal örökké ott volt.

Örökké. S most, figyelmesen nézve a nap első, halvány világánál feltűnő falat, Kyle rájött, hogy a fal nagyon régi. Nagyon régi. A görög civilizáció kezdetén épülhetett. És a szobrok, az anya és a gyermek. Megannyi titok, mely nem több annál a ténynél, hogy ismeretlenek a külvilág számára.

Amint lassan közelebb értek, mikor már láthatta a vastag fal végét kiemelkedni a háborgó, tajtékos tengerből, ráébredt, hogy egész biztosan nem ő az első, sőt az első száz egyike sem. Ez a sziget ugyan meglehetősen távol van, még postajáratot sem érdemel, de biztos, hogy a sok-sok év alatt, mialatt a fal a magasba tornyosult, csak kellett legyen olyan kíváncsi látogatója, mint ő. Más műgyűjtők. És mindezek dacára

semmi kósza hír.

A csónak egy hatalmas, fekete sziklához ütődött, melynek csúcsa fehér volt a sok madárürüléktől, s ijesztően világos volt a félhomályban. A fiú kivette az evezőket és a csónakba tette.

A következő dagálykor visszajövök – mondta, mintha láztól remegne. – Lenne szíves most fizetni?

– Természetesen – válaszolta Kyle a pénztárcáját kivéve.

– De nem vinnél egy kicsit közelebb?

– Nem – felelte a fiú metsző hangon. – Nem tehetem.

– Hol van a kikötő? – kérdezte Kyle végigpillantva a sziklák és a keskeny, lejtős tengerpart közti meglehetősen kiterjedt, sekély, fodros hullámokon.

– Hát itt nincs kikötő!

A falak közt nem volt csak homok, elszórtan sziklák, a szárazföldön pedig összekuszálódott bozót, háttérben helyenként magas ciprusfák.

– Mondok neked valamit. Én bemegyek a csónakkal, te pedig itt vársz rám – kezdte Kyle. – Nem leszek oda sokáig. Csak szeretnék találkozni a birtok tulajdonosával, bárki legyen az, és elintézni…

– Nem – kiáltott a fiú rémülten. – Ha elviszi a csónakot – mondta és félig felemelkedve előrehajolt, hogy eltaszítsa a sziklától. Abban a pillanatban egy hullám feldobta a csónakot, s hirtelen oldalra fordította a fiú alatt. Egyensúlyát vesztve megtántorodott a gyermek, s karjaival vadul hadonászva hátraesett, s fejét a sziklába ütve eltűnt a víz alatt, akár egy kő.

Kyle gyorsan előrelendült, de nem sikerült megfognia, s a csónakból azonnal a fiú után ugrott. Megragadta a fiú ingét, de az úgy szakadt, mint a papír. Ismét utánakapott s kezével erősen fogva a fiú haját, a felszínre igyekezett. A gyermeket könnyedén húzva úszott a vízben, s a csónakot kereste. De nem látta sehol; erőteljes ugrása ellökte, s talán valamelyik szikla mögött található. De most nem vesztegetheti idejét a kereséssel.

A part felé úszott, könnyedén maga után vonszolva a fiút. Csak száz, esetleg valamivel több yardnyira volt a sima fövenytől s a fal két vége közt kanyargó parttól, mely ki, az óceán felé lejtett. Mikor kiért a vízből, a fiú köhögni kezdett, s orrából sós víz csurgott.

Kyle a fiút jóval az árnyom fölé vitte és leültette a homokra. A gyermek kinyitotta a szemét és tanácstalanul nézett rá.

– Nem történt semmi baj – mondta neki Kyle. – Most jobb, ha a csónak után megyek, mielőtt túl messzire sodorná az ár.

Kyle visszament a hullámtörés vonalához, lerúgta a cipőjét és a csónak felé kezdett úszni, mely csendesen himbálódzott a vízen, orrával a magasba meredő fal két vége közt szerteszét szóródott sziklatömbök egyike felé fordulva. Fejét a tenger és a gyorsan felkelő nap felé fordítva visszaevezett a csónakkal.

Kyle partra húzta a csónakot, s felvette cipőjét. A fiú egy sziklának támaszkodva, fejét a sziget belseje felé fordítva, mereven, figyelő testtartásban ült.

– Jobban érzed magad? – kérdezte Kyle vidáman. Úgy tűnt neki, hogy ez a kis baleset kitűnő ürügy, hogy itt lehessenek a birtokon, mely olyan személy tulajdona, aki láthatóan nagyon szereti a visszavonultságot.

De a fiú nem mozdult, továbbra is hátrafelé bámult a fák kuszaságára, oda, ahol az ódon, tömör fal mereven, fehéren hajolt össze.

Kyle a fiú vállára tette a kezét, de rögtön elrántotta és ökölbe szorította. A homokra pillantott. Ott volt a nyom, ahol a fiú lábra állt, látszott a nyom, ahol sántítva, lábát húzva ment, s aztán a sziklának támaszkodott. Még mindig ott van s hátra, a fák felé tekint, ajkai alig szétnyílva, arcára enyhe meglepetés ül ki.

És amott, a kusza fák közül kiindulva, finom lábnyom vezet a szikla felé és mögé. Kecses, magas boltívű lábnyom, mintha csak egy mezítlábas nőé lenne, aki a homokot alig érintve közeledik. A furcsa lábnyomra tekintve Kyle tökéletesen megértette, s már akkor sejtenie kellett volna, mikor először pillantott át a falban lévő résen és szájtátva bámult arra a hihetetlen tökéletességű asszonyra és gyermekére.

Kyle alaposan ismerte az ókori Görögország ősi legendáit. És most, a homokban lévő lábnyomokra pillantva, rémítő gondolat villant át az agyán: a Gorgók.

A Gorgók hárman voltak, három nővér, Medúza, Euryale és Szthéno, akiknek a fején haj helyett kígyók tekerőztek. A legenda szerint három olyan ijesztő külsejű alak, hogy bárki rájuk mert tekinteni, látásuktól nyomban kővé dermedtek.

Kyle csak állt a langyos homokon, fenn sirályok rikoltoztak a levegőben, s a körülötte háborgó Égei-tenger zúgásában ráébredt, hogy kik voltak azok az ősök, akik a falat építették. És azt is, hogy a fal miért ér egészen a tengerig, és kiket rejtenek ezeket a falak.

A birtok nem egy Gordon nevű családé volt, hanem egy sokkal ősibb családé, a nevük Gorgó. Perszeusz levágta Medúza fejét, de a két undorító nővér, Euryale és Szthéno, halhatatlanok.

Halhatatlan. Ó, szent Isten! Ez lehetetlen. Egy monda. És mégis…

Szakértő szeme még a rémület közepette is észrevette a kis, sziklának támaszkodó szobor tökéletes voltát, mely fejét kissé elfordítva, arcára kiült meglepetéssel tekint a fák felé. A két, homlokába hulló göndör hajfürt két fitos szarvként hatott szemöldöke felett, s a fej tökéletes megmintázása a klasszikus görög arcélről tanúskodott. A sima vállakon sós vízcseppek csillogtak, s lecsepegtek a szakadt, dereka körül libegő ingre.

Kalcedonból mintázott Pán. De ennek a Pánnak van egy kis szépséghibája. Egy sebhely húzódik az orrától a szája szögletéig, egy ónix forradás, mely enyhén megemeli az ónix ajkat olyannyira, hogy megvillannak az ónix fogak. Egy szépséghibás remekmű.

Kyle suhogást hallott maga mögött, mintha valami ruhától származna, s leírhatatlan szagot érzett, s hangot is hallott, mely csak sziszegés lehetett, – és bár tudta, hogy nem szabad, lassan megfordult. És bámult.

Aki kétszer hal meg

Robert Arthur

Dave Dennis bekiáltott: – Laura, kész vagy már? – s Laura az ajtón való kopogtatástól megborzongott és felébredt. Az öltözőasztalánál ült, csak félig volt felöltözve és azért borzongott, mert álmodott. Álmában a felvevőgép előtt állt és a kamera szeme lassan George szemévé változott és rákacsintott lassan, a rosszindulatú ember pillantásával, mely George védjegye volt a parodizálásban.

De – hála Istennek – George meghalt. George már öt éve halott, s Laura csak akkor álmodott róla, ha nagyon fáradt volt, mint most, olyan fáradt, hogy átöltözködés közben elbóbiskolt, mikor éppen a lent már javában zajló összejövetelre készült.

– Csak egy pillanat, Dave – kiáltott Laura, de az ajtó már kinyílt, s a kifogástalanul öltözött kis alak, a Foremost Films reklámirodájának főnöke már benn is volt. Dave kicsi, kerek arcára fullánkos harag ült ki, s kezét csípőre téve méltatlankodva meredt a nőre.

– Hát Laura – kezdte –, úgy látszik elfelejtetted, hogy estély van nálad a sajtóval való kapcsolatod erősítésére. S te nem teszed jól, ha itt fenn duzzogsz a szobádban. Még akkor is, ha a Csillagkeresztes szerelem ma este bombasiker volt a bemutatón, ha nem jelensz meg, mégpedig azonnal, biztosan nem fogod befolyásolni az újságírókat, és nem teszel szert barátokra.

– Jövők már, Dave – mondta a nő egy kis erőfeszítéssel összeszedve magát. Éppen úgy gyűlölte Dave Dennist, amennyire az utálta őt.

– Egy kissé fáradt vagyok, ennyi az egész.

– Egy sztár nem engedheti meg magának, hogy fáradt legyen. A sztár a közönségé, s ez a sajtót jelenti – válaszolta Dave kenetteljesen.

– Jobban teszed, ha kimégy innen – felelte neki Laura Layne, hangjában veszedelmes kedvességgel. – Vagy pedig hozzád vágom ezt. – Dave hátralépett, mikor a nő felkapta az öltözőasztalról a kis szobrocskát, melyet impresszáriójától, Harry Lawrence-től kapott ajándékba.

– Csak egy pillanat, Laura! – förmedt rá a férfi. – Ma este nem lesz semmiféle híres Laura Layne szenvedélyes jelenet, ha nem akarod, hogy neved örökre sárba tiporják.

– Ne aggódj – fordított hátat Dave-nek a nő.

– Mosolyogni fogok külön-külön mindegyik vérszopó szörnyetegre, bár inkább az arcukba szeretnék köpni. Gondolom Haila French és Billy Pierce már itt van?

– És a körmüket rágva, szívdobogva várnak rád.

– Fogadni mernék, hogy már faggatják is Marie-t, a szobalányt és Pedrót, az inast, hogy hány órakor mostam fogat. – A nő arca elfacsarodott mérgében.

– Tudod jól, hogy Marie Haila fizetési jegyzékén szerepel, hogy annyi kis pikáns történetet adjon tovább, amennyit csak tud. Pedro pedig ugyanezt teszi Billynek.

– Ha álmomban beszélek, másnap már tudnak róla azok a keselyűk.

– Ezek nagyon fontos dolgok egy sztár életében – mondta Dave Dennis –, s ezt te is

tudod jól. Tíz perc múlva várlak. És, ó igen, egy új újságíró van itt az Eastern Syndicaltól. Szeretne egy rövid interjút készíteni veled arról, hogy érzi magát az a nő, aki tudja, hogy a férfiak sóvárognak utána.

– Majd elrendezem. Most pedig küldd fel Harry Lawrence-t valami itallal, s azonnal lent leszek.

– Igyál a legjobb viselkedésedre – mondta a férfi, becsukva maga után az ajtót.

Laura előrehajolt, s hosszasan nézte magát a tükörben. Bár harmincöt éves, azért még mindig csak huszonkilencnek látszik. De ma este legalább negyvennek néz ki. És azért, mert fáradt.

Ó, Istenem, milyen fáradt. Az a sok újrafelvétel, aztán a ma esti premier. Hát most legalább mindennek vége. Három átütő siker egymás után, s felbontotta szerződését a stúdióval. Most ő és Harry saját vállalatot alapítanak, és majd olyan filmet csinálnak, amilyent éppen akarnak. Már meg is egyezett a Uniteddel három filmben, melyek egyenként legalább egy milliót jelentenek külön-külön mindkettőjüknek. És ami az egészben a legjobb, tengerentúl csinálhatják a felvételeket, távol az újságoktól, távol a rajongók képeslapjainak koholt híreitől, svindlerektől, nem is beszélve a keselyűkről, akik kiszívják egy sztár vérét és tintává változtatják. Öt éven át rászedték és igyekeztek mindent megtudni a származásáról, a múltjáról, az igazságot, melyet ő és Harry olyan féltékenyen őriztek.

Egész csoda, hogy a hollywoodi sikere előtti hét év nem látszik az arcán. Hét év olcsó mulatóhelyeken országszerte George-dzsal, a férjével, tréfás jeleneteket adva elő komikusként. George, aki mindenét elvette és elhagyta, amikor ő beteg lett. George akinek életében az volt az egyetlen önzetlen tette, hogy Newarkban megölték egy rablótámadás alkalmával. Soha életében nem volt boldogabb annál, mint mikor férje halálát olvasta az újságokban.

És Haila French és Billy Pierce mennyire szeretné kiásni ezt a történetet és háromszáz újságban százmillió olvasó elé tárni! Ha nem lett volna Harry Lawrence! Hát köszönöm Istenem Harryt! Máris maga előtt látta a magas, széles vállú, halk beszédű férfit, amint lenn az újságírók és fiatal filmsztárok közt jön-megy, mindenkit elbűvölve, s még Haila French-et is meglágyítja. Most ő és Harry meg is esküdhetnek, most, hogy már van saját társaságuk. Persze ezt először Hailával kell közölni. De az ijesztő halál sem olyan könyörtelen, mint a hórihorgas, girhes asszony, aki Hollywood pletykarovatát rögtön az ellen irányítaná, aki ilyen ígéretet meg merne szegni.

Az ajtón kopogtattak, mire a nő boldogan fordult meg.

– Gyere be, Harry!

Az ajtó kinyílt, de nem Harry Lawrence volt. Alacsonyabb, „koromfekete hajú férfi lépett be, akinek szarukeretes szemüvege majdnem eltakarta az arcát. Laurának egy pillanatig az volt az érzése, hogy ismeri, de aztán elöntötte a méreg.

– Ki maga? – kérdezte. – Mit akar? Hogy mer csak így bejönni a szobámba?

– A Eastern Presstől jöttem – mondta a férfi rekedten. – Csak egy interjút szeretnék. – A férfi becsukta az ajtót és lassan, hosszan végigtekintett a fényűző öltözőszobában.

– Már mondtam Dave-nek, hogy lent fogadom önöket.

– Én úgy gondolom, hogy szívesebben beszélnél négyszemközt, Gloria.

– Ugyan, maga – itt kezét a mellére szorítva félbeszakította mondanivalóját. – Miért jött ide? – kérdezte.

A férfi levette a nehéz, szarukeretes szemüveget és felborzolta fényesre pomádézott haját. Aztán a jobb szemét lassan becsukta, majd félig ismét kinyitotta, s hosszan, hosszan, nagyon lassan, szemérmetlenül beavatottan kacsintott.

– Most már megismersz? – kérdezte.

– Nem! Ó, nem! – Belül valami azt sikoltotta George! Nem balt meg! Nem balt meg! – Nem lehetsz te! Átkozott légy, hisz te meghaltál. Benne volt az újságokban. Newarkban egy rablótámadásnál vesztetted életed.

– Tévedés volt s hagytam, hogy menjen a maga útján. Mindamellett voltam a sitten, de más néven. Hat hónappal ezelőtt szabadultam s elég sok idő kellett hozzá, hogy megtaláljalak, babám. Új név, új orr, új fogak és új karrier. Alig maradt benned valami Gloria Gordonból, a George és Gloria dalok és bohózatok előadójából. Ez igazán szép hely. Nem olyan, mint azok a patkánylyukak, ahol játszottunk.

A kétségbeesés és gyűlölet most kitört belőle. Ez George-ra vall. Kitelik tőle, még a halálból is visszajön, csakhogy feldúlja az életét.

– Mit akarsz? – kérdezte a nő, alig tudva fékezni a hangját. – Ha pénzt akarsz, adok huszonötezer dollárt, csak tűnj el azonnal, és add be a válást.

– Válást? – vigyorgott George, s szájából előtűntek szuvas fogai. – Én aztán nem. Szerető férjed vagyok, s egy sajnálatos, de elkerülhetetlen különválás után visszajöttem hozzád – mondta a férfi.

– Inkább meghalok – sziszegte a nő gyűlölettel. – Patkány voltál, és az is maradtál. Valakitől kérek kölcsön. Ötvenezret kapsz, s menj vissza abba a patkánylyukba. Ne feledkezz meg arról, hogy tudom mi történt Clevelandban. Azért még börtönbe kerülhetsz.

– Miközben mindenki Gloria Gordonról, a vetkőzőnőről olvas; aki most Laura Layne, Hollywood legnagyobb szexbombája. Véletlenül van néhány fényképem a régi vetkőzőszámodról, s úgy gondolom, a botránylapok kapkodnának érte.

Laura egy pillanatra becsukta a szemét.

– George – mondta – figyelmeztetlek. A tétet százezerre emelem. Vedd el azt, amit adok, és tűnj el. Nem vagyok gyerek és többé nem csinálhatsz velem azt, amit éppen akarsz.

George hüvelykujját az övébe dugta és a beavatott ember önelégült mosolyával vigyorogni kezdett.

– Kislány, ez Kalifornia. Tudod jól, hogy minden a közösségé. Ami az enyém, az a tied is, ami pedig a tied, az az enyém is. A bankban egymillió dollárod van, s ne beszéljünk filléres tétről. Most pedig gyorsan csókold meg régen elveszettnek hitt férjed, akinek emlékezetkiesése van, s te ápolni akarod, hogy visszanyerje egészségét.

Az asszony talpraugrott, s George feléje indult. Aztán hirtelen megölelte és kényszerítette, hogy hátrahajtsa a fejét.

– Vedd le rólam azt a mocskos kezed! – zihált a nő.

– Színészkedjél, ha azt akarod, hogy kedves legyek. Most pedig gyerünk, csókold meg a magányos George-ot. – A férfi keze az asszony bal csuklójára kulcsolódott, s

hátracsavarta, mígnem ez az ajkába harapott, hogy ne sikoltson. – Ez az – mondta a férfi vad vigyorral. – Most pedig úgy közeledj szerető férjedhez, ahogy egy asszonynak kell.

Fájdalom és gyűlölet borította el a nő agyát. Jobb kezével keresgélni kezdett, s megtalálta az ezüst szobrocskát, aztán felemelte, meglendítette és lesújtott vele. Hogy mit tett ezután, azt nem tudta, hasonlított ahhoz, mint mikor két-három alkalommal kiérdemelte a kirobbanóan szenvedélyes hírnevet, midőn a harag vörös köde elhomályosította a tudatát. Mikor agya kitisztult, akkor kezében a szobrocskával George fölé hajolva levegő után kapkodott. George pedig a kandalló előtti szőnyegen feküdt, tágranyílt szemében rémült meglepetés tükröződött; fejének jobb oldala véres péppé zúzódott.

Aztán tudatára ébredt, hogy valaki bejött a szobába.

Gyorsan megfordult. Harry Lawrence állt ott, háttal az ajtónak támaszkodva, egy magas pohárral a kezében.

– Szent Isten! – mondta a férfi, s még a napbarnította bőr alatt is látszott, mennyire elsápadt. – Mi történt, Laura?

Az asszony reszkető kézzel nyúlt a pohár után, s miközben a férfi bezárta az ajtót, felét gyorsan lehajtotta. Aztán az öltözőasztalnál levő székhez támolygott, leült és mindent elmesélt.

– Értem – mondta a férfi, miután az asszony befejezte. – Szóval a férjed volt, Laura?

– Azt hittem, rég meghált – válaszolta az asszony.

– Most már meghalt. Uramisten! Biztosan meghalt. Természetesen önvédelemből történt, de ennyire össze kellett törnöd a fejét?

– Nem engedett volna el. Elvesztettem az önuralmam és ütöttem és ütöttem, amíg a földre nem esett.

– Értem, biztosan így történhetett. De vajon a sajtó emberei megértik majd? Vagy sokkal rikoltóbb nagybetűs főcímek kürtölik világgá, hogy – ismét – elvesztetted önuralmad és összeverted őt?

– Egy tetű volt – suttogta az asszony. – Azért jött, hogy zsaroljon.

– Tudom. De ha le tudtad volna rázni addig, amíg felérek ide… – A férfi elővette a zsebkendőjét, és megtörölte a homlokát. – Úristen, Laura. Gondolj olyan valakire, mint Haila French. Azonnal, ahogy megtudja, hogy eltitkoltad előtte a múltad, rögtön véres bosszút forral ellened. Valószínűleg George pártjára áll, s szívfacsaró képet fest a szegény, börtönben sínylődő fickóról, akit te elhagytál, s most segítségért fordult hozzád. És te mit teszel? Kiloccsantod az agyát. Gondold csak el, hogyan fog ez hangzani az ő tollából? A többi pedig követni fogja az ő példáját.

– Drága jó Istenem! Harry! – mondta Laura belekapaszkodva a férfi kezébe. – Ez mindennek a végét jelentené, ugye? A vállalatunkét, a Uniteddel való megállapodásunkét, az én jövőmét.

– És talán előre meg nem fontolt szándékkal elkövetett emberölésért életfogytiglanit a San Quentinben. Attól függ, hogy a rosszindulatú Haila és Billy hogyan tálalják. Vagy tegyük fel, elejtik a vádat, de akkor is vége a vállalatunknak, terveinknek és a te karrierednek.

– Nem, Harry, nem! – sikoltotta az asszony a férfi kezét arcához szorítva, s arcát

izgatottan dörzsölve hozzá. – Valamit tennünk kell. Senki sem ismeri őt, álnéven szerepel, igazából nem is újságíró. Csak tudnánk valahogy megszabadulni tőle. – Talán Dave Dennis a stúdió érdekében segíteni fog nekünk.

– Lehet – mondta Harry a dolgot fontolgatva. – Nem, nem bízhatunk meg benne. A film forgalmazása után egy ordító főcímért kiköpné az igazságot. Dave egy jó történetért még a nagyanyja torkát is elvágná.

– Akkor mit tehetünk? – siránkozott az asszony. – Csak tudnánk valahogy megszabadulni tőle, de ez teljesen reménytelen. Tudod jól, hogy mennyire kémkednek utánam. Marie és Pedro minden lépésemet figyeli. S ahova csak megyek, mindenhol újságírók és fényképészek leskelődnek rám minden bokorból. Egy bőrönddel sem tudnék kilopózni ebből a házból és titokban kinyitni, akkor George-tól, hogy tudnék megszabadulni.

– Tudom, de valahogy mégis el kellene tüntetnünk szem elől. És neked feltétlenül le kell menned. Nincs valami utazóláda, vagy ehhez hasonló?

– A lomtárban van egy régi utazóláda. Emlékbe tartottam meg, mert valaha az anyámé volt. Most teljesen üres.

– Helyes. Te fejezd be az öltözködést, én addig igyekszem George-dzsal foglalkozni.

Laura a tükör elé ült és lázasan igyekezett rendbeszedni az arcát. Annyira közel hajolt, hogy nem láthatta, mit csinál Harry. Hallotta az utazóláda puffanását, aztán Harryt zsémbeskedni. Mire készen lett a sminkkel, hallotta becsukódni a nagy utazóládát. Ekkor megfordult, s látta, hogy az utazóláda a fal mellé van állítva s be van zárva, és George, meg a szőnyeg, amelyen feküdt, eltűnt. Úgyszintén a véres szobrocska is. Harry éppen gondosan vizsgálgatta magát, hogy nem véres-e, és fejével az utazóláda felé biccentett.

– George békésen alszik – mondta. – A ládában van, s igyekszem kitalálni valamit. De azt hiszem, jobb lenne lemondani az estélyt és a rendőrséget hívni. Biztos vagyok benne, hogy önvédelmet hozhatnánk fel mentségül, s bármennyire szennyes lesz az ügy, mikor vége van, akkor vége. Minél többet várunk, annál rosszabb lesz.

– Nem! – mondta az asszony. – Nem, Harry! Hollywood csúcsán kiharcoltam magamnak a helyet, s ott is akarok maradni. George nem fogja ezt elrontani. Életem egy részét elrontotta, de nem fogja ismét megtenni. Valamit ki kell találnunk. Ki kell találnunk!

– Akkor rendben van. Menjünk le és fogadjuk a sajtó embereit. És mosolyogj, Laura, mosolyogj.

És az asszony mosolygott. Könnyű feleleteket vetett oda a piszkos élcekre és nőiesen, feltűnően nevetett.

– Hol van az az újságíró az Easterntől? – kérdezte tőle Dave, mire Laura kedvesen mosolyogva válaszolta: – Már beszéltem vele, s gyorsan elrohant, hogy leadja a sztorit.

Haila French azonban sarokba szorította: – Ma este kissé sápadt, kedvesem mondta a hórihorgas, csúf nő. – Azt hiszem túl sokat dolgozik.

– Drága Haila, én nagyon szeretek dolgozni – suttogta az asszony. – Másként nem is tudnám elképzelni.

– És az impresszáriója? – kérdezte Haila. – Mikor lesz a végzetes ugrás?

– Maga fogja megtudni elsőnek – nevetett Laura továbbmenve. Az arcok mind

egybeolvadtak George-éval. A szemek az ő szemeivé váltak és sikamlósan, beavatottan kacsintottak rá. S mintha röntgenszemei lettek volna, még a mennyezeten keresztül is belátott az öltözőszobájába, s a bezárt utazóládában megpillantotta George-ot összekuporodva, holtan, életében másodszor holtan és még holtában is mindent tönkre akar tenni az ő életében.

De nem fogja tenni, átkozott legyen, nem fogja, nem fogja…

Gondolatmenete hirtelen félbeszakadt, Harry fogta meg a karját.

– Nyugalom, Laura, nyugalom – suttogta a férfi. – Úgy nézel ki, mintha kísértetet látnál.

Kitaláltam. Gyere, és csak kövess engem. Dave olyan őrült, mint aki darázsfészekbe nyúlt és Haila még bolondabb. De csak ez az egyetlen járható út.

Az asszony követte a férfit, s nem kérdezett semmit. Megálltak a lépcsőn, végigtekintettek a nagy szobán, s Harry megfogta az asszony derekát. Dave Dennis, zordan ragyogó szemekkel állt mellettük, s addig ütötte a gongot, amíg az írók és fiatal sztárok össze nem gyűltek, és el nem hallgattak.

– Emberek – kezdte megelégedetten nevetgélve. – Igazi meglepetést kell bejelentenem önöknek. Megvallom, én magam is csak most értesültem róla, mert Laura és Harry éppen most határozták el magukat. Bocsássanak meg nekik, hogy ilyen módon adják önöknek tudtára a hírt… De különben hagyjuk beszélni Harry-t.

Harry erősen fogta az asszonyt, hogy erőt öntsön belé.

– Barátaim – mondta a férfi, – mert mind barátaink vagytok, Laurának és nekem a nagy hír igazán egyszerű. Laura és én… – nos, már régóta szeretjük egymást. És most, mivel Laura filmje már dobozban van, elhatároztuk, hogy itt az ideje… Össze fogunk házasodni. Ma este meglépünk, Yumaba repülünk és megesküszünk. Azokat, akik velünk akarnak tartani, ahányan csak elférnek a repülőn, melyet bérelni fogok, meghívjuk. A többiek pedig maradjanak és mulassanak, mert holnap visszajövünk, összecsomagolunk és nászútra megyünk. Remélem mindenki, aki itt van, a legjobbakat kívánja nekünk!

Ezután mindenki beszélni kezdett, s Laura összeszedte magát, mikor meglátta, hogy Haila dühösen, kipirult arccal tör utat feléje.

– De miért, Harry, miért? – suttogta az asszony. – Boldog vagyok, de mégis miért?

– Azért, Laura – súgta fülébe a férfi –, mert ez az egyetlen lehetőség, hogy megszabadulhassunk George-tól. Még egy hollywoodi sztárnak is joga van a mézeshetekben egy kis magányra, nemde?

Laura csak egy nap és egy fél éjszaka múlva látta ismét viszont az öltözőszobáját. Villanólámpák lobbanása közben ragyogón mosolyogva surrant be az ajtón. Harry követte, s azonnal becsukta és bezárta az ajtót. Tizenkét órával ezelőtt esküdtek meg és alig voltak egyedül.

– Nemsokára lemegyünk – kiáltotta Harry. – Hagyjatok nekünk is egy kis italt.

Kinn a fényképészek visszafordultak s lementek a lépcsőn. Laura arcáról lehervadt a mosoly s helyét a kétségbeesés álarca foglalta el.

– Harry…

– Nyugalom, Laura – ölelte meg Harry a nőt. – A legrosszabbján már túl vagyunk.

– Ha még egyszer mosolyognom kell a fényképészekre…

– Tudom, drágám. De soha nem játszottál jobban, mint most.

– Azt kérték, hogy mosolyogjak. És én George-ra gondoltam, aki itt vár ránk az utazóládában, és mosolyogtam, Harry. Mosolyogtam!

A férfi addig tartotta karjaiban, amíg az asszony undora elmúlt.

– Köszönöm, drágám – mondta a nő. – Most már jól vagyok. Mit kell tennünk?

Harry körülnézett a szobában.

– Nincs sok tennivaló – jelentette ki a férfi. – Úgy látom, Marie becsomagolta a holmijaid. Itt van az én bőröndöm is, az inasom áthozta. A felöltőm, kesztyűk, a térképek, fényképezőgép, sötét szemüveg. Úgy gondolom, minden itt van. Kell szólnunk Marie-nak, hogy hívja Pedrót, s a sofőrödet, hogy tegyenek be mindent a kocsimba. Aztán lenn el kell búcsúznunk a riporterektől. – Dave-vel meg kell ígértetnünk, hogy magunkra hagy, s akkor valahogy megszabadulunk George-tól.

Kopogtattak az ajtón.

– Dave Dennis vagyok. Dave megállt az ajtóban, mosolya vigyorrá sikerült, s egyikről a másikra nézett.

– Hogy van a két törpe papagáj? Felkészültek a nászútra?

– Igen, Dave drágám – turbékolta Laura. – Köszönjük szépen, hogy annyi mindent elrendeztél nekünk. Igazi barát vagy.

– Helyes – mondta a férfi, s szemében nyájas szemrehányás kendőzte a parázsló dühöt. – De jobb szerettem volna, ha valami hivatalos bejelentést adtok. Legalább egy hónapig lett volna miről írjanak az újságok.

– A szerelem és a háború nem vár a férfiakra, Dave – mondta Harry Lawrence. – Hisz tudod, hogy van.

– Hát mindenesetre – mondta a reklámfőnök megbocsátó arckifejezéssel szenzációs főcímeink vannak minden napilapban, és legalább két hétig csámcsoghatnak a mézesheteken. Interjúk, szenzációs képek s hasonló dolgok. Apropó, nem mondtátok senkinek sem, hogy hova mentek.

– Mexikóba megyünk – felelte Harry Lawrence erélyesen. – De már említettük neked, magunkban szeretnénk lenni. Nem óhajtunk semmi interjút, riportereket pedig látni sem akarunk.

– Várjunk csak egy pillanatig – mondta Dave Dennis, s arcáról lehervadt a jóindulat. – Kitoltatok velem, s nyilvánosságra hoztátok a házasságot. Engem nem zárhattok ki mindenből.

– De igen, oda megyünk, ahova éppen akarunk – jelentette ki Laura fagyosan. – Még Hollywoodban is joga van az embernek, hogy a mézesheteket visszavonultan töltse.

– Én már megígértem Haila French-nek egy kizárólagost házasságotok első napjáról – válaszolta Dave Dennis. – Ha örökre magatokra akarjátok haragítani, … beleértve az új vállalatot is, melyet most akartok alapítani…

– Nézd – mondta Harry –, csak két napot engedj! Engedj nekünk két napot, hogy magunkban legyünk, s akkor úgy táncolunk, ahogy fütyülsz. Haila pedig kizárólagost fog kapni arról a két napról.

– Hát – mondta Dave széttárva kicsiny, nőies kezeit –, rendben van. Két nap Mexicóban, ugye?

– Így igaz. Felmegyünk a hegyekbe és meglátogatjuk egyik régi barátomat. Vadászni fogunk. Két nap múlva telefonálunk, és megmondjuk, hol vagyunk. Mondd meg Hailának, hogy kizárólagos telefoninterjút adunk neki.

– Helyes – vont könnyedén vállat Dave. – A fiúk és lányok már összegyűltek és inni szeretnének az egészségetekre, s gondolom nagyon kedves lenne, ha szólnál egy pár szót, Laura.

– Majd mond egy pár szót, Dave. Szólunk Marie-nek, hogy hívja az inasom, és tegyék be a csomagokat az autóba, s aztán lemegyünk.

– Remek – mondta Dave távozóban. Laura, szemét becsukva mély lélegzetet vett.

– Rendben van, Harry, még egyszer szembe tudok nézni velünk – felelte Laura. – Már tudom is, mit fogok mondani nekik. – Ezzel összeszedte magát, ragyogón mosolygott, s határtalanul esedezőn kinyújtotta a kezét.

– Köszönöm, igazán köszönöm maguknak, csodálatos emberek. Szavakkal ki sem tudom fejezni, hogy mennyire boldogok vagyunk, és mit jelentenek jókívánságaik. Olyan kedvesek és olyan megértők. Szeretnénk még egy szívességet kérni. Most pillanatokon belül meglépünk s kérem önöket kedves barátaink, ne kíséreljenek meg követni minket, vagy kikutatni hova megyünk. Csak ezt az egyet kérjük nászajándékul a világtól, negyvennyolc órát szeretnénk magunkban maradni, egyedül, teljesen egyedül.

Az asszony arca most megváltozott, s elkínzott álarccá vált.

Teljesen egyedül, gondolta – hogy megszabadulhassunk George-tól, első férjemtől, attól az aljastól.

Az országút végtelennek tűnt a sötétben, s az autó fényszórói állandóan változó részeket világítottak meg, s a kocsi csak úgy falta a kilométereket. Harry Lawrence mereven ült a kormánykeréknél, de arcára a fáradtság mély barázdái ültek ki. Laura nekitámaszkodott s a férfi meleg testében és közelségében keresett enyhülést. Arca minden izma petyhüdtté vált a kimerültségtől.

– Azt hiszem most már biztosak lehetünk benne, hogy leráztuk őket – mondta Harry nyugodtan az elhagyatott országutat figyelve.

– Ha a kérésed ellenére megpróbáltak követni minket, szem elől tévesztettek. Mégiscsak jó, hogy nem bíztunk meg abban a csaló Dennisben.

– Különben is megesküdtünk. – Az asszony hangja élessé vált, s félő volt, hogy megcsuklik. – Ez már valami, nemde. Harry? És házasok maradunk, mert annak kell maradnunk, mert igen sokat tudunk.

– Házasok vagyunk és nagyon boldog vagyok! – jelentette ki a férfi élesen. – És házasok is maradunk, mert így akarjuk. Mindenesetre George legalább ennyit tett értünk.

– George! Drága, kedves George. Miatta keltünk egybe. És most a boldog fiatalasszony nászútra indul, s utazóládában kelengyeként magával viszi első férjét.

Laura kezébe temette az arcát. Harry hagyta, hogy egy pár percig zokogjon, s aztán egyik kezét levéve a kormányról gyengéden megrázta az asszonyt.

– Laura! Hátunk mögött fényszórót látok, azonnal utolérnek.

Az asszony lélegzetét visszafojtva kérdezte: – Riporterek?

– Nem, hallgasd csak. – Mindketten hallották a rendőrkocsi szirénájának vijjogó hangját. – Egy rendőrkocsi.

– Harry, rájöttek! Ó Istenem, rájöttek.

– Az nem lehet. Csak te, én és George tudunk róla, és egyikünk sem árulta el. Ezzel a kocsival nem futhatunk el a rendőrség elől. Bármi is legyen, te légy Laura Layne és szerepeljél kitűnően.

Harry fékezett, a kocsi hirtelen megállt, s a rendőrségi kocsi szirénája felüvöltött mögöttük, majd megállt. Laura lázasan igyekezett helyrehozni a sminket. Harry cigarettát vett elő és éppen rágyújtott, mikor az alacsony és tömzsi rendőrtiszt a kocsi mellé lépett és harcias arcát az ablakhoz dugta.

– Kérem a jogosítványt – csattant fel. – Hova rohannak ilyen késő éjjel, mister?

– Valójában – mondta Harry jókedvűen – tényleg rohanok. Most házasodtunk össze és …

– Ó, tiszt úr – mondta Laura meggyújtva a villanyt, s mosolyogva előrehajolt. – Biztos vagyok benne, hogy megért. Laura Layne vagyok, s ő a férjem. Ma reggel volt az esküvőnk.

– Laura Layne, tényleg – válaszolta a tiszt, s arcán a harcias kifejezés rögtön beavatott mosollyá változott. – Nahát, láttam a TV-ben az esküvőt. Ma délután a hírekben. S az újságok is tele vannak vele.

– Igen, nagy a felhajtás – sóhajtott Laura bájosan és szánalmat keltőn, mint egy szerelmes asszony, aki a magányt keresi. – Most igyekszünk megszökni mindenki elől, s kettesben tölteni a mézesheteket. Ha rohantunk, csakis ezért történt.

– Ó, biztos vagyok benne. – Harry keze óvatosan kinyúlt a kocsi ablakán, s a hivatalos személy gyorsan elkapta a bankjegyet. – Tudom, hogy van az. A csodába is, feleségem kirúgna, ha megtudná, hogy majdnem letartóztattam Laura Layne-t nászútja alkalmával.

– Maga nagyon megértő – suttogta Laura leereszkedő mosollyal fejezvén ki háláját. – Hozza el egyszer feleségét a stúdióba. Nagyon szeretném, ha ott lenne egy felvételen.

– Fogadni mernék, hogy nagyon szeretné. Hát sok szerencsét Mr. és Mrs. Layne.

– Nagyon szépen köszönjük – mormolta Laura, s a kocsi máris nagy sebességgel elindult. A rendőrségi autó pillanatok alatt eltűnt mögöttük a sötétben. Az asszony várt, amíg a fényszórók teljesen eltűntek, s csak azután beszélt.

– Harry, nem tudom tovább csinálni. Igazán nem tudom.

– Többé nem is kell, édesem. Egy mérföldön belül északnak fordulunk a hegyekben lévő házikóm felé. Csak azért jöttünk dél felé, hogy Dave-t félrevezessük, ha netán utánunk akart jönni. Most már biztonságban visszakanyarodhatunk. Hajnali háromra már ott leszünk a villában. Az évnek ebben a szakában ez a vidék teljesen kihalt. Aztán egyszer s mindenkorra megszabadultunk George-tól.

– Siess – suttogta az asszony –, siess. Egész úton, amíg itt van a hátunk mögött az utazóládában, úgy érzem ránk kacsint, mintha pontosan tudná, mi történik vele.

A férfi bólintott, s rátaposott a gázpedálra. Az asszony feszesen ült, s mereven bámulta az előttük feltekeredő fehér utat, míg végre szeme becsukódott és fejét a férje vállára hajtva elaludt.

Hátuk mögött az utazóláda egyszer majdnem leesett, mikor a göröngyös úton a kocsi hátsó ajtója kis híján kinyílt.

De a hátsó ajtó tartott, s az utazóláda nem esett le…

Mikor Laura ismét kinyitotta a szemét, az autó már állt, s körülöttük mély csend honolt. Még a rovarok sem adtak semmi hangot s csak az enyhe szellő susogott a magas fenyők ágai között. Harry eloltotta a fényszórókat és a villája, nagy, de régi és rozoga, néma árnyékként emelkedett a csillagfényes ég ellenében, a mögötte lévő kis hegyi tóval együtt.

– Itt vagyunk – mondta Harry, mikor az asszony megmozdult. – Minden rendben van. Már egy óra óta nem láttam egy fényszórót sem. Be kell vinnünk George-ot, s én elrejtem a pincében s mihelyt ezzel megvagyunk, azt a helyet bezárom, a hagyjuk, hogy ott rothadjon meg. Itt a világ végéig biztonságban lesz.

– Hála Istennek, – mondta a nő. – Egész úton biztos voltam benne, hogy George valamiképpen csak talál módot, hogy mindent elrontson.

– Ne aggódj George miatt – mondta Harry kiszállva a kocsiból, s kinyitotta a hátsó ajtót. – Különben is nagyon örvendek, hogy George-ot sikerült kilopni a riporterek orra előtt. Egy szép nap még filmet is készíthetnénk George-ról.

– Nem! Ilyesmit még csak ne is említs, Harry!

– Rendben van, akkor lemondok róla. Tekintettel arra, hogy nem tudsz bemenni az ablakon, itt a villa kulcsa. Én viszem George-ot, te pedig előremégy és meggyújtod a villanyt.

A férfi kinyitotta az utazóládát, s Laura hallotta hogyan morog a férje, de nem nézett hátra. Elindult a kavicsos ösvényen, mögötte pedig a férfi lépegetett lassan és küszködve. Az asszony felment a lépcsőn a verandára, s miközben Harry mögötte jött, beillesztette a kulcsot a zárba s szélesre tárta előtte az ajtót, majd előrement és a kapcsolót kereste.

– Nem találom a kapcsolót – mondta.

– Fent van. Tapogasd ki a zsinórt. George kezd nehéz lenni. Szeretném már ágyba tenni.

Laura a vaksötétben a lámpa zsinórját kereste, s abban a pillanatban, mikor megérintette, hirtelen italos hangokat, nevetést és lábdobogást hallott, amint a szomszédos szobából jöttek be emberek.

– A férfi azt mondta, hogy Mexikóba mennek – hallotta Dave Dennis csúfolódó hangját, s ujjai megmerevedtek a villanyzsinóron. – De felöltőjének a zsebében a térképen meg volt jelölve a villába vezető út, s még azzal sem törődött, hogy mexikói névjegykártyákat vegyen elő! Azt hiszem, most hozza be a menyasszonyt. Remélem érted, Pete.

Aztán egy tucat italos hang rázendített – Itt jön a menyasszony, itt jön a menyasszony. – Hirtelen villanólámpa vakító fénye világította meg a szobát. Laura keze görcsösen megrándult, s fejük felett felgyúlt a villany.

Mihelyt a villany felgyúlt s a villanófény vakító hatása megszűnt, az éneklés csendbe fulladt.

– Jézusom! – mondta egy rémült hang, s egy riporternő sikoltozni kezdett.

Harry Laura mellett állt, vállán George-dzsal, akinek a feje csak egy pár centire volt az asszonyétól. Laura nem látta Dave Dennist s a riporterek csoportját, sem pedig a sikoltozó nőt. Közel az övéhez, csak George szemét látta, amint az előrehaladt hullamerevség állapotában lassan kinyílt s aztán züllötten és beavatottan kacsintva ismét

becsukódott.

Talált kincs

F. Tennyson Jesse

Ebben az évben a nyár sokáig tartott és már október vége felé járt, mikor Brandon észrevette, hogy elmúlt. Aztán vihar keletkezett, mely végigsepert a mocsáron, a kis tavacskákon és az öbölben, s a görbe fákról letépte a leveleket. Miután elmúlt a vihar, többé nem melegedett fel az idő, s csak a téli napsugár vetett sápadt világot a mocsárvidékre. Néhány levél még mindig szívósan kapaszkodott a szilfákba, melyek a tanyaudvaron nőttek, s mikor kinyitotta a gazdasági udvar kapuját, hallotta mint kárognak fészkeikben a varjak, melyek fekete foltnak tűntek a kopár ágak között.

Brandont egy pillanatra elfogta az elmúló évre oly jellemző klasszikus mélabú, ami velejárója az ősznek, mely minden embernél bekövetkezik. De a következő pillanatban visszafordult és hátranézett oda, ahonnan jött, a nád halvány barna tömege közt a víz halványkéken és hidegen tűnt elő, s meghallotta a vörösbegy kristálytiszta hangját, amint éppen téli énekeit gyakorolta. Hálás szívvel gondolt arra, hogy a szépség azért nem halt ki ebből a mocsárvidékből.

Átment a sáros udvaron és a tanyaház ajtójában Miles-szel találkozott. Kedves, jó Miles, napsütésben vagy esőben, nyáron vagy télen, alig adott tanácsot, mely ne lett volna igazán hasznos.

De Miles pirospozsgás, cserzett arca ma valahogy nem volt szokásosan vidám, de ennek biztosan nincs semmi köze a haldokló nyár jelképes üzenetéhez.

– Nem láttad Tomot és Jacket? – kérdezte Miles. – Ma az ötholdason kellett volna szántsanak, de nem találom őket sehol sem. Pedig nagyon megbízhatók.

– Tom és Jack? Nem, nem láttam őket. Nem számít, vagy talán valami baj van? Gondolom boronálnak vagy takarnak, vagy éppen vetnek, esetleg valami mást csinálnak.

A vendég arcán a furcsa kifejezés nem derült fel.

– Nagyon különösek voltak – mondta Miles – átkozottul furcsák voltak az utóbbi két nap. Azóta, amióta a nagy gátnál lévő művelésre alkalmassá tett ugaron szántottak, és azt az átkozott kincset találták. Ma reggel olyan furcsán néztek egymásra, hogy majdnem nem engedtem őket együtt menni. Valami különös van a dologban, Bill. Nem tetszik nekem.

Brandon elmosolyodott, s a pipáját kezdte tömni.

– Szamárság, mi történhetett volna az embereiddel? – kérdezte. – Nem az első eset, hogy egy kis pénz az emberek fejébe száll. Meglátod, túlesnek rajta.

De magában azt gondolta, hogy ez egy kicsit mégis különös. A faluban mindenki ismerte a híres barátokat, Tomot és Jacket. Damon és Pythias is ilyenek voltak, ha barátságról esett szó. Gyermekként ugyanabba a falusi iskolába jártak, télen ugyanabban a futballcsapatban, nyáron pedig ugyanabban a krikettcsapatban játszottak, együtt korcsolyáztak, együtt mentek vadkacsavadászatra és halászni, a háborúban pedig ugyanannál az ezrednél szolgáltak, sőt ikreket vettek feleségül és mindenki tudta, hogy

soha egy rossz szó sem esett köztük. Nem voltak különleges képességgel megáldott emberek, ami arra késztette volna, hogy eltávolodjanak attól a környezettől, melybe beleszülettek, de azon a környéken könnyen kiemelkedtek abban az osztályban. Becsületes, jóravaló, intelligens emberek, talán kissé lassú, egy kissé ravasz, de azért egészséges gondolkozásúak. Tom egy évvel fiatalabb volt a barátjánál és gyenge testalkatú, viszont Jack súlyosabb volt és erős, mint egy bika. Lehet, hogy Tom lobbanékony természetű volt, de gyorsan megbékélt. Jack derűs volt, mely gyakran velejárója az erős testalkatnak. Szomorú és különös, hogy néhány piszkos, antik pénzérme közéjük furakodott.

– Miért nem mondod nekik – javasolta Milesnek –, hogy azok a régi érmék esetleg keveset érnek?

– Már mondtam – válaszolta Miles de tudod jól, hogy milyenek az emberek. Mindig azt hiszik, hogy amit kiástak, az roppant nagy értéket képvisel, és a British Múzeum hatalmas összeget ad érte. Ezt persze megértem, de nem tudom felfogni, hogy emiatt veszekednek. Én úgy gondoltam, hogy örvendeni fognak, hogy megosztják, bármilyen keveset is érnek. Különben is munkaidejük még nem járt le, és sohasem láttam őket, hogy hamarabb tették volna le szerszámaikat. Általában inkább később fejezték be a munkát, mert ők igazi régimódi fajta, akik nem szeretnek fél munkát végezni.

Alig mondta ki ezeket a szavakat, s az egyik szolga futva szaladt, a háta mögött lévő folyosóról rémült hangon kiabálva.

– Jöjjön gyorsan, uram, Tom és Jack a pajtában verekednek… meggyilkolják egymást…

Miles gyorsan megfordult, kirohant a házból, át a ház előtti kerten, Brandon pedig szorosan a nyomában futott.

A nagy pajta a mezőn túl, a lejtőn volt, az időtől már fekete, fából készült épület, piros tetővel. A pajta melletti szénakazal aranyszínben ragyogott a késői napsütésben. A két férfi felszaladt a lejtős mezőn, ahol a letaposott tőzeg csúszott a lábuk alatt. Brandon maga mögött hagyva sokkal idősebb vendéglátóját, kinyitotta az ajtót és berontott a pajtába.

A sötétség miatt az első pillanatban nem látott semmit, s porszemcsék kavarogtak az ajtónyíláson át beszűrődő fénysugárban. A jószág, a ledöngölt föld és a felhalmozott széna édes illata töltötte be a homályt, és a szarufák meg a durva faoszlopok tűntek elő a sötétben. Aztán amint jobban kezdett látni, borzalmas zokogás hol erősödő, hol gyengülő hangját hallotta s ökölcsapások puffanását. Két férfi küzdött életre-halálra a földön. Mikor Miles és Brandon előreugrott, a nagyobbik férfi kezétől csak úgy záporoztak az ütések ellenfele fejének mindkét oldalára.

– Te jó Isten! Ember – kiáltotta Miles a nagyobbik fickó karjába kapaszkodva. – Meg vagy őrülve, még meg találod ölni.

A férfi felállt, s a gazdája felé fordult.

– Nem törődöm vele, egy rühes kutya! – mondta a férfi. – Tolvaj, nem más.

– Tom tolvaj lenne! Lehetetlen. De miért, hisz máskor bárkit megvertél volna, ha ilyesmit mond róla.

– Igen, megvertem volna – válaszolta az ember. – De most már nem… Ellopta a

pénzt, melyet együtt ástunk ki az új földből. Eldugta valahova, de nem akarja megmondani, hol van. Összevissza hazudik, és azt mondja, nincs nála.

Brandon letérdelt az öntudatlan ember mellé, akinek az arcát ellepte a vér, aztán felnézett, s azt mondta:

– Nos, majdnem megölted. Még ha igaz lenne, akkor is szégyellheted magad, de én nem hiszem, hogy igaz. Tom nem csinálna ilyesmit. Miles, nézd az ökleit. Nyisd ki az öklöd.

Brandon felállt és Jack felé közeledett, aki durcásan meredt rá, s ökölbe szorított kezeit védekezőn tartotta maga elé. De nem tanúsított semmi ellenállást, mikor gazdája és Brandon szétfeszítették az öklét, s mindkettőben egy durva tűzkövet találtak, melyekről Tom vére csepegett. Brandon Jack dühtől fátyolos szemébe nézett, de nem szólt egy szót sem, úgy érezte, hiábavaló lenne mondani bármit egy olyan embernek, aki ennyire megváltozott; egészen más, mint amilyennek ismerték. Ehelyett így szólt Milesnek:

– Ki kell vinni innen Tomot, te és Jack emeljétek fel, közben én körülnézek egy kicsit.

Jack meglepő módon engedelmeskedett, lehajolt és gyöngéden felemelte az általa összevissza vert fejet és ketten, ő meg Miles, kivitték a pajtából az eszméletlen embert.

Brandon leült a közelben lévő felfordított vederre, mert a vér láttán hányinger fogta el; egyféle túlérzékenység, mely mindig kínozta és olyan leküzdhetetlenül vett erőt rajta, hogy már nem is szégyellte. Úgy érezte, hogy a pajta homályos levegőjét még mindig az a vad szenvedély tölti ki, melyet itt szabadjára engedtek, s ettől a hirtelen furcsa gyűlölettől még maga a résen ferdén beáramló napsugár is émelyedik a küzdő férfiak által letaposott földön.

Brandon nem volt túl érzékeny lélek, de egész életében a pillanatok hatása alatt állt, melyek furcsán hatalmukba kerítették és megrázták. Voltak pillanatok, mikor valami külső kényszer miatt nem látott túl saját felsőbb képességein, s nem vett többet észre, mint mások, mint amit rendes körülmények közt mások is láttak volna. A tisztánlátás ezen furcsa pillanatait rendszerint számtalan külső tényező előzte meg és befolyásolta. Egy ismerős fa vagy könyvespolc olyan alakot öltött, melyet ő egyszerűen dőltnek nevezett, ahol a látható világ szöge új irányt vett, s ismeretlen dimenzió felé mutatott, mintha a fa vagy a könyvespolc hirtelen elvesztette volna fa vagy bútor jellegét és a térbe taszított ékké vált volna.

Abban az időben ezt helyesnek találta, csak később, visszatekintve, bár érzékei még mindig zavartak, akkor eszmélt rá az eltérő dőlésre. És átvágva ezen az új téren, ahol az ék fénnyé vált s ebbe az új szögbe dőlt meg, mely abban a pillanatban a helyes szög volt, ott és akkor nem annyira látta, hanem inkább érzékelte az új és sokkal teljesebb megvilágítását ennek a dolognak, melyet eddig – nem ismert eléggé. Egy barát tettének indítóoka, mely előzőleg megmagyarázhatatlannak látszott; egy történelmi lecke rejtélyének megoldása, melyen éppen dolgozott; vagy néha új világosságban látott dolgok, melyeknek – amennyire ő tudta – nem volt vele semmi földi összeköttetésben.

Amint a pajtában üldögélt, mert ez az érzés majdnem meghipnotizálta, de elűzte ezt a szédítő érzést, mely fokozatosan hatalmába kerítette, mint valami megszokott zsibbadás és azt magyarázta magának, hogy csak az ajtón beáramló fénysugár zaklatta fel idegeit.

Felállt s közben a közben a pajta falánál észrevett egy ütött-kopott kalapot. Odament, hogy felvegye s a különös, világosszürke színről és a szalag mellé tűzött kék mátyásmadár tollról felismerte, hogy a Tomé. Lehajolt, hogy felemelje, de a kalap váratlanul olyan nehéz volt, hogy majdnem kiejtette a kezéből. Ujjaival végigtapogatta a kalap bélését s benne, kis vászonba burkolva, érmék egyenetlen felületét érezte. Szóval Tom mégis hazudott… elrejtette az érméket. Brandon ezt már megérezte, mikor Jack öklében megpillantotta a tűzkövet.

Felvette a kezébe s kiment a pajtából. Átment a kerten s bement a bejárati ajtó melletti kicsi szobába, melyet Miles irodának használt.

Becsukta az ajtót s az asztalhoz ülve félretaszította a papírokat és főkönyveket, helyet csinált magának. Aztán felfordította a kalapot s kihúzta az érmecsomagot, mely kígyószerűen tekerőzött a kalaptető mentén. Kibogozta a sáros selyemzsebkendőt s az érméket kiöntötte az asztalra maga elé. Most már ott volt előtte a Tom és Jack közötti baj okozója, maréknyi piszkos, majdnem alaktalan érme. Brandon kíváncsian nézegette őket. Olyan régiek és ütött-kopottak, hogy alig lehet kivenni egy caesar fejét, hogy melyikét, azt nem tudta, de a római jelleg félreismerhetetlen volt. Szinte hihetetlennek tűnt, hogy ezen érmék okán az irigység szenvedélye majdnem gyilkosságot idézett elő… Az érméket végül kezébe seperte.

Aztán ott üldögélve furcsa érzés szaladt át rajta, s tetőtől talpig átizzadt, úgy érezte, hogy akkor sem tudna mozdulni, ha tűz ütne ki a házban. A bizsergő érzés ellenére, mely teljesen átjárta, fázni kezdett és tudta – hogyne tudta volna megmondani –, hogy olyan gonosz dolgot tart a tenyerében, mely a húsát is felháborítja, olyan gonosz dolgot, melyet ha felfedeznek az emberek és újra felfedeznek, csak gonoszságot hagynak nyomukban. Ennek a sötétvörös ködnek a közepén is ijesztő tisztasággal tudta, hogy ezek a dolgok, melyeket az ekevas hoz napvilágra, vagy a tenger mélyéből kerülnek felszínre, vagy pedig az évek folyamán a hullámok vetik partra, bárki találja meg, csak romlást és pusztulást hoz rá. Állandóan az gyötörte, hogy ezeket az érméket ki kell vinnie, és valahova olyan helyre dobnia, ahol a jövendő nemzedékek sohasem kapják meg. Nehezékkel kell ellátnia és a tengerbe, vagy valami használaton kívüli vízzel telt gödörbe dobnia.

Erősen küzdött a rettegés ellen, mely hatalmába kerítette, mert szerette volna minél hamarabb elintézni ezt a dolgot, és nagy akaraterővel visszakényszerítette magát a jelenbe.

Az esti napfény még mindig bevilágított a szobába. Még mindig reszketett, de a bizsergés kezdett alábbhagyni egész testében s a tenyeréből az asztalra ejtette az érméket. Kezével végigsimította verítékes homlokát, s azt mondta magának, hogy pillanatokon belül meg fogja csinálni azt, amit tennie kell. Nemsokára fel is állt, összeszedte magát, de azért nem tagadta, hogy még mindig reszket.

Hirtelen ijesztő ötlete támadt. Kezét kinyújtva, számolni kezdte az érméket. Háromszor is megszámolta s mindig reménykedett, hogy a nagy sietségben tévedett. De akárhogy is számolta, az ezüstérmék száma mindig harminc volt. Erre felugrott és rémülten, reszkető kézzel húzódott el az asztaltól s azon vette észre magát, hogy rettegve suttogja: – Harminc… ezüst… harminc… ezüst.

A gyilkosság áldozata

Wilbur Daniel Steel

A ház, melyben Daniel született, olyan volt, melyre, miközben elhajtunk mellette valamelyik New England-i falu széle mentén, azt mondjuk: „Micsoda szörnyeteg!” Egy szép napon aztán, mikor az antikot majd a nyolcvanas években felkapják, azt fogjuk mondani: „Csodálatos szépség! Milyen nemes vonalú ablakfülkék és szellős, boltíves tetők, nem is beszélve a gazdag, barna, csigavonalas szalagékítményekről. Abban az időben tudták, hogyan építsék a házakat.”

Talán elég érettnek kell lennünk ahhoz is, hogy olyan emberekről, mint Dan Kinsman, Daniel apja, azt mondjuk: „Tudták, hogyan alakítsák életüket.”

Mikor a fiatal Daniel először jött haza az előkészítő iskolából és megváltozott szemlélettel pillantotta meg a semmit sem változott házat, a súlyos párkánykoszorút és a magasba emelkedő tornyokat, a szögletes ablakfülkéket, a rovátkolást, mind kakaóbarna színben a gesztenyefák árnyékában, azt gondolta, „Ez az, legalább nem olyan, mint más fickók háza.”

S mikor azt az embert, az apját, vette szemügyre, akkor egy ideig úgy tűnt, hogy megtalálta a választ a rejtélyre, mely olyan régi a kifürkészhetetlen boldogtalanságban, mint saját emlékezetének kezdetei. „És ő, ő nem olyan, mint más pajtásai apja.”

Más pajtásai apját Daniel abban az évben olyannak találta, akik vidáman élnek jövedelmükből és szomorúan távoznak az élők világából, hogy le kell mondaniuk számtalan kiváltságukról. Állandóan előrehaladó, a holnapra gondolok, buzgók, törekvők, mozgékony fickók, akik nem félnek semmitől, csak attól, nehogy helyben topogónak látszanak.

És íme, itt van az apja, aki látszólag elégedett azzal, hogy minden év olyan, mint az elmúlt is volt, s vagyona mindig ugyanaz marad, s kisvárosi barátai is mindig ugyanazok, ugyanaz a komótos, félig patriarkális bírói állás, ugyanazon prózai örömök, könyvek, kutyák, ágnyeső kések és kapák, valamint horgászbotok. És ő életerős, nyílt férfi, még nincs ötven éves, fekete, erős szálú haja van és egészséges tüdeje, hogy nevessen, ha éppen kedve tartja. Nagyon furcsa!

Most Daniel rájött, ez azért van, mert apjából annyira hiányzik… azaz olyan furcsa ez a viselkedés, hogy fiának ő mindig olyannak látszott – olyannak… Daniel egy szó, egy dolog után kutatott, melynek sohasem volt képes alakot vagy nevet adni és aztán akadozva úgy fejezte be – olyan furcsának látszik.

Daniel nevetni tudott volna örömében, hogy felfedezte, most felnőtt korában, hogy apjának csak ilyen kevés hibája van. A tizenöt év súlya ellenére is könnyedén ugrálhatott volna, mert tudta, hogy ebben van a különbség más apákkal szemben, s most már fel tudta fogni, sőt megtanulta elnézni, igen, sőt csodálni, s még verekedni is érte más fiúkkal szemben – nos – mondjuk úgy, akiknek sokkal pénzhajhászóbb papájuk van.

Igen, Daniel ugrálni tudott volna örömében a pázsiton a hortenziás fasorban, ahol az

apjával sétálgattak és beszélgettek azon a júniusi délutánon, miközben az anyja az ablakban a díványon ülve, sápadtan mosolygott feléjük.

Igen furcsa volt; Daniel mindig nagyon szerette a szép, de betegeskedő anyját és szeretett vele lenni és minden elmondhatót elmondani, de ezen nem gondolkozott sokat. Az egyetlen, akiért életét is szívesen odaadta volna, hogy szerethesse, hogy közelében lehessen, teljes szívből barátja legyen, ez a másik, ez a szép fekete férfi volt, akit szinte kimondhatatlanul szeretett nézni, az ő apja volt. Így hát a mai nap olybá tűnt, mintha a feledés éve csodát művelt volna. Egy álom vált valóra, hogy ő Dan Kinsmannel oly szeretetteljes egyetértésben kószálhat és cseveghet, mintha cimborák lennének, akik a nyugati udvarban komolyan felmérik az almatermést és hátul, a kaszálóban a széna kilátásait. Együtt kuncogtak Spot kölykeinek a pajta földjén való szökdécselésén és integettek Martin doktornak, mikor nagy lármát csapva elszáguldott ódivatú hathengeresével, és végül csodák-csodája, kart karba öltve, besétálva a házba, meg akarták kérdezni anyát, hogy készen van-e a vacsora, mintha ő, a szegény, törékeny várúrnő tudna valamit róla.

De úgy látszik a mai nap a csodák napja! Mintha életelixír lebegne a levegőben. Mert íme, az anya szemük láttára egyedül jön le a lépcsőn, hogy találkozzon velük, hirtelen megmagyarázhatatlanul új életre kelve, s arcán a pír és szemében a ragyogás nemcsak őket késztette csodálkozásra, hanem őt magát is.

Tehát ma hárman fognak ülni az asztalnál kettő helyett, és ez egy olyan álomhoz hasonlított, mikor valaki lidércnyomásból ébredve azt tapasztalja, hogy vége a rettegésnek, minden rendben van és nagyszerű, mint régen is volt. De a csoda nem ért véget a vacsorával. Vacsora után velük együtt ment sétálni, mintha ő is osztozni szeretne ebben a csodában, melyben ez a két férfi részesül, akik egy emberként sétálnak, és az ő sétájuk hirtelen őt is járásra késztette.

Milyen csodálatos látványban volt része az esti napnak, a hatalmas gesztenyefák árnyékában! Dan Kinsman egészen elbódulva, a megkezdett mondatok felét kuncogás közben elnyelve, élénk szemmel figyelte Vivian minden túláradó mozdulatát. Daniel reménykedve, boldogan fogadta ezt a csodát. Vivian Kinsman pedig, szinte hihetetlenül, mint valamiféle gonosz bűvöletéből felszabadult hercegnő visszatérve királyságába, vezette őket.

A keleti udvarban, melyben már évek óta nem járt, állandóan halkan nevetett. Egyik szegélynövényre ezt a megjegyzést tette: – Ez igazán pazar, Dan, nagyon szeretem. A másik virágágyra pedig azt mondta: – De ott sohasem voltak olyan virágok! – Mikor megpillantotta apám büszkeségét, az embermagasságú, vörös pipacsokat, a meglepetéstől keblére szorította kezeit és egy szót sem tudott szólni.

Csak mikor a lemenő nap utolsó sugarainál a pajta ajtójában megpillantotta Spotot és a kölykeit, hangjában akkor lehetett felfedezni árnyalatnyi változást.

– Az összest meg kell tartani, Dan – mondta az asszony. – Az összest, Dan!

A férfi nevetve odázta el a választ: – Spot ebben az időben megszökik előlük, és…

– Csaknem akarod vízbe fojtani őket, Dan? Nem tudnám elviselni a gondolatot!

Az asszony hangjában érzett élességre férje gyorsan ezt válaszolta: – Ugyan, természetesen nem, Vivian. Mind meg fogom tartani őket, hacsak valaki nem szeretné

elvinni, persze olyan, aki jól bánna velük.

A nap már a távoli erdőkhöz ért. Végül apám hangosan megkockáztatta:

– Pillanatokon belül hideg lesz, Vivian.

Az asszony furcsán, szeszélyesen engedelmeskedve megfordult, s mikor a veranda lépcsőjéhez értek csak annyit kért, hogy éjszakára szeretne egy pár vörös pipacsot a szobájába.

– Olyan nagyon jól esne reggel a szobámban látni őket, Dan; csak hármat vagy négyet.

– Akár egy öllel, drágám, megyek és hozok máris.

Daniel, most hogy apja elment, felnőttnek érezte magát s karon fogva anyját, bevitte a házba. Az anyja egyelőre csak a nappaliba ment, ahol egy kis fa volt előkészítve s már csak gyufára várt, hogy egy kis enyhe, nyári meleget árasszon. Miközben Daniel meggyújtotta a tüzet, szemügyre vette a Dan Kinsman székébe süppedt alakot, s azt mondta neki: – Ma este nagyon boldog vagy, anyám.

Az anya nem válaszolt. Szemei a tűzre függesztve kezdettől fogva kifényesedtek, szinte lángoltak. S még mielőtt ráeszmélt volna miért, Daniel megkérdezte tőle: – Mindig boldog voltál itt apával – és velem?

Először úgy látszott, hogy erre a kérdésre nem kell válaszolnia. De aztán felegyenesedett ültében s egyenesen a fiúra nézve azt mondta: – Igen, mindig! – Indulatossága jókedvvé változott, s ezt mondta: – Fiacskám, bármivel is töltötték tele a fejed, igen, igen és igen! – Aztán hátrahajolva, egy kissé kifáradva nevetett és így folytatta: – Kisfiam, az apád egy angyal, de rettenetesen lassú észjárású, lennél olyan kedves utánamenni?

Mikor apám egy ölet mondott, akkor úgy is gondolta; egy egész nagy nyaláb pipacsot szedett le, de nagy kár, hogy a virágok becsukódtak. De mit számít, ha Vivian kérte őket; holnap ismét kinyílnak. Valószínűleg ezt gondolhatta, amint ott állt megrakodva és elbódulva a leszálló estben. Így talált rá fia, Daniel, aki saját gondolataiba mélyen elmerülve, szemét fel sem emelve a földről, megkérdezte tőle: – Apám, anya szeret itt Kennelbridge-ben?

Dan Kinsmant aznap sok meglepetés érte. Fejét kissé elfordította, de azt is csak lassan, s szemügyre vette komor vallatóját.

– Anyád szeret itt – mondta az apja nyugodtan.

A fiú rejtéllyel találva szembe magát, apjára pillantott, akinek már csak az árnyéka látszott a leszálló alkonyban, eltorzítva és felnagyítva, amilyenek az árnyékok szoktak lenni, a karjában tartott, most már sötétvörös pipacsokkal. Daniel elfelejtette a rejtélyt, mely foglalkoztatta, és tágra nyitotta a szemét. Az apja már régóta ismerte ezt a jelt. A rettegés és a hihetetlen remény kezdete közt egész délután csak erre várt. Most megfordult és azt kiáltotta: – Ah, Daniel, fiam! – és véres terhével nem törődve kitárta karjait, mire a fiú megfordult és elrohant.

Mi a jó abban, ha tizenöt éves vagy és férfi, ahelyett hogy tíz és fiú, vagy pedig csak öt és gyermek? Daniel lábaiban bizsergést, gerincében pedig jégcsapokat érezve menekült, s mikor a kandallóhoz ért, ahol anyját a karosszékben ülve hagyta, úgy érezte magát, mint valaha gyermekkorában, s a karosszék mellett térdre vetette magát és anyja

szoknyájába kapaszkodva, hangosan zokogva kérdezte:

– Anyám, miért vagyok… miért vagyok néha… néha úgy m-m-megijedve az a-a-apámtól?

Az anyja mindig felelt, ha kérdezett tőle valamit. Most ez a sikertelenség, ez a teljes némaság megkétszerezte a fiú rémületét, mely eddig csak saját szégyenletes titka volt. És a megkétszerezett rémület még csak fokozódott, mikor apja lábdobogását hallotta a tornácon, amint az ajtóhoz közeledett.

A fiú hason fekve csúszott: – Anyám, kérlek, siess… siess és mondd meg, mondd meg, anyám! Mi-mi van az apámmal… mit tett, hogy olyan… – olyan rémítő?

De a kérdésre még mindig nem kapott választ, még csak egy néma kézmozdulatot sem vett észre. De már túl késő; az ajtó kinyílt, s a lábak dobogása a szobában hallatszott. Amint Daniel négykézláb mászott és megfordult, a védekezés ösztöne áradt szét benne. Mereven állta a sarat, és azt sem tudta miért, karjait az apja felé tartotta és nem tudva mit, azt kiáltotta: – Nem! Nem! Ne gyere!

Aztán a szemét elárasztó könny tengerén át látta, hogy apja arca egészen az övé mellett van és ez az arc furcsán szürke és meredten bámul, nem rá, hanem mögéje. És ekkor tudatára ébredt, hogy abban a meredt nézésben két elem küszködik, a nagyobbik hasonlít egy elképesztő bánathoz, a kisebbik pedig olyan, mint az újraéledő remény.

És mint válságos pillanatokban előfordul, apja újraéledő reménnyel kérdezte.

– Akkor hát ez az, Daniel, amit ott kinn mondtál nekem s aztán zokogva visszafutottál ide? Akkor hát nem az a régi furcsaságod tért vissza?

A férj megrázkódtatása kisebb volt, mint a fiúé, mert amíg Viviant figyelte, az a gondolat motoszkált agyában, hogy a gyertya mikor csöpögni kezd, a végén egy pillanatra régi ragyogásában fénylik.

De nem így Daniel. Mikor megfordult és rájött az okára, hogy bár anyja egész idő alatt ott ült a mély karosszékben, azért nem válaszolt neki, mert meghalt, akkor elájult.

Az elkövetkező napokban Martin doktor gyakran törölgette homlokát a zsebkendőjével. A harmadikon, a temetést követő délután, a legöregebb és legrégibb barát jogán beugrott Kinsmanékhoz és Dant egyedül találva megkérdezte tőle: – Daniel hol rejtőzködik? – A kérdés közömbösen hangzott el, olyan is akart lenni, mert az orvos fejében a gyanú kellemetlen, apró gyökereket kezdett ereszteni.

– Nem tudom, gondolom itt van valahol a közelben – mondta a házigazda az arcát elfordítva.

És miért ne lehetne? A férfiak arca, ha nemrég temették el azt, aki húsz éven át volt a feleségük – miért ne tarthatnák meg magukban azt, ami az arcukra van írva? Hazafelé menet az orvos aggályoskodó hülyének nevezte magát.

De mikor hazaért, ismét meg kellett törölnie homlokát, mert Danielt ott találta a tornácon fel-alá járva, artikulálatlan hangot hallatva és szánalmasan tajtékozva. Minden olyan rejtélyes és kínos volt. Nem tudta mit tegyen, vagy mit mondjon, és különösen akkor nem tudta, mikor a fiú némán szenvedve az időjárásról, vagy pedig a baseball-bajnokság állásáról kezdett beszélni. De végül megszólalt: – Martin doktor – mondta gyorsan –, anyám boldog volt Kennelbridge-ben apámmal és velem?

Ilyen szerencsétlen pillanatokban az emberek azt gondolják, hogy jóslatszerűen kell

beszélniök. És mint három nappal ezelőtt Dan Kinsman, most Martin doktor is így válaszolt:

– Hát, fiam, anyád itt élt Kennelbridge-ben veled és apáddal együtt, és majdnem tíz évvel többet, mint amennyire én számítottam. Jelent ez neked valamit?

Ezután az orvos csodálkozott, hogy a fiú szemei miért váltak olyan vad zavarossá és néz rá olyan ferdén. Majd tovább tanakodott. Látta, hogy a nap lemegy, beáll az alkony és azon töprengett, hogy ez az érzékeny, természeténél fogva szerény fiú tovább marad, látszólag céltalanul és szemmel láthatóan boldogtalanul, tovább marad és nem szándékozik elmenni. Besötétedés után Martin doktor ismét megjelent a Kinsman házban, s Dant a keleti udvarban találta.

– Azt hiszem, Dan, azon töprengsz vajon merre lehet a fiú. Ott van nálam. Félek, hogy ott is marad nálam.

Dan mozdulatlanul állva hallgatta az orvost, s egy szót sem szólt. Már kezdett kínossá válni.

– Nem tudom hogyan mondjam meg, Dan. A fiú nagyon izgatott. Nagyon sok van benne az anyjából, Dan, nagyon sok dolog, amiért olyan nagyon szerettük őt, és néha szerettük volna megrakni. Ez az érzelgős tehetetlenség a betegségével járt, ebben nem kételkedem. Az pedig, hogy úgy felfújta a dolgokat, nem azt akarom ezzel mondani, hogy ez túlzás de az ördögbe is öregem. A fiú… ez a ház… ez a temetés utáni éjszaka… az az érzésem, hogy inkább nálam szeretne maradni. Ezért gondoltam, hogy megkérdezem tőled, maradhat-e?

– Igen – válaszolta Dan.

Ez az egyetlen szó egész durván hatott. Távozás közben az orvos kétszer is megfordult, hogy azt a sötétben álló, lassú észjárású, arcát elfordító férfit megfigyelje. Harag lenne? Bánat? Mi lehet? Valami értelmetlen, ügyetlen kifogás! Hisz ő maga mondta, hogy jobb szeretné, ha meghalna és túl lenne az egészen.

De nem így történt. Azután az este után az a félig eltervezett utazás, hogy nyáron az apa és fia együtt mennek nyaralni, el lett ejtve. A Green Mountainsben tábor volt, Daniel iskolája is odament, s másnap reggelre a fiú csomagja már kész is volt. Dan Martin doktorhoz ment, nagyon boldogtalannak tűnt, mert nem volt hozzászokva a hazugsághoz.

– Tennél-e nekem egy szívességet, öregem? Ma délben vidd el Danielt a főútvonalhoz. Én nagyon el vagyok foglalva.

Az orvos meg is tette. Hogy miként búcsúztak el egymástól, azt sohasem tudta meg, mert a fiú csomagjai már a kapuban voltak, mikor odaért, és az apa el volt foglalva. De ha mindkettőjük barátja mélyen meg volt lepve, nem mutatta, és felkészült egy óráig tartó udvarias vidámságra és csevegésre. De az útravaló könyv kérdése éppen kapóra jött. Átmentek az újságárushoz és mindketten érdeklődést színlelve nézték a könyveket, de nem volt választék, inkább csak detektívregények voltak, s Daniel rövid keresgélés után felfedezte, hogy egy sincs, melyben biztos lehet, hogy nem olvasta. Mikor végül kiválasztott egyet, melynek Gyilkosság volt a címe, az orvos egészen elámult.

– Uramisten! Te fiú! Ha valaki rád néz, azt hiszi olyan szelíd vagy, mint egy bárány. És itt kitűnik, hogy falod a detektívregényeket. Olvastál-e valaha mást is?

Daniel elvörösödött, a kelleténél sokkal jobban – gondolta az orvos.

– Ó, nagyon gyorsan olvasok, és hamar elfelejtem. Ha kérdez tőlem valamit, egy hét múlva már alig emlékszem rá.

A fiú tovább nem folytatta. Véletlenül az orvos egyik kedvenc témáját érintette, és Martin doktor tudálékosan megnyugtatta.

– Nem emlékszel rá? Hülyeség! Megpróbáltad-e valaha?

– Megpróbálni? – Daniel zavarban volt e hevesség láttán.

– Azt akarom kérdezni, hogy igazán próbáltad-e. Próbáltad-e csákányt meg ásót ragadva emlékezeted mélyebb rétegeiben kutatni, hogy hátha napvilágra kerül valami ott eltemetett dolog? Meglepő dolog. Hiteles feljegyzések vannak arról, hogy hosszú időre elítélt rabok, akik magánzárkában tengették életüket, csak azért, hogy valami szellemi munkát végezzenek…

És ezután már egy fanatikus ember élvezetével a klasszikus esetek feltálalása következett; öreg elítéltek gyermekkoruk meséit idézik fel szóról szóra; öreg fickók, akik a legapróbb részletekig leírják azokat a helyeket, ahol gyermekkorukban jártak és aztán teljesen megfeledkeztek róla. És így tovább és így tovább.

Azonban egy embert nem lehet felelősségre vonni vesszőparipája miatt. Martin doktor, aki azon fáradozott, hogy beszéljen, most attól félt, hogy a későn érkezett vonat behozza a késését.

– Nem emlékszel! Lényegében azonban nem felejtetted el! Bármilyen jelentéktelen is, az amit éreztél, láttál vagy hallottál, semmit sem felejtesz el, lehet, hogy csak elhánytad a lemezt, de nem veszíthetted el. Nem számít, mennyire homályos, de valahol ott van a koponyádban örökre és kitörölhetetlenül.

Nehéz dolog volt megválnia hallgatóságának figyelő fülétől és tágra nyílt szemétől. A vonat lassan begördült az állomásra, de a peronon még van egy pillanat.

– Elméletileg, Daniel, lehetséges még születésed napjára is emlékezned. De ehhez valószínűleg ezer évet is kellene egy sötét cellában töltened és elvégre…

Elvégre a fiú már a vasúti kocsi lépcsőjén állt, mikor Martin doktornak eszébe jutott valami, amin már két napja törte a fejét.

– Figyelj ide, Daniel! Édesanyád boldog volt. Élete itt azok közt, akik nagyon szerették, nyugodt és boldog élet volt. Hidd el nekem, Daniel.

Nagyon jó volt, hogy Daniel megvette a Gyilkosság című könyvet. Érzelmi megpróbáltatása végén legalább van valami menekvés, s a legbiztosabb menekvést ebben a könyvben fogja találni. Már előre érezte az ízét, mint a kábítószer-fogyasztó érzi a drog hatását. Menekvés, igen. Egy furcsa, tehetetlen, meglehetősen rémítő megoldás. Egy fél évvel ezelőtt nem szégyellte volna magát, ha az orvos ilyen megjegyzést tesz. Csak az utóbbi időben kezdte balsejtelem kínozni a sóvárgás miatt, melyet a gyilkosság hulláját körülvevő titokzatos izgalom iránt érez, egy sóvárgás, melyre úgy emlékezett, hogy elég erős benne.

Sohasem emlékezett? „Hülyeség!” Egy ideig nem nyitotta ki a könyvet és a kedves, öreg orvosra és a megjegyzésére gondolt. De valóban, hacsak fele is igaz annak, melyet az eltemetett dolgok kiásásáról említett?… Ha elég erősen próbálkozol?… Csákányt és ásót ragadni… az elásott dolgok miatt?…

Az út öt órát tart, többet, mint amennyi a könyv elolvasásához szükséges. Hagyjuk

tehát, még ráér.

Elfelejtett dolgokra emlékezni! A képzelőerő által a földön lévő homályos lábnyomokra az érzékelés eltört cserepei által, ez a hang nem idegen az indítéktól, az az illat megmagyarázhatatlanul kellemes, a hajszálnál is észrevehetetlenebb bűnjelek, melyeket kíméletlenül követni kell, mit?

Hülyeség! De ez alkalommal Daniel hülyesége volt. Azonban mélyen ülő, szórakozott szemeiben a fény kitartóan lángolt, s annak a furcsa izgalomnak a jele sem tűnt el arcáról és halántékáról.

Egy állomás, de az expresszvonat csak lassított, nem állt meg. A felvillanó peronon egy idősebb asszony állt, háttal. Az asszony kövérkés volt, szürke ruhába öltözött, vörös kalapját tüll díszítette s csak egy másodperc töredékére tűnt fel.

Emma! De a fiú hátradőlt, s kinevette magát. Ugyanaz a vörös, előrebillentett kalap. De Emma, az öreg dajkája már három, nem, két éve halott. Három évvel ezelőtt jött hozzá látogatóba Skóciából, s az halála előtt egy évvel történt.

Igen, igen. Az unokaöccse autójával jött, s Danielnek egy szvettert hozott ajándékba, melyet ő kötött. Még most is maga előtt látja, hogy a dajka mennyire bosszankodott, mikor ő a nagy körkörös oldalteraszon fel akarta venni. – Elnézést, mikor utoljára voltam itt, nem gondoltam, hogy két év alatt ilyen sokat nősz. Emlékszel arra, hogy mikor voltam itt utoljára, Dannie?

– Persze, hát mit gondol? És akkor azt mondta, hogy kicsi koromban furcsa gyermek voltam, és remélte, hogy majd túlesem rajta.

– No nézd csak, Dannie, és sikerült?

Sikerült-e? Túlesett-e rajta? Három évvel ezelőtt még tudta mi volt az, mert három évvel ezelőtt még emlékezett, mit mondott neki két évvel ezelőtt a dajka. Valami ilyesmit: – „Állítom, hogy mindig furcsa gyerek voltál, Dannie. Már az első nap, mikor megláttalak… már az első nap, mikor megláttalak…”

Gondolj rá erősen! Próbáld erősebben!

„ – már az első nap, mikor megláttalak, tudod, hogy mit mondtál… hogy mit…”

A vasúti kocsiban, de nem tudta, hogy a vasúti kocsiban van, Daniel a homlokát ráncolta.

– Ne add fel, próbáld más oldalról…

Nos, az ő szobájában voltak, éppen lefeküdni készült, mikor Emma feljött és egész este nála maradt, és ott ült abban a kék hintaszékben és beszélt, és beszélt. Olyan sokáig beszélt, hogy anya felkiáltott: „Daniel, Emma fáradt, ne kérdezősködj tőle annyit.”

De most már megvan – az a másik dolog – a kérdezősködés volt.

Nem az volt, hogy mit mondtál. Most már teljesen tisztán emlékszik. „Már az első nap, mikor megláttalak téged, tudod mit kérdeztél tőlem? Hát legtöbb hároméves gyermek olyasmit kérdez Mi a zebra?, vagy pedig Mi a repülőgép? De az első dolog, amit te kérdeztél az volt… a dolog, amit kérdeztél az volt…

Nem, mindazonáltal nem teljes. A visszaemlékezés fénye miért hunyt ki ismét éppen itt? Különösen akkor, mikor Emma azon esti látogatása olyan élénkké vált, mintha most történne.

A fiú az 5-ös ülésen nagyon fenyegetőn nézett. Arca teljesen elvörösödött a haragtól.

„Hülyeség!'„ reszketett az ajkain. Van könyve, és azt a kutyafáját, most olvasni fog. A könyv címe Gyilkosság!

Gyilkosság!

Hát erre is rájött!

„Az első dolog, amit kérdeztél, mikor éppen a lugasba akartalak vinni, és te bömbölve és engem rángatva azt kérdezted tőlem: Mi a gyilkosság? Hát nem furcsa, ha egy három esztendős gyermek ezt kérdi…”

Gyilkosság? Három esztendős? Furcsa?… De hagyjuk ezeket egy pillanatra.

Lugas! Milyen lugas? Daniel bármennyire is ráncolta homlokát, nem emlékezett rá, hogy otthon lett volna lugas.

Lugas? Esetleg valamiféle rácsozat. Talán négyszögű vagy rombusz alakú rács. Hacsak – milyen hűvös van a vasúti kocsiban – nem szőlő volt. Szőlő?

Azon a nyári délutánon a vonat White Junctionba vitte Daniel Kinsmant. De szellemileg sokkal hosszabb útra indult, kiszámíthatatlan következményekkel járó, sokkal furcsább nyom után.

A táborban eleinte hagyták, hogy a saját útján járjon, nem zsémbeltek vele és magukat sem gyötörték. Megdöbbentő hiányosságának tudatára ébredve az ő esetében még az előírásokat is egy kissé csökkentették, az előírásokat, melyek a jó barátság alapvető tényezői. Daniel csukott szájával, csekély étvágyával és állandóan a semmibe bámuló szemével senkinek sem volt jó barátja.

Ez rendben is van eddig. De miután eltelt egy hét, s utána egy másik is és egy kamasznak normális, egészséges életet kell élnie, addig Daniel még mindig éppen úgy elkülönült, mint azelőtt, sőt tán még inkább. Testileg tunya lévén, arca pedig sápadt és nyilvánvalóan és megfoghatatlanul nem a jelenlevők közt volt szellemileg, a táborvezető gondolkozni kezdett, hogy valamit tennie kell.

Végül a főnök leült, s levelet írt a fiú apjának, aki Martin doktor tanácsára lezárta a házat, s vele együtt elindult a kanadai erdőkbe. De a sors úgy hozta, hogy a levelet nem adták postára. Mielőtt bélyeget ragasztottak volna rá, kiderült, hogy a fiatal Kinsmant az azelőtti esti villanyoltás óta nem látta senki. Egy egész nap és éjjel után, mialatt átfésülték az erdőket s eredménytelenül járták be a hegyeket, táviratot küldtek Kanadába.

Bár a ház be volt zárva és keresztrúddal elreteszelve, Daniel tudta hogy lehet bemenni. A pince egyik ablaka elég laza, hogy egy tolvajkulcs segítségével ki lehessen nyitni.

Minden dolog közül, amit Dániel eddig tett, minden közül, amire eddig vállalkozott, ez volt a legnehezebb. Hogy éjjel be merjen menni ebbe a bezárt, üres, szuroksötét lakásba, amitől mindenki ideges lenne – és ő, akinek az anyja meghalt és képzeletét két hét kínszenvedése felkorbácsolta, rettenetesen, szinte dermedésig meg volt ijedve, el lehet képzelni, hogy annak a dolognak a vonzereje mennyivel erősebb volt, mint a háztól való rettegése.

Csak már a házban lenne, ott, azon a színhelyen, bár már otthon lehetne! Otthona, az a barna ház, homályos célozgatással, ígérettel, paranccsal, nap mint nap, és minden éjjel szorosabbra fonta köré a köteléket. Valahányszor emlékezetében egy kémlelőlyukról

fellebbent a fátyol, azonnal vissza is hullt, mielőtt a megpillantott színhely régi kellékeivel együtt megjelent volna előtte: – „Ah, igen, csak akkor lehet igaz, ha te ott voltál.”

És most, hogy itt van? Most, hogy tényleg benn van és lábát a lépcsőkre teszi, s kezével a sötét falak mentén tapogatózik? Most mit kell tennie?

Semmit. Mikor a hosszú tapogatózás után végre a szobájába ért, nyakán végigcsorgott az izzadság. Az ágy felé botorkált, meg is találta, s azonnal le is feküdt. Ott maradt érzéketlenül, órák hosszat olyan érzéketlenül, mint egy katalaptikus. De vajon mennyi ideig?

A naptár szerint négy nap lehetett. De öntudatlan állapotban az idő nem érzékelhető, talán olyan rövid lehetett, mint egy ebéd utáni szundítás, vagy olyan hosszú, mint negyven esztendő egy várbörtönben.

Egynéhány kis mozdulaton kívül érzéketlen volt minden iránt. Szerencsére nyár volt s a vizet nem zárták el, s időnként ihatott belőle egy keveset. Egyszer az éléskamrában egy dobozban talált valami nyers, szitált zablisztet, de beteg lett tőle. Az áramot kikapcsolták, de volt egy petróleumlámpa, melyet, ha akarta volna, már rég meggyújthatott volna. Talán inkább, ha meg merte volna gyújtani. Esetleg sokkal egyszerűbb, ha szükségét látta volna. Mindazonáltal többé nem érdekelte sem az Itt, sem a Most.

Csak a lugas félig nyitott ajtaja érdekelte.

Alig lehetett több a felső talajréteg felkarcolásánál…

Igazából a táborban töltött két sivár hét alatt emlékezetének meglepő mélységeibe hatolt. S ami a legfontosabb, megértette minden fortélyát, megismerte szerszámainak, a csákánynak és az ásónak a súlyát és fontosságát. Makacs szellemi összpontosítással dolgozott, korlátozás nélküli elmebeli önmegadással.

A szó szoros értelmében gyerekjátékká vált, hogy az érzékekből fakadó halvány emlékekből – egy kéreggel borított kalandot, a fenyítés égető fájdalmát, ajándékba kapott édesség ízét felidézze a viszonylag újabb keletű éveiből, sőt hat-, öt-, sőt akár még négyéves korában történt esemény körvonalait ismét felújítsa. Hogy újra átélje az egész napot, hogy egész jeleneteket népesítsen be újra alakokkal, akiknek kezdetben nincs neve, vagy pedig nevekkel, melyekhez alakokat kell életre kelteni, és ezeket a kísértetszerű lényeket személyazonossággal, ismertető jelekkel ellátni. És íme! Prichard néni, hát persze, a fánkos asszony! Vagy Mary Belle – ki is feledhetné el azt a kislányt, akinek a fogszabályozója volt.

Sok minden eszébe jutott a csínytevésekről és bokorugrásokról. Bizonyos áron megtanulta azt, hogy a legjelentéktelenebb nyomot is érdemes követni. Így is volt; felidézve egy tapasszal leragasztott, szeplős, vörös fiú arcát, a táborban töltött utolsó reggelen három órájába került, míg az archoz sikerült a nevet is felidéznie. Tucatnyi alkalommal majdnem sikerült is; bár már a nyelve hegyén volt, mégsem tudta kimondani. Ez szinte megbolondította. „Nem adom fel, ha egy egész napomba is kerül!”

És itt van a nap. Georgie Day! Ki feledhetné el Georgie Dayt?

Baleset? Ebben a kísérteties dologban, mellyel Daniel foglalkozik, ilyesmi nem létezik.

Georgie Day. Lám, lám! A sikertelenül eltöltött órák azonnal varázslatosan gyümölcsözővé váltak. A szeplős csibész körül hirtelen egy ház jelent meg, s a ház körül

pedig egy bádoggal, konzervdobozokkal teleszórt udvar, az udvarban pedig egy düledező pajta, a pajtában meg házinyulak.

Házinyulak? Mi van a házinyulakkal? Nézd! Egy házinyúl szalad, s félelmében magasra szökdel a napsütötte pázsiton. Nem, ez nem a Georgie-é. Ő és a nyulai eltűntek a színről. Ez egy vad, amerikai üreginyúl, s meglepetten szalad a házikert mögötti bokrok közt, a visszavonulás útja el van vágva s teljes erejéből gyorsan menekül a nyugati gyepen át, s Daniel a nyomában.

Rohanj amerikai üreginyúl! Szaladj fiú! Szökdelj tapsifüles! Hajrá Dannie!

„Itt van Daisy! Hol vagy Daisy? Hol van az a kutya?”

Daisy? Persze, hát ő Spot anyja, idősebb, álmos, szőre egészen szettervörös.

Sárga színű napsugár, zöld fű, sötétkék árnyék, vadászat, s egy lyukért kell imádkozni. És egy lyuk, végre itt egy lyuk! Négyszögű nyílás a széltől összehordott levelek közt. Ugorj be gyorsan nyulacskám! Állj meg fiú! A nyúl bent van. Mozdulatlanul állj fiú! Ne menj közel hozzá, fickó! Ráncold a homlokod, ha éppen úgy tetszik, dobogj a lábaddal, mormogj; igen, helyes, nem akarsz közel menni. Tudod, hogy nem szabad.

Miért nem szabad?

Pokoli zűrzavar. Kijön a nyúl és kijön a lusta Daisy is, melyet álmában leptek meg ott benn.

És mind a kettő, egyik menekül, a másik üldözi, villámszerűen elrohannak a rémülettől mozdulni sem tudó Dannie mellett, be a lomtárba. Mert a négyszögű nyílás a felfutott vadszőlőlevél között van, a rések rácsozottak, a rácsos ajtó pedig nyitva, s ez az, amit ő meredten bámul.

Szóval így történt, ha egyszer kiejtette az oda nem illő szót… „ha egész napomba is kerülne,” és Daniel megtalálta a lugashoz vezető szót.

Két hétbe került neki, hogy ennek szőlővel benőtt külsejéhez érjen. Ha száz év állt volna rendelkezésére, valódi évek, ahelyett a száz óra helyett, mely már eltelt, ki tudja, esetleg valóban sikerült volna célhoz érnie, sikerült volna végre átcsúsznia, vagy átszaladnia a füvön, a kavicson, a küszöbön és benn is lenne?

Reménykedve indult neki. Csak pár méter van hátra, még egy utolsó nekirugaszkodás, s a célegyenesbe ér. Ugyan, semmi az egész! De visszaesett, zavarba jött, majd ugyanazzal a határozottsággal indult neki ismét, de megint egy fallal találta magát szemben, mely megfoghatatlan volt, mint a levegő, s áthatolhatatlan, mint az üveg. Hányszor indult neki újra? Úgy emlékszik, hogy egy óra alatt legalább hússzor, a vége felé már százszor, mikor már az éhség és láz korbácsolta az iramot. Most már nem reménykedett, hanem elkeseredetten próbálta egyik rést a másik után.

Most már több emléke volt, s ez megsokszorozta támadási pontjait. A házinyúl napjához most már hozzáadta Emma napját. Most már nem volt nehéz rekonstruálni az egész jelenetet. Kezdheti a reggeliző asztalnál, mikor a dajka először jelent meg az ő életében. Aztán fel tudott menni vele a szobájába s elszenvedte, hogy pamutvászon játszónadrágba öltöztessék, s aztán lejött s a dajka kezét fogva végigjárták az udvart s valósággal elkáprázatta a hirtelen kérdések áradata: „Mit fogunk játszani? Mit szeretnél csinálni, Dannie?” így hát nem egyszer, hanem legalább tucatszor ért arra a helyre, ahol valami miatt megtorpant, s bömbölni kezdett, elengedte Emma kezét s hagyta, hogy az

menjen tovább. Most már minden ámítás nélkül látta a dajka arcát, és ami igazán csodálatos, azon a pár méter távolságon át, melyen nem tudott átmenni, a lugas ajtójában. Még most is fülébe cseng, amint a dajka kérdezi:

– Mi az, Dannie? Hát ez csak egy béka. Csak nem félsz a békától?

És akkor valamit érzett, valamit, ami feljött a gyomorszájába, és azt kérdezte:

– Mi a gyilkosság, Emma?

De miért kérdezte éppen ezt? Miért volt olyan határozott – sem szégyen, sem harag, sem rémület, de azért mindez hasonlít a szenvedéshez, mely ebből a háromból tevődik össze? Vagy az érzéshez hasonlít, melyet Daniel érzett a mai napig, de erősen felhígulva.

És ideérkezett, de miért éppen ide? Vajon minden a körtétől származik? S vajon az a körtefa okozott mindent, mely a pajta keleti sarkánál van, s melyet sohasem szeretett? Jól emlékszik arra, hogy mikor otthon bújócskát játszottak és Daniel húnyt, ha valamelyik gyermek a pajta melletti körtefa mögé bújt, sohasem mert odamenni megkeresni, tőle akár örökké ottmaradhatott volna.

Na és? Miért is ment volna oda? Időről-időre minden erejét összeszedte, hogy kövesse a nyomot, de hiábavalónak bizonyult. Ott nincs semmi fontos, nyugtatta meg saját magát. Sokkal jobb, ha nekigyürkőzik a lapátnapnak.

Most a házinyúl naphoz és az Emma naphoz, hozzáadta a lapát napot. Hogy időrendben hova kell beosztani, azt még nem tudta. Mivel hosszabb idő kellett ahhoz, hogy ideérjen, úgy ítélte, hogy ez korábban volt. Mindenesetre ez volt a legrégibb időpont, melyre még visszaemlékezett, hogy apja megijesztette.

Tovább kell törnie rajta a fejét. Megint, megint és makacsul ismét megint ott kell állnia az esti homályban annak a körnek a kerületén, melynek a sugara egy bot és figyelni, hogy miként tolják félre a vadszőlő leveleit és mint jelenik meg apja a sötétben, kezében egy ásóval.

– Nos, mit törődsz vele? Milyen szörnyű dolgot csinál az apád? Talán kertészkedni megy este a hűvösben, s a szerszámokat pedig a lugasban tartja. Na és aztán? Nézz ennek jobban a mélyére! De próbáld úgy, ahogy Daniel tenné – de nem tudta. Valahányszor egy férfit látott lapáttal, a gyermek nyelt egyet, megfordult és elszaladt mintha gonosz szellemek akarnák megfogni s beszaladt a házba az anyjához.

Miért? Miért; ó miért, miért?

Most vége, az idő elvesztette jelentőségét, és úgy látszik hónapokká nőtt, a hónapokból pedig évek lettek abban a fekete házban, és most végül cserbenhagyta a tetem kiásásánál, Daniel agya kezdett kimerülni a fáradtságtól. A nappali világosság, mely valójában már a negyedik nappali világosság, a redőny repedésein kezdett vékony, szürke sugarakban belopózni, és még sokáig nem ébresztette fel álmából Danielt, melybe majdnem éjfélkor merült.

Mikor végre felébredt, nem esett azonnal múltat idéző álmodozásba, mint szokása volt. Hátán fekve a mennyezetet bámulta, ez volt az, amit ma reggel először megpillantott. Felemelkedett a matracon s le akart menni a földszintre, de szédülni kezdett. Ismét visszafeküdt és hallgatta, hogyan vacog a foga. Más dolog, ha egy felnőtt ember lustálkodik és nem alszik egy ideig, de ez egészen más egy növésben lévő gyermeknél.

Először történt meg, hogy Daniel balsikerre gondolt. Hát nem lehetséges, hogy elbújjon és egyedül legyen, ha az idő lejárt? De ezt az ötletet azonnal elvetette. A rémülettől új erőre kapva ismét munkához akart látni. Most áss, vagy pedig haljál meg!

De az eddig oly engedelmes csákány és ásó megbokrosodott és furcsa mód használhatatlanná vált. Ma, mikor felidézte egy régi játszótársának az arcát, a fiú arcvonásai azonnal kísérteties módon elfacsarodtak, megnagyobbodtak, majd megkisebbedtek, mint a torz arcok szoktak az álomban, melyek aztán végleg eltűnnek. Vagy pedig egy régi kaland még ki nem aknázott nyomára bukkanva azt tapasztalta, hogy rendkívüli helyekre vezeti, melyből azonban hiányzik minden szín, és meglepetten jött rá, hogy ez valami olyan dolog, melyet olvasott, nem pedig átélt.

Erre aztán csalódottan ismét elaludt.

Minden új nap egy korszak volt, de ez csak egy tucatnyi hunyorítás volt, egy elvesztegetett nap. Hogyan is értette volna meg Daniel annak a napnak felmérhetetlen jelentőségét, ha értelme parlagon hevert?

Már ismét éjszaka volt, mikor felébredt, az anyja szobájába ment, s ott feküdt le az ágyra. Ez majdnem, ha nem egészen, alvajárásnak bizonyult. Persze nem volt tudatában, mit csinál. Hogy elalszik és felkel, vagy hogy egyáltalán alszik, vagy pedig ébren van s egyáltalán hány órakor volt a lugasban, most lehetetlen megmondani. Csak annyit lehet tudni, hogy az egészre a lidércnyomás nyomta rá a bélyegét.

Kezdjük a rettegéssel. A rettegés saját magától keletkezik, egy következmény, melynek kiváltó oka kell legyen, egy árnyék fel kell idézze a tárgyat, mely annak kiváltó oka. S ezzel váltakozva a súlytalan, határtalan mozgékonyság és érzés, hogy mozgásban gátolva van, mert karjai és lábai le vannak kötözve.

Semmi sem volt egészen tiszta. A világos pillanatok, kevésbé, mint a képek, inkább sötétbe olvadó látásfoszlányok, túl gyorsan eltűnnek, mintsem az egészet meg lehetne érteni. De ilyen nem volt nagyon sok. A jelenet feketeség volt, melyben a feketeség mozgott s csak halk hangokat hallatott. Jelenetek, melyeknek tanúja volt és nem több, árnyékosak, különállók s inkább távolodók semmint közeledők.

Elmennek a lugasból, asszonyom, vagy elviszik őt – az igekötő, az el mindig visszatér. És általában ehhez közel, előtte vagy utána feketeség mozog, fekete takaróként a feketeségen; ziháló légzés, halk járás.

Azt meg kell érteni, hogy sohasem volt folytonos. Egy cselekmény sem bizonyult soha teljesnek, különböző időpontokban különböző töredékek ismétlődnek, keverednek más cselekedetek vagy más kifejezések alkalmi töredékeivel.

Vegyük csak a hangok sorozatát. Néha így következnek egymás után: ajtónyikorgás, eskü, szélroham, viaskodás. Néha pedig teljesen megfordítva követik egymást. Máskor pedig – eskü, szélroham, viaskodás, ajtónyikorgás a sor.

És az a kérdezősködő kiáltás, mely fentről, egész közelről jött, szinte csak úgy odavetve az ablakból a sötétbe, most így hangzana: – Dan, mit csinálsz? Tom! Aztán mintha így hangzana: – Mit csinálsz, Tom? Dan!

Pontosan nem lehet megmondani igazán. Már az elmondás szerkezete miatt sem; az alaktalanság, a részletek, melyek a lidércnyomásból erednek, s elkerülhetetlenül együtt szállnak el. Különálló szavak, mondatrészek cikáznak át s megint elsuhannak, még

mielőtt le lehetne írni vagy mondatot lehetne képezni belőlük, s egyáltalán nem számít, ha a mondatok szerkezete állandóan változik is. Például az egyik mondatban, – Dan (Tom), mit csinálsz? melyet Tom, (Dan) követ.

Itt van a másik mondat, melyben már előfordul a gyilkosság szó. Később a következő összefüggéssé kristályosodott ki, Gyilkosság volt, Dan, én láttam, hidegvérrel elkövetett gyilkosság volt! – s ekkorra körülötte a fény is kezdett kikristályosodni egy mintában, egy rombusz alakú rácsozaton levő nyílásokon vetődik be. És a lidércnyomás kényszerzubbonya az ember tagja körül a kiáltó karjává alakul át. A kiáltó pedig nem más, mint az anya.

– Ne gyere be az ajtón, félek tőled, Dan! A kezeden látható vér állatias gyilkosság vére. Nos? Nekem ne mesélj. És azért gyilkoltad meg, mert szerettem? Én szeretem a karomon lévő gyermeket. S mégis féltenem kell őt? S most neki félnie kell a saját apjától, mindaddig, amíg csak élünk?

Ez a kiáltás a beteges izgatottságtól remegett, mellyel egy látomás kísért, egy közeli lámpás segítségével kémlelőnyíláson át látott ábrándképpel; egy vörös szeplős kéz, egy ásó, melyen földdarabkák voltak és az apa arcának merev, fehér, rettenetes álarca. Így aztán az elmondás alkalmával a nagy, közeli lámpás fénye elvált a távolabbi kis lámpás fényétől. De az álomban, ha egyáltalán álom volt, az a különválás már az első pillanatban megtörtént, az álmodozó ösztönösen küzdött ezért. Megkötözött kézzel viaskodott ezért, lihegve, csukott szájjal szaladt utána.

Talán azért történt az, hogy a fiú rémülete mind vadabbul arra a gyenge szikrára összpontosult és azt mondta magában, hogy, az a sejtett dolog ott van elrejtve és türelmetlenül várta az árnyjáték megismétlődését. És mikor ez megtörtént és a hálószobában a másik asszony, a dajka? megszólalt: – Lenn már megkezdték az ásást, asszonyom, s ezzel a fény ellenállhatatlanul fokozódott és csíkokká alakult, mely a lugast jelképezte és Daniel gyenge erejével elkeseredetten küszködött az ismét körülölelő karok ellen, valamint anyja beteges izgatottságának kiújulása ellen. – Ne gyere be az ajtón, félek, tőled! nem is beszélve a kémlelőnyíláson át ismét látható vörös kézről és sápadt arcról.

Kiáltozni kezdett: – Igen, de folytasd! Áss le! Hol le? Hol? – míg végül a lidércnyomásos álomban a kimerültségtől hideg veríték lepte el és csurgott végig a testén.

Nemsokára a kimerültségtől abbahagyta és hirtelen beadta a derekát.

– Ott lenn ásnak, asszonyom, ott lenn.

– Mi alatt?

– Az alatt a körtefa alatt.

– A körtefa alatt?

– A pajta mellett, melyen kis körték vannak. Lámpafény mellett, asszonyom.

Lámpa. Apropó, hol is van a lámpa? Most, gyorsan!

– …ásnak a…

Ásnak! Csákány és ásó? Hol is vannak?

– …a mezőn ásnak valamit…

Valamit ásnak, ami el van temetve!

– … a körtefa alatt, asszonyom.

Próbálta valaha? Feltűrni az ingujjat, megragadni az ásót és kiásni valamit, ami oda van temetve?

Mikor végre Dan Kinsman és Martin doktor akkor késő este a házhoz értek és benn nem láttak világosságot, az utolsó remény is – igaz egyikük sem merte bevallani –, úgy látszik kútba esett. Az álmatlanságtól már vörös volt a szemük, arcuk borostás, a ruhájuk rég elnyűtt, s azt keresték, akiről tudták, hogy itt kell lennie. S kinyitva a bejárati ajtót, bementek a lakásba.

– Mi a helyzet?

Az orvos látta meg a nappali szoba egyik ablakán át.

– Hé! Mi történik ott kinn? Valaki a pajta mögött van egy lámpával.

Kimentek az ajtón, először lassan, majd rohanni kezdtek.

Az amerikai körtefa alatt találtak egy lámpát, egy ásót és egy kerti csákányt s egy elnyúló, kiásott árkot s benne pedig a térdein állva egy vézna, ráncos arcú, tágranyílt szemű gyermeket, aki két megbarnult csontot mutatott nekik.

Először Dan szólalt meg: – Az Isten szerelmére! Mit csinálsz itt?

– Azt Isten szerelmére! Ezek mit keresnek itt? – kérdezte Daniel.

Martin doktor csak ennyit tudott kinyögni: – Az Isten szerelmére!

Az nem igaz, hogy Dan makacs volt, egyszerűen el volt képedve.

– Mit csinálsz itt, fiam? Mondd meg nekem!

Az nem igaz, hogy Daniel duzzogott, egyszerűen az történt, hogy lábai bármelyik pillanatban kicsúszhatnak alóla.

– Ezek mik, apám? Te mondd meg nekem.

– Fiam, fiacskám, te beteg vagy.

– Igen, beteg vagyok, de ki volt Tom?

– Uram Isten, Dan! Figyelj ide! Daniel te maradj csendben; várj amíg megbeszélem apáddal. Dan, mennyi ideje annak, akarom mondani, hány éves volt ez a kölyök akkor éjjel?

– Melyik éjjelről beszélsz? – kérdezte Dan.

– Ugyan már, ember. Azon este, mikor megtudtad, hogy Tom hol volt azelőtt való héten és hívtál engem s én kloroformot is hoztam magammal, gondolván, hogy a kutya talán…

– Kutya! – a fiú csak ezt a szót tudta kinyögni.

– És te, Dan, hála Istennek még idejében fejbeverted az ásóval. Azt kérdeztem tőled, hogy Daniel hány éves volt akkor?

– Nem volt annyi idős, hogy valamire is emlékezhessék… Daniel, ki mondta neked…

De Martin doktor nem engedett. – Ember, most velem beszélj. Hány éves volt akkor?

– Talán kettő, nem, inkább három. Egész kisgyerek volt. Ha jól meggondolom, karonülő gyermek. Vivian tartotta ott benn a karjában.

– Hol? – kérdezte az orvos.

– Ott benn, a lugasban.

– Vivian, a lugasban? – csodálkozott Martin doktor.

– Azután Vivian, Vivian idejött.

– Ezt sohasem mondtad nekem – felelte az orvos.

– Nem. Én…

– Nem, Dan, beszélj! Mi van Viviannal és Daniellel? Mi történt aztán a lugasban? Mondd el, mondd el az igazat.

– Vivian beteg volt, annyi az egész. Nagyon megijedt. És, és te tudod a legjobban, milyen volt az állatokkal szemben, és nem értette meg. Nem is vártam tőle, mert nem tudott semmit. Betegesen izgatott lett, bement a lugasba, hogy lássa, és azután bezárkózott.

– De mikor megmagyaráztad? – kérdezte az orvos.

– Hát éppen ez az. Gondolom, bolond voltam. Először hazudtam neki. A szelindek már kölyökkora óta az övé volt, és Vivian valósággal imádta a kutyát. De minden olyan hirtelen történt, s nem tudtam megmondani, hogy veszett. Én bolond.

– Igen, de még ráadásul milyen – mondta Martin doktor.

– Vivian azt mondta, hogy fél tőlem… Azt mondta, hogy ez… hogy ez…

– Anyu azt mondta, hogy ez gyilkosság, apám. És az is volt, apám!

– Fiam! Te jó Isten! Mi az? Hé! Fogd meg doktor, mert még le talál esni.

– Fogd meg te, hisz a te fiad. Vedd fel, te bolond. Ne aggódjál, az éhezés az oka az egésznek. Hozd csak.

– De ha magához tér és én viszem, attól félek…

– Ne félj – mondta az orvos. – Többé nem kell.

Veszélyes simogatás

Mann Rubin

A telefon már harmadszor csengett, mire felébredt. És még két csengetésre volt szükség ahhoz, hogy a sötét hálószobából az előszobán át a még sötétebb nappali szobába érjen megtalálja a készüléket és felemelje a kagylót.

– New Yorkból keresik – hallotta a telefonkezelő nő hangját. – Meghívásos telefonbeszélgetés a Los Angeles-i Mr. Larry Preston részére.

– Larry Preston beszél – mormogta álmos hangon a férfi. – Kapcsolja, fogadom a hívást.

– Drágám, itt Janice. Felébresztettelek ugye? Borzasztóan sajnálom, de feltétlenül beszélnem kell veled. Majdnem egészen magamon kívül vagyok.

Az álmosság teljesen elszállt a férfi szeméből, s a szobában az árnyak kezdtek alakot ölteni. Hátrahajolt, s a telefonasztalka melletti díványt kitapogatva leült.

– Csak nyugodtan – mondta. – Meséld el szépen, mi történt. – Már majdnem három napja nem beszélt a nővel.

– Ó, Larry, borzalmas volt – kezdte Janice. – Ma este feljött a lakosztályba. Részeg volt, tökrészeg és elkezdett verni – mondta az asszony zokogásba fúló hangon.

– De hogy tudta meg, hogy hol laksz?

– Azt mondta, hogy felhívta az irodát, s ott mondták meg neki az új címet. Hallgasd csak meg, azt mondta, hogy sohasem válik el tőlem. Ha láttad volna. Sírt és esküdözött, hogy harc nélkül sohasem mond le rólam. Ó, édesem, mit fogunk csinálni? Olyan zavarban vagyok és olyan reménytelen… – mondta az asszony s ismét siránkozni kezdett, de most sokkal jobban.

– Nyugodj meg – mondta a férfi.

– Nagyon szeretném, ha itt lennél velem. Olyan nagy szükségem van rád. Mikor jössz haza? – kérdezte Janice elgyötört, könyörgő hangon. A férfi a sötétben elképzelte, milyen lehet ebben a pillanatban a nő arca. Elkínzott és kétségbeesett, szőke hajfürtjei pedig ziláltak.

– Nemsokára – mondta –, ahogy befejezzük a filmet. Még egy hónap, vagy esetleg valamivel több.

– Az nagyon sok. Engedd meg, hogy odamenjek. Autóstoppal, gyalog, repülőgéppel, bármivel. Csak hogy együtt legyünk. Olyan nagyon hiányzol nekem.

– Tudod jól, hogy ez lehetetlen – dorgálta a férfi. – Most nem keveredhetek semmiféle botrányba. Egész életemben erre a lehetőségre vártam.

– Tudom, drágám. Bocsásd meg, hogy kérdezni mertem. Te jó színész vagy, csodálatos színész, és én vagyok az utolsó a világon, aki érvényesülésed útjába állna.

A férfi várt, amíg az asszony visszanyerte önuralmát.

– Hol van most? – kérdezte.

– Alt kérded? Elájult, s a földön fekszik, de nem tudom mi lesz, ha magához tér.

A férfi a cigarettát kereste, úgy emlékezett, hogy a telefon mellett hagyta. Szája teljesen kiszáradt, s keserű ízt érzett. A sötétben keze az üres sörösdobozhoz ért s majdnem feldöntötte. Végül megtalálta a cigarettát s aztán a gyufát is, rágyújtott és várt.

– Sajnálom – mondta a nő egy pillanattal később. – Nem tehettem semmit. Már aludtam. Mióta elmentél, minden este korán fekszem le. Csak a televíziót szoktam nézni, ennyi az egész.

A férfi félbeszakította az asszonyt, s újból visszavezette a beszéd fonalára. – Mivel ment hozzád? Azt akarom kérdezni, hogy az autója kinn van?

– Igen, az a szürke Ford. Jól látom innen, ahol most állok. Pont a ház előtt van.

– Látta valaki Alt bemenni a házba? – kérdezte a férfi, s igyekezett, hogy hangja közömbös legyen.

– Már egy órája itt van. Senki sincs már fenn. Különben jól ismered ezt az utcát, többnyire csak gyárak vannak itt. Csak nem felejtetted el, amióta elmentél?

A férfi dörmögött valamit, hogy nem, majd egy ideig nem szólt egy szót sem. Szinte érezte, hogy a nő várja, hogy szólaljon meg, s háromezer mérföld távolságból is jól hallotta lélegzetét.

– Larry?

– Igen, itt vagyok.

– Mit tegyek? Megütött. De mi lesz akkor, ha nem válik el?

– Éppen ez a legnagyobb baj.

– Miért hallgatsz olyan mélyen? – kérdezte a nő.

– Gondolkozom – válaszolta a férfi, s tényleg azt is csinálta. Gyorsan, hathatósan, csak úgy cikáztak fejében a gondolatok. Csodálkozott, hogy agya ilyen nagyszerűen működik már az ébredés utáni első pillanatokban is. Minden olyan egyszerűnek tűnt egészen a lényegig lecsupaszítva.

– Szeretsz engem, Janice? – kérdezte végül.

– Ó, édesem, hogyan is kérdezhetsz ilyesmit? Tudod jól, hogy mindent megtennék érted.

– Akkor figyelj ide – válaszolta a férfi. Előrehajolt, mintha így közelebb lenne hozzá. – Attól félek, hogy férjed kezd nyűg lenni. Szavadat adtad, hogy nem lesz semmi kellemetlenség, mert mindenben megegyeztetek. Nekem a hírnevemre kell gondolnom. Az egész jövőm forog kockán.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte az asszony.

– Csak azt, hogy beleuntam abba, hogy sötét vendéglőkben találkozzunk és mellékutcákban lopakodjunk. Úgy gondolom, hogy most mindent el kell rendeznünk. Ha nem, akkor minden hiábavaló.

– Nem igaz – mondta a nő könyörgő hangon.

– De igen, addig amíg minket fenyeget.

Az asszony ismét sírni kezdett – Larry, én nem tudom mit csináljak, és nem szeretem, ha így beszélsz velem. Megijesztesz. Mondd meg, mit csináljak. Mindent megteszek, amit csak akarsz.

A férfi várt, tovább szívta a cigarettát, aztán lassan, halkan beszélni kezdett. Remélte, hogy a telefonkezelőnő nem hallgatózik. Jó alkalom, s nyakon kell ragadnia.

– Vigyázni kell, Janice. Amíg a férjed nyakunkon lóg, nem érezhetjük magunkat biztonságban.

– Nem értem.

– De igenis érted – hízelgett a férfi. – Tökéletesen értesz mindent. Vagy egyik út, vagy pedig a másik. Vagy ő, vagy pedig én.

A férfi jól hallotta, hogy az asszony mély lélegzetet vesz. Csapdába esett. Biztosan tiltakozni, aggályoskodni fog, de Larry jól tudta, hogy az asszony bekapta a horgot.

– Larry, ez olyan hülyén hangzik.

– Vagy én, vagy ő – ismételte a férfi –, s ezt így is értem. Ez a leszámolás éjszakája.

– De hogyan? Mit akarsz? Mit kérsz tőlem? – kérdezte az asszony elhaló hangon, mint mikor valaki fulladozik.

– Eszméletlenül fekszik a földön, nemde? Azt mondtad, hogy kiadós ivászat után néha órákig eszméletlen. Azt is mondtad, hogy senki sem látta bemenni a házba, s az utcák elhagyatottak. Ki tudná meg valaha?

– De hogyan? – kérdezte az asszony, s hangja olyan ádáz és olyan makacs volt, hogy a férfi szinte érezte a feszültséget.

– Az ágyadon van egy nagy párna. Én vettem neked, mikor az Atlantic Cityben játszottam.

– Ó, Larry, nem, ezt nem tudnám megtenni. Nem tudnám megtenni – kapcsolt az asszony.

De mintha az asszony egy szót sem szólt volna, a férfi folytatta: – Vedd a párnát, Janice. Azt mondtad, hogy Al alacsony. Mindig azt mondtad, hogy akár mogyorót ehetnél a fejéről. A párnát tedd az arcára, jól nyomd le, és tartsd úgy vagy öt percig.

– Larry, könyörgöm.

– Al a világ számára már úgyis halott. Tedd még holtabbá.

Janice most már sokkal erősebben sírt, s kétségbeesetten igyekezett a telefondróton áthidalni a háromezer mérföldet. A férfi türelmesen várt, s a mennyezeten egy arra haladó autó fényszórójának az árnyékát figyelte. A csend éjszakája volt, s alig lehetett valamit hallani. Larry a cigarettája égő parazsát figyelte.

– Larry… – könyörgött a nő.

– Már megmondtam, Janice. Már legalább százszor kívántad, bár meghalna. Most itt az alkalom. Eddig minden boldog pillanatunkra árnyékot vetett.

– De Larry, emberi lény… a férjem.

– Al egy átok. Átok és nem egyéb, s ha most nem teszel valamit, az is lesz örökké. – Nem folytatta tovább, s hagyta, hogy a csend csökkentse türelmetlenségét és haragját. Mikor ismét megszólalt, szigorú volt.

– Mást nem tudok mondani, Janice.

– Larry – sikoltott a nő – Larry, nehogy letedd a kagylót. Kérlek, Larry, ha elveszítlek, megölöm magam.

– Akkor tedd azt, amit mondok – válaszolta a férfi.

– Igen, igen, mindent megteszek… csak nagyon félek. Szeretném, ha itt lennél és megölelnél.

– Nemsokára… most már nemsokára – nyugtatta meg a nőt.

– Reszketek, mint kislány koromban. Az arcom egészen megdagadt, ahol megütötte. Szeretném, ha látnád.

– Vedd a párnát, Janice. Vedd már elő. Hadd szabaduljunk meg tőle egyszer s mindenkorra.

– Itt van. Szeretlek, drágám. Mondd azt, hogy szeretsz engem.

– Szeretlek – mondta a férfi. – Képzeld azt, hogy melletted vagyok.

– Igen, igen, együtt vagyunk.

– Kezd már el, édesem. Én itt várok rád.

– Larry….

– Többet egy szót sem. Jusson eszedbe, hogy ő mit jelent. Legyen már egyszer vége. Én itt vagyok s azon gondolkozom, hogy mit fogunk majd csinálni.

– És sohasem hagysz el engem? – kérdezte Janice.

– Soha – válaszolta a férfi.

– Ó, Istenem, úgy félek… – siránkozott Janice, mert újból hatalmába kerítette a tehetetlenség.

– Tedd meg értem, drágám, értünk. Szeretlek.

– Most megteszem – mondta az asszony. – Várj meg itt.

A férfi hallotta, hogy Janice a készülék mellé tette a kagylót, s aztán csend lett. Másik cigarettára gyújtott, s a füstöt a levegőbe fújta. Felemelte a kezét, s maga elé tartva azt vizsgálta, vajon reszket-e, de a szobában túl sötét volt ehhez. A kagylót jó erősen a füléhez szorította. A dróton keresztül halk muzsika hallatszott. Biztos elaludt, s a rádiót nem kapcsolta ki. Ezt már sokszor megtette. A kis fehér rádióra gondolt, mely a Janice éjjeliszekrényén van. Milyen ártatlanul hat a zene s mennyire nincs semmi köze a történésekhez. A férfi hóna alól csorogni kezdett az izzadság. Azon tűnődött, vajon milyen idő lehet most New Yorkban. Tovább szívta a cigarettát és várt. Egyszer úgy vélte, hogy valamiféle suhogó hangot hall, aztán mintha valaki zokogna.

Nem volt biztos benne, hogy mennyi ideig várt. Egy idő után úgy tetszett neki, mintha a telefon a részévé vált volna, mely olyan fontos a túléléshez, mint a kar vagy a láb. Aztán a zene lassan elhalkult. Olyan volt, mintha minden hang és minden mozgás megszűnt volna azon a ponton, háromezer mérfölddel arrébb. Csak statikus, egyhangú ritmikus hangot hallott. Most már a mellén is csorgott az izzadság, s szíve vadul vert. Az biztos, hogy öt perc már eltelt, talán tíz is. Semmi, semmi… aztán a nő elhaló, fakó hangja hallszott.

– Larry?

– Janice.

– Megtettem, Larry. Al meghalt. Megöltem. Pontosan úgy csináltam, ahogy te mondtad. Mintha csak álomba ringattam volna. Olyan kicsi és nyugodt.

– Biztos vagy benne?

– Igen. A kis kézitükröt a szájához tartottam, ahogy a moziban szokták, de nem homályosodott el. Meghalt – mondta a nő érdes hangon. – Szólj már hozzám, Larry! Itt olyan csend van. Kérlek, kérlek mondj már valamit!

– Nem kell aggódnod – mondta a férfi.

– Olyan nyugodtan fekszik.

– Janice, figyelj rám, folytatnod kell!
– Mikor jössz már haza? – kérdezte a nő.
– Akkor, mikor nem is gondolod – mondta a férfi.
– És sohasem fogsz többé elhagyni?
– Már mondtam, hogy nem.
– Ne haragudj, de úgy szeretem hallani mikor ezt mondod, csak ennyi az egész. Most mit kell csinálnom.
– Vedd le az ágyadról a takarót és jól csavard bele Alt.
– Na és tovább?
– Nézz jól körül, hogy az utcán ne legyen senki. Aztán a kocsit hozd olyan közel a házhoz, amennyire csak lehet, s aztán gyorsan tedd be őt a kocsiba.
– Nem hiszem, hogy ezt meg tudom csinálni – felelte Janice.
– De meg kell tenned – mondta a férfi. – Al kicsi és annyira könnyű, hisz te mondtad nekem.
– Igazán nagyon félek, drágám.
– Én számítok rád, Janice.
– Nagyon szeretlek, Larry – mondta az asszony.
– Mikor kezdesz már hozzá?
– Azonnal, csak éppen azt mondd meg, milyen lesz majd?
– Minden nagyon jó lesz.
– És egy hónap múlva itthon leszel? – kérdezte Janice.
– Igen.
– És feleségül veszel?
– Biztosan.
– És ugye szeretni fogsz? És sohasem fogsz többé elhagyni.
– Nem – felelte a férfi.
– És nagy színész leszel. S mikor este hazajössz, a vacsora készen vár. És bort is iszunk. És állandóan csókolgatjuk egymást. Mondd azt, hogy így lesz.
– Janice.
– Kérlek, mondd ezt. Olyan nagyon szeretném hallani. Megöltem Alt. Megöltem szegény részeges férjem. Csak negyvenhárom éves volt.
– Minden úgy lesz. Minden úgy lesz, ahogy akarod. Azonnal megyek; ahogy tudok.
– Éppen ezt akartam hallani. Majd jó leszek.
– A holttestet el tudod intézni?
– Valahogy boldogulok vele.
– Miután betetted az autóba, menj végig az East River Drive-on. Jól csavard be a takaróba. Biztosan emlékszel a dokkra, ahol parkolni szoktunk, arra amelyik a 16. utca mellett van.
– Igen, emlékszem. Ott csókoltál meg először. Ó, édesem…
– Nagyon fontos. Menj oda az autóval. Bizonyosodjál meg róla, hogy teljesen néptelen, s aztán a tetemet dobd át az oldalán. Majd ülj vissza a kocsiba és hagyd egy pár háztömbbel arrébb. Kesztyű legyen rajtad. S gyalog menj vissza a házba.
A vonal túlsó végén mély csend.

– Janice, hallasz engem? Ezt gyorsan meg kell csinálni.
– Hallom, amit mondsz – válaszolta az asszony elgyengülten.
– Helyes, kislány.
– Érted teszek mindent, Larry. Másért sohasem tenném meg.
– Tudom, drágám. Tudom – mondta a férfi, hangjával megcirógatva az asszonyt.
– Te egy rész vagy belőlem, s én egy rész vagyok belőled.
– Én is éppen így vagyok vele. De most jobb, ha sietsz, mert nemsokára világos lesz.
– Telefonálsz még?
– Egy óra múlva telefonálok. Gondolom addig mindent elintézel.
– Nagyon szeretném, ha itt lennél – mondta az asszony.
– Én is – mondta a férfi. – De reálisnak kell lennünk.
– Minden percben rád fogok gondolni – válaszolta Janice.
– Én is.
– Gyűlölni fogsz azért, amit tettem?
– Egyáltalán nem, hisz szeretlek.
– Mondd még egyszer.
– Szeretlek.
– Most már bármit meg tudok tenni – mondta az asszony, majd egy kis szünet után hozzátette: – Akkor egy óra múlva telefonálj!
– Már mondtam, hogy telefonálok – mondta türelmetlenül a férfi.
– Kinn már kezd világosodni.
– Akkor jobb, ha sietsz.
– Igen… Larry?
– Nos?
– Nem semmi… – Ó, Istenem! Úgy félek.
– Nyugodj meg! Nyugodj meg!
– Jó éjszakát, drágám. Légy velem!
– Egész úton rád gondolok.

A férfi hallotta a kattanást, s a vonal megszakadt, majd a kagylót óvatosan visszatette a készülékre. A szobában még mindig sötét volt és hűvös. Kaliforniában az éjszakát szerette a legjobban. Újabb cigarettát vett ki a csomagból s rágyújtott, az üres dobozt összegyűrte. Egy perc múlva ismét felvette a kagylót, a telefonkezelőt tárcsázta és a Los Angeles-i rendőrséget kérte. Miközben kapcsolták, a torkát köszörülte. Minden nagyon meggyőző kell legyen.

– Larry Preston a nevem – mondta a rendőr őrmesternek, aki felvette. – Színész vagyok és itt lakom a North Yucca Streeten, a Sunset mellett. Tíz perccel ezelőtt New Yorkból hívtak telefonon. Egy barátom felesége telefonált. Beteges izgatottsággal, összefüggéstelenül beszélt, s nem tudom, igazat mondott-e, de megesküdött, hogy éppen most ölte meg a férjét. Azt is mondta még, hogy többé nem tudta elviselni a verést. A holttestet autójukon az East River-i mólóról, a 16. utca mellett, a vízbe lökte. Félig őrülten mondta el a dolgot. Gondolom kellene értesíteni a New York-i rendőrséget.

A férfi elmondta, hogy a kocsi egy szürke Ford, s ismertette az őrmesterrel az útvonalat, melyen az asszony megy. Sajnos a rendszámot nem tudja. Az őrmester

megköszönte a bejelentést, s megígérte, hogy azonnal visszahívja, ha a New York-i rendőrségtől kap valami értesítést, s ezzel letette a kagylót.

A férfi még egy percig mozdulatlanul ült, s jól átgondolta a történet minden kérdéses részletét, azért, hogy ha tanúvallomást kell tennie, akkor minden rész pontosan illeszkedjen. Mi kor végül elégedetten tapasztalta, hogy minden kikristályosodott és a bűnrészesség vagy összejátszás legkisebb gyanúja is el van hárítva, még egy utolsót szívott a cigarettából, majd elnyomta a hamutartóban. Aztán felállt, s a sötétben bement a hálószobába. Becsúszott az ágyba, s magára húzta a takarót. A lepedő még mindig meleg volt. Mozdulatlanul feküdt, a mennyezetet ámulta, még lélegzeni is alig mert. Az álom teljesen kirepült a szeméből.

Mellette egy barna nő mozdult meg.

– Ki volt? – kérdezte.

– Egy barátom – felelte a férfi.

– Elég sokáig beszéltetek – mondta a lány ígérettel tele álmos hangon.

– Egy ügyet kellett megtárgyalnom vele – mondta a férfi.

– És sikerül? – kérdezte a lány.

A férfi szeme lassan alkalmazkodott a szobában lévő sötétséghez, s megpillantotta a lány hosszú, sötét haját a párnán és megérezte drága francia parfümjének az illatát. Megérintette a lány haját, s egy tincset ujja köré csavart.

– Gondolom igen – válaszolta végül.

– Nagyon hiányoztál – mondta a barna lány.

– Mondj még mást is – felelte a férfi, s kezével a lány hátát kezdte simogatni. A lány neve Darlene volt, színésznő és leszerződött az MGM-hez, s Hollywood újságírói már egymással kapcsolatban emlegették őket.

– Hmmmm – mondta a lány – igazán jól esik a simogatásod.

– Ennek igazán örülök – mondta a férfi mosolyogva, s kezével tovább simogatta gyöngéden, hízelgőn a lány hátát, míg ez dorombolni kezdett és közelebb húzódott hozzá.

Sirasd meg a bűnbánót

Henry Slezar

Az Edeliából jövő teherautó érkezését tizenegy órára várták, de Johnny Bree nem rendelkezett karórával, hogy pontosan tudja, mennyi az idő. Egyiküknek sem lehetett órája, mert az ő idejüket őrök parancsszavai és füttyjelei mérték ki. Johnnynak azonban szüksége lett volna rá ezen a forró, napsugaras délelőttön, ahogy ott állt a vörösesbarna földön, és arrafelé figyelt, amerre a távoli magtár állt, meg az Edalia felé vezető út beleolvadt a messzeségbe.

Fisher után sietett, és az őr gyorsan megfordult. Mindjárt meg is nyugodott, amint látta, ki jön mögötte. Johnny nem volt bajkeverő.

– Mi a baj, Csinos? – kérdezte az őr.

– A gyomrom – mondta Johnny. Az ujjaival megütögette a kék ingmellét, és vágott egy fintort. – Valami görcsöt kapott vagy hasonlót. Bemehetnék a barakkba pihenni egy kicsit?

Fisher nagy, szelíd képén kétség tükröződött, de azért beleegyezett.

– Persze, menj csak.

Johnny megköszönte, és bement.

Sötét és hűvös volt a barakk, és olyan igazi tanyaszaga volt. Johnny odament a mosogatóhoz, és vizet locsolt az arcára. Amikor ránézett a víztől csöpögő kezeire, látta, hogy remegnek. Hetek óta a fejében sokszor lejátszotta a dolgot, de most ideges volt. Félt a kudarctól.

Öt perccel később meghallotta a közeledő ellátókocsi zümmögését. Gyorsan a legsötétebb sarok felé lökött egy kapálógépet, és búvóhelyet készített magának. Még egy perc, és kamion megáll odakint, azután kezdetét veszi a kirakodás művelete. Egy hónapon át megfigyelte ezt a munkát. Amikor a rekeszek tartalmát már behordták a barakkba, a vezető és segítője cigarettaszünetet tartanak Fisherrel vagy a másik őrrel, s neki éppen ez alatt kell lejátszania a maga játszmáját.

A kamion megállt, a barakk ajtói kinyíltak. A két ember módszeresen végezte a dolgát. Végül az utolsó rekesz tartalmát is kirakták. Becsukták az ajtókat és eltávoztak.

Most, vagy soha!

Hosszú lábainak három ugrásával a kamion hátuljánál termett, felkapaszkodott rá, és négykézláb a raktér sötét elejébe mászott, ahol egy lazán odavetett ponyvát talált. Bebújt a nehéz, nedves takaró alá.

Ekkor egy alak árnyékolta be a kocsi végét, és egy kéz becsapta az ajtókat. Érezte a teherautó billenését, amint ketten beszálltak a vezetőfülkébe. Hallotta az önindító berregését, és magában fohászkodott. Majdnem felsírt megkönnyebbülésében, amikor beugrott a motor. Útnak indultak.

Amikor számítása szerint úgy tíz mérföldnyire lehettek már a gazdaságtól, egy rúgással kinyitotta a hátsó ajtókat, és figyelte a kerekek alatt elfutó utat. Addig várt amíg

a kamion emelkedőre nem ért. Akkor ellökte magát, és leugrott a köves útra.

Erika Lacy olyan kedvében volt, hogy csak a száguldás tudta kielégíteni. A Sycamore-dombok és a város között húzódó országút egy sík és forgalom nélküli szakaszán odacsapott a kocsija lóerőinek, megfeledkezve Bell bácsi intelméről: „Sohase igyál vagy vezess, amikor dühös vagy”. Bell bácsi pedig mindent tudott a haragról, szakértője volt a tárgynak.

Rossz példával szolgált Erikának, és ha Huey Brocktonra s a vitájukra gondolt, amely előző este Point Placid tánctermében robbant ki, akkor ugyanolyan zord kifejezés jelent meg az arcán, mint amilyen nagybátyja képén is ülni szokott. Ahogy a vöröses-aranyszínű haja lobogott a nyitható tetejű autója légáramában, úgy festett, mint egy robbanni készülő petárda.

Maga Bell bácsi volt a vita tárgya. Huey kifejezetten ellenszenvet érzett Erika gardírozója iránt, és mindenki tudta, hogy mi ennek az oka. Az apja ugyanis, Howard Brockton Bell bácsi üzlettársa és fő ellenfele volt, s a kettejük folyamatos viszálya szolgáltatott érdekes témát az elmúlt három évről folytatott beszélgetésnek.

Huss! A kocsi elsuhant egy sor útszéli facsemete között, és a jármű szele meglengette őket. Messzebbre, az edaliai útnál pótkocsis teherautó keresztezte az országutat, így Erika kelletlenül lassított. Ez a művelet egy kicsit lecsillapította belső feszültségét. Arra gondolt, hogy a városban nagybátyjával ebédel majd, és Bell bácsi megígérte, hogy elviszi őt az Iron Club előkelő éttermébe, s ezt nagyon várta. Amikor megpillantotta a fiatalember valahogy szánalmasan magányos alakját, amint a hüvelykujját feltartva állt, már csaknem barátságos hangulatban volt. Ezért állt meg, elfelejtve Bell bácsi másik rendelkezését: „Sohase vegyél fel autóstoppost!”

– A városba megy? – kérdezte a fiatalember.

Egy kicsit bicegett, ahogy közelebb jött, s mosolyt erőltetett porlepte arcára. Fakókék munkaruhát viselt.

– Igen – válaszolta Erika, majd egy hirtelen támadt kétségtől indíttatva megkérdezte:

– Mit csinál erre, kint az úton?

– Lerobbant a kocsim – vágott egy fintort a kérdezett, és kinyitotta az ajtót.

Beült melléje. Erika gyorsan felmérte, mielőtt elindult volna. Jóképű fiatalembernek látszott, kissé ferde, de nem zavart vigyorral, és kipirult, lebarnult arca szabadban dolgozó munkásra utalt.

– Forró kis séta lehetett – mondta a lány vidáman. – Megállhatunk egy benzinkútnál, hogy gondoskodjunk a kocsijáról, és ott ihat is valamit.

– Ne törődjék a kocsival – nevetett.

– Hogyan?…

– Otthagyom a vén tragacsot a varjaknak. Látni sem akarom többé azt a rakás ócskaságot.

Erika maga is nevetett. – A kesztyűtartóban talál savanyúcukrot. Egy darabig talán életben tartja magát.

– Köszönöm – mondta, és felkattintotta a kesztyűtartót. – Már azt hittem, végig gyalogolnom kell, egész úton a városba. Felmondtam egy állást amott Delmarban, és

gondoltam, körülnézek Point Piacidben, hátha akad valami jobb munka.

– Maga farmer?

– Már nem – fakadt ki a fiatalember –, többé nem. Ezzel lecsavarta a cukortartó fedelét, és odanyújtotta a lánynak a tokot.

– Kér egyet?

A lány éppen válaszolni akart, amikor hirtelen egy fémtárgy riasztó döfését érezte a bordáin. Erika megmerevedett, és kis híján elengedte a kormányt.

– Csak nyugodtan – mondta a fiatalember. – Ez itt nem nagyon éles, de sebet okozhat. Csak álljon le az út szélén, és maradjon nyugton, akkor semmi baja sem lesz.

– Hát ez meg mi? – kérdezte haragosan.

– Azt mondtam, húzódjon le, miss. Nem akarom bántani, maga kedves volt hozzám.

Fokozta a rábeszélő szerszám nyomását, és Erika, könnyekkel a szemében, fékezett és megállt. Amikor lepillantott a fegyverre, látta, hogy egy csavarhúzó, amelyet a kesztyűtartóból vett ki az utasa.

– Kedves módja a szívesség viszonzásának – mondta.

– Szálljon ki a kocsiból, kisasszony.

– Nem fogok!

– Valószínűleg megölöm, ha nem teszi meg.

Erika szembefordult vele, és látta, hogy a fiatalember változatlanul egykedvű. Ez rémítette meg őt, a nyugalma, és rájött, hogy biztonságosabb lesz a kocsin kívül. Kiszállt az autóból, és várta a következő parancsot.

– Dobja ide azt a retikült!

Erika bedobta a kocsiba. – Sokat nem talál benne – mondta megvetően.

A fiatalember odacsúsztatta a kézitáskát a mellette lévő ülésre. Azután kiengedte a kéziféket, és rálépett a gázpedálra. A nyitott tetejű kocsi a port felverve elzúgott.

– Te ronda alak! – kiáltotta utána Erika, és sírva fakadt. Amikor csillapodni kezdett a felháborodása, abbahagyta a sírást, és gondolkozott. Még nyolc mérföld volt hátra Point Piacidig, és kevés esélye volt rá, hogy felszedi valaki az országútnak ezen a kihalt szakaszán. Gyalogolni kezdett.

Öt perccel később rájött, hogy a tűsarkú cipő nem a legmegfelelőbb viselet a kemény felületű úton való gyaloglásra. Lehúzta a cipőit, és mezítláb menetelt tovább a civilizáció felé, átkozva magát, amiért nem fogadta meg Bell bácsi jó tanácsát. Ígéretes porfelhőt pillantott meg a távolban. Ellenkező irányban haladó kocsi volt, de a lány azért kiállt az út közepére, és kétségbeesetten integetni kezdett. Amikor már csak harminc méterre volt tőle, akkor látta, hogy a saját kocsijának lenget.

Az autó pár méterrel mögéje hajtott, aztán a fiatalember erőteljesen elcsavarta a kormányt, és U alakban megfordult. Kikapcsolta a motort, és az ajtó felé hajolt.

– Sajnálom – mondta.

A lány átbicegett az úton. A fiatalember a túloldalon szállt ki a kocsiból, és várt, bűnbánó képet vágva.

– Mondom, sajnálom – ismételte meg. – Nem tudom, miért csináltam. Azt hiszem, bediliztem a hőségtől.

Erika felvette a cipőjét, beült a volán mögé, de nem tette rá a lábát a pedálra. – Ezt

nem értem – mondta elutasítóan.

– Nincs mit megérteni. Nem vagyok tolvaj, csak hibát követtem el. Semmihez se nyúltam hozzá a táskájában. Meg akarja nézni?

A lány az ajkába harapott.

– Megbízom magában.

– Semmi oka sincs rá.

– Maga visszajött – mondta Erika. – Sejtem, meg lehetett rá az oka. Feléje fordult és ránézett. – Na, szálljon már be. Aligha élvezné a gyaloglást. Én már kipróbáltam, és nem élveztem.

– Úgy gondolja?

Erika sebességfokozatba tette a váltót. A fiatalember gyorsan kinyitotta a jobb oldali ajtót, és beült melléje.

– Johnny Brennan vagyok – mutatkozott be.

A lány tudta, hogy a másiknak beszélhetnékje van, és azzal biztatja rá a legjobban, ha ő maga hallgat. Sőt, mi több, Erika kíváncsi is volt a mondanivalójára.

– Még sohasem követtem el ilyen dolgot – kezdte a fiatalember. – Amikor lerobbant az öreg tragacsom, más sem hiányzott már, azt hiszem. Csak arra tudtam gondolni, hogy máshová megyek, akárhová, és valami mást csinálok… Amikor felmondtam az állásomat Delmarban, megesküdtem, hogy soha többé nem vállalok munkát farmon. Nekem van eszem. Talán el sem tudja hinni róla, de ott az ember nem más, csak egy állat…

– Manapság diplomások is vannak a farmokon.

A fiatalember keserűen mosolygott.

– De nem azt csinálják, amit nekem kellett. A változatosság kedvéért fehér inget akarok viselni. Csak hát ki vesz fel engem? Amint beteszem a lábam egy helyre, abban a pillanatban megérzik rajtam a szénaszagot. És a háború miatt van mindez…

– A háború miatt?

– Maga valószínűleg nem is tudja, melyik háborúról beszélek. Arról a piszkos dologról van szó, odaát Koreában. Tizenhat évesen léptem be a hadseregbe. Letagadtam a valódi koromat, csak hogy elkerülhessek hazulról. Ott, a Szomorúság-hegygerincen történt, amikor tizennyolc éves voltam, csak egy buta kölyök. Úgy végződött, hogy szétlőttek engem.

– Sajnálom – mondta csendesen Erika.

– Azért a végén nem kerültem ki nagyon rosszul belőle, és a kórház mégis csak jobb hely, mint a csatatér, de túlságosan hosszú időt töltöttem ott. Nyolc évükbe került, mire újra összeraktak engem. Akkor egy kicsivel különb lettem, mint Humpty-Dumpty[{1}] .

– Amikor sápadtan és lefogyva kiengedtek, szükségem volt a testmozgásra. A katonaorvosok azt ajánlották, hogy a szabad levegőn dolgozzam, és ők szereztek nekem munkát a farmon. Azóta is egyfolytában igyekeztem megszabadulni. Tudja, miről beszélek?

– Azt hiszem, igen – válaszolta Erika. – Nem értek egyet magával, de tudom, mire gondol. A nagyapám farmer volt, de a nagybátyám, apám testvére mindig utálta ezt az életet. Tizennyolc éves korában meglépett a tanyáról.

– És mire vitte?

– Sokra. Ő a Lacy Gépészeti Vállalat tulajdonosa, illetve társtulajdonosa Point Piacidben.

Johnny füttyentett.

– Éppen oda igyekeztem, amikor maga leintett engem – folytatta Erika. – Mielőtt banditaként debütált volna – mosolygott a lány. – Ami olyan foglalkozás, hogy attól tartok, nem sok sikert hozna magának.

– Tudom, mire gondol – vigyorgott Johnny. – Természetesen ha tudom, hogy maga örökösnő, akkor keményebb lettem volna. Magának egymillió dolcsi van a táskájában.

– Ahogy maga hiszi. Pontosan harminc dollárom van.

– Nos, az a harminc dolcsi is több, mint amennyi nekem van. Amikor otthagytam Delmart, még csak a hátralékos béremet sem vettem fel. Még egy tisztességes rend ruhám sincs.

Erika rásandított a szeme sarkából, majd hirtelen támadt ötlettel fogta és az ölébe ejtette a táskáját.

– Nyissa ki, és vegye el a pénzt!

– Nem – válaszolta szilárdan Johnny. – Nem várom el magától; hogy így fogja fel a dolgot. Ha a dohányára pályázom, ellophattam volna.

– Vegye csak el – mondta Erika. – Ha állás után akar nézni, szüksége lesz egy rend ruhára.

– Még azt sem tudom, egyáltalán hol nézzek utána.

Erika habozott.

– Ismerek egy helyet – mondta végül. – Beszélek a főnökkel. Nem tudom, miféle állás lesz majd, talán az emeletek takarítása. De egy jó szót szólhatok a maga érdekében.

Megcsillant előttük a napfényben a Point Placid Hotel toronyépülete, amelyet kisebb üzemi épületek és hivatalok vettek körül. Johnny megbámulta a várossziluettet, mielőtt válaszolt volna.

– Úgy érti, hogy a nagybátyja?… Tényleg megtenné nekem?

– Ő általában nagyon engedékeny, amikor eszik – felelte könnyedén. – Semmi baj sem lehet belőle, ha megkérdezem. Gyerünk, fogja azt a pénzt. Vegyen egy szürke öltönyt, az Bell bácsi kedvenc színe. Megmondom neki, hogy maga a felvételi irodában lesz 3 órakor. Várni fogja magát.

– Ez szamárság. Maga nem tartozik nekem semmivel.

– Nem, de maga nekem igen, harminc dollárral. Elvárom, hogy megadja, mihelyt dolgozik – nevetett Erika. – A cím: Main Street 300. Jól teszi, ha időben ott lesz. Bell bácsi bogara a pontosság, és még néhány dolog.

Johnny Brennan a homlokát ráncolva a retikülre nézett. Azután kinyitotta.

A Lacy Gépészeti Vállalat a Main Street végén volt, és birtokhatárát a magas drótkerítésen kívül néhány harcias őr is jelezte, egyenruhában. Magát a gyárat féltucatnyi egyemeletes épület alkotta, amelyek a dominójátékhoz hasonlóan, derékszögben illeszkedtek egymáshoz. Johnny a főkapu felé sétált a rosszul szabott öltönyében, amelyre húsz dollárt költött Erika harminc dollárjából. A dróthálón át megbámulta a szélesen elterpeszkedő gyárat, és megállapította, hogy igazán jól megy Bell bácsinak.

Végrehajtotta a maga vesszőfutását a kapuőrök, felvételi tisztviselők és titkárnők között Beldon Lacy irodájának mahagóni ajtajáig. Bekopogott, mire egy barátságtalan hang kiszólt, hogy jöjjön be.

Valami pazar helyiségre számított, de csak egy átlagos méretű szobába lépett be, ahol nagy összevisszaság uralkodott. Két nagy asztalt látott, amelyek közül az egyiket iratok és egyéb holmik lerakására használták, míg a másik asztal az ablakkal szemben állt, és majdnem ugyanolyan rendetlen volt. Emögött állt a magas támlájú forgószék, amelynek a bőrpárnájába süppedő fej szembeötlő vadságot fejezett ki. Egy harcos feje volt ez. Akkor sem tűnt el ez a benyomás, amikor Bell Lacy felállt, és látni engedte az üzletemberek szokványos csíkos nyakkendőjét és tompaszürke öltönyét. Magas homloka és a szemöldöke alatt sötét szemgödrök ültek, nagy orrát előreugró áll egészítette ki, s mindkét arcán apró sebhelyek látszottak. Johnny nehezen tudott volna valami hasonlóságot felfedezni Erika Lacy kedves vonalú szája, világító szemei meg a nagybátyja arcvonásai között.

– Johnny Brennan vagyok – mondta bátortalanul. – Azt mondták, itt jelentkezzem.

Lacy megtörölte kezével a száját.

– Igen, persze – mondta. – Erika beszélt nekem magáról. Becsukná az ajtót, lenne szíves? Ez a hely tele van iratokkal.

– Igen, uram.

Csendesen betette az ajtót.

– Jöjjön ide – mondta Lacy, megkerülve az asztalt. Furcsán vigyorgott.

Johnny odament hozzá. Lacy a csípőjéhez emelte az ökleit. A vigyorgása még szélesebb lett.

– Szóval maga a Johnny, he?

– Igen, uram.

Lacy nem sietett. Hátrahúzta a jobb karját, és Johnnynak éppen elég ideje volt arra, hogy lássa a kődarabként feléje közeledő öklöt, amely kikötött az állán. Az ütés ereje a fal felé taszította őt. Johnny elesett a saját lábában, és amikor megpróbált felállni, nem tudta megkülönböztetni a falat a plafontól.

Hátrahajolt, mert Lacy keze ismét közeledett, de most segíteni akart neki. Johnny habozott, de aztán elfogadta. Lacy talpra állította őt.

– Ez azért volt, amit maga az unokahúgommal tett – mondta. – Most pedig, ha még mindig állásról akar tárgyalni velem, foglaljon helyet.

Johnny az arcát nézte. Nem látszott rajta sem ellenséges indulat, sem sajnálat.

– Oké – mondta dermedten.

Visszatekintve a megbeszélésükre, Johnny nem sokra tudott emlékezni belőle. Fájt az álla, és a Beldon Lacy szájából géppuskaropogáshoz hasonlóan pattogó kérdések túl gyorsan követték egymást ahhoz, hogy meggondolhassa a választ.

– Hány éves?

– Huszonnyolc.

– A szülei élnek?

– Nem tudom.

– Nem tudja?
– Gondolom, igen. Azt hiszem.
– A farmon kívül dolgozott még valahol máshol is?
– Benzinkútnál dolgoztam körülbelül egy hónapig.
– Mint szerelő?
– Nem, uram. Takarítás, tankolás, Ilyesmi.
– Esztergapadon, oszlopos fúrógépen tud dolgozni?
– Nem.
– Papírmunka? Gépelés? Irattározás?
– Nem nagyon vagyok használható rá.
– Mit tud csinálni?
Johnny megdörzsölte fájó arcát.
– Van gyógyszertár a második emeleten – mondta savanyúan Lacy. – Ugorjon be, amikor elmegy, és tegyen ragtapaszt arra a zúzódásra. Ne mondja meg nekik, hol szerezte be. Anélkül is eléggé rossz hírem van errefelé.
– Nem áll szándékomban megmondani nekik.
– Ennél rosszabbat is megérdemelt volna. Jelenthettem volna a rendőrségnek, hogy mit csinált.
Haragos tekintettel felállt.
– Azt hiszem, ez a legostobább dolog, amit valaha is csináltam – mondta –, pedig csináltam éppen eleget. A Készlet osztályon helyezem el magát. Egy Gabriel nevű öreg hapsi mellett fog dolgozni, ő ott a vezető. Neki fog segíteni a szerszámraktár vezetésében, és gondoskodik róla, hogy az emberek megkapják, amire szükségük var,. Heti hatvan dollár a bére. Kell, vagy nem?
Johnny nagyot nyelt. – Igen – mondta –, akarom.
– Elvárom magától, hogy a lehető legrendesebben viselje magát itt. Erika valami hősnek tartja, amiért meggondolta magát, és elállt a rablástól. Én nem osztom a véleményét.
– Mindjárt sejtettem – mondta Johnny, az állkapcsát próbálgatva. Lacy ekkor hirtelen felnevetett.
– Nem is volt rossz jobbegyenes, ugye? Húszéves koromban egy ideig gyakoroltam az ökölvívást. Azokban az időkben egy kis siker a ringben egyenlő volt az ajánlólevéllel. Az első főnököm a Vasműben azért vett fel, mert tetszett neki a stílusom. A vállalkozás sokkal keményebb dolog volt akkoriban. És sokkal jobb – tette hozzá keserűen. – Oké, ez minden. Jelentkezzék ebben az épületben hétfő reggel kilenckor.
– Rendben van – válaszolta Johnny.
– Elégedett lesz itt – mosolygott gúnyosan Lacy –, valódi óvoda ez. A kórházi kezelés ingyenes, a túlóráért másfélszeres bér jár és van prémium, nyugdíjbiztosítás. Sőt még az orvosi vizsgálat is ingyenes, ami a csoportos biztosításhoz kell. Mindent megteszünk magáért, éppen csak az orrát nem töröljük meg maga helyett.
– Senkinek sem kell megtörölnie az orromat.
– A következő fizetési nap péntek. Meg tud élni addig valamiből?
– Nem nagyon.

Lacy elővette a levéltárcáját, és kivett belőle két tízest. – Ez előleg – mondta. – Az első béréből levonjuk.

– Köszönöm.

Kiment az adminisztráció épületéből anélkül, hogy felkereste volna a gyógyszertárat. A délután hátralévő részét lötyögéssel töltötte a városban. Hat órakor megpillantotta a hirdetést egy vörösbarna homokkőépület ablakában: SZOBÁK. Bement, és megtudta, hogy a legolcsóbb egy hátsó szoba heti kilenc dollárért. Előre fizetendő.

A tulajdonosnőtől bélyeget, levélpapírt és borítékot vett, és egydolláros bankjegyet tett a borítékba. Ezután a telefonkönyvből kikereste Erika Lacy címét. Beldon Lacy címén találta meg: RFD 1, Sycamore Hills. Ekkor írt pár sort.

Kedves Örökösnő!

Ez itt az első részletfizetés. Most huszonkilenc dollárral tartozom, és köszönöm.

Johnny

Ui. Már dolgozom. Láthatom valamikor? Mit szólna a szombathoz?

Mikor a kocsiúton felhajtott a domboldalon álló házhoz, Erika látta, hogy Bell bácsi kocsija bent áll a garázsban. Hétközben ritkán jött haza este Beldon Lacy, mert szívesebben töltötte az éjszakát az Iron Clubban lévő spártaian egyszerű szobájában. Ha olykor mégis hazajött, azt leginkább rosszkedvében tette.

A nappaliban találta őt, egy bontatlan whiskysüveg és egy üres pohár társaságában.

– Hi – üdvözölte, mosolyt erőltetve az arcára. – Mi történt? Csak nem dobott ki a klubod, mert nem fizetted ki a bár számláját?

– Úgy esett jól, hogy hazajöjjek.

Erika leült vele szemben, és kutató szemekkel nézte.

– Azt ért jobban tudom. Valami bánt téged. Csak nem Brockton?

– Hát nem mindig Brockton? Ezúttal viszont felpiszkált.

– Miért, mit csinált?

– Nem arról van szó, hogy mit csinált, hanem hogy mit készül tenni. Ma bejött az irodámba, és arra kért, hogy gondoljam meg az ajánlatát. Mint mindig, most is megmondtam neki, hogy nem adom el az üzletrészemet egymillió dollárért. Persze, nem fogta be ,a száját.

– Nem kényszeríthet rá, hogy eladd…

– Nem? Te nem ismered Brocktont. Sohasem beszél a levegőbe, és több trükköt ismer, mint Houdini.[{2}]

Fogta a whiskys palackot, és a címkéjét vizsgálgatta.

– Arra készül, hogy soron kívül összehívja a részvényeseket, és a gyűlésen harcot robbant ki a megbízásuk elnyeréséért.

– Harcot? Hogy érted ezt?

– Azt hiszi, elegendő részvényest tud maga mellé állítani ahhoz, hogy a mélyhűtőbe tegyen engem. Ha nem tudja megvenni a részemet, akkor kilökhet engem az ódivatú módszereimmel együtt.

– Ez nem fog menni – mondta határozottan Erika. – Működésképtelenné válik az üzem

nélküled, Bell bácsi. Ha Brockton maga nem is, de a részvényesek számot vetnek majd ezzel. Te építetted a gyárat.

– Ne becsüld le őt, Erika! Három évvel ezelőtt én már úgyis elkövettem ezt a hibát. Brockton ért hozzá, hogyan húzza csőbe az embereket. Beszél majd nekik osztalékról, tőkenyereségről és hasonló ócska dolgokról.

Felbontotta a palackot, és italt töltött magának.

– Nem akarok a vállaidon zokogni. Ne aggódj, kézben tudom tartani Brocktont! Mindig is képes voltam rá, hogy megvédjem magam.

Gyorsan felhajtotta az italt, és felállt.

– Azt hiszem, idejében megtalálom a megoldást – vetette oda.

Erika figyelte őt, amint lassan az ajtó felé haladt, és habozott, feltegye-e vajon neki a következő kérdést.

– Bell bácsi…

– Igen?

– Elkezdte ma a munkát Johnny Brennan?

A nagybátyja megfordult.

– Igen, ragyogó szemekkel és bozontos farokkal. Átnyomtuk a facsarógépen, és holnap kezd a Készletosztályon. Szólok majd Gabe-nek, hogy tartsa rajta az egyik szemét, nehogy meglépjen a kiskasszával.

– Ez nem sportszerű – tiltakozott Erika. – Elmondtam neked, hogy ő nem tolvaj.

– Mitől vagy olyan biztos benne?

– Attól, hogy egy tolvaj nem úgy csinálta volna, ahogyan ő. Gondolom, megbízhatsz benne.

– Hát te megbízol? – kérdezte Bell bácsi incselkedve.

– Igen.

Nagybátyja összehúzta a szemöldökét.

– Azt mondtad ugye, hogy valami háborús hős volt? Koreában?

– Nem azt mondtam, hogy hős volt, csak hogy majdnem szétlőtték. Sokáig nyomta az ágyat a hadsereg kórházában.

– Ez vicces – mordult fel Beldon Lacy. – Mivelhogy lobogó zászlókkal ment át az orvosi vizsgálaton a biztosítás megkötéséhez. Remek munkát kellett hogy végezzenek azok a katonadoktorok!

Erika összerezzent. – Semmi jele egy sebnek? – kérdezte.

– Egyetlen heg sincs sem a karján, sem a lábán, sem más helyen. Ez megtaníthat rá, hogy ne legyél olyan hiszékeny, kislány. Nem ismered úgy az embereket, mint én.

Lehangoltnak látszott, és újra az ajtó felé fordult. Egy pillanatig várt, majd ezt mondta:

– Postád érkezett. A hall asztalára tettem.

Miután egyedül maradt a nappaliban, Erika megpróbálta elterelni a gondolatait Johnny Brennanról, de azok makacsul újra meg újra visszatértek. Örült neki, amikor elvonta a figyelmét a kocsiút kavicsán guruló autókerekek zaja.

Mielőtt kiment volna a hallba, már tudta, hogy Huey Brockton az érkező. A csengő szaggatott hangja az ő saját játékos csengetését utánozta. Nem nyitott ajtót, csak

odahajolva mondta:

– Sajnálom, senki sincs itthon.

– Ej, nyisd ki, Erika!

– Menj el, Huey, túl késő van már.

– Csak egy perc, de beszélnem kell veled. Kérlek – mondta szánalmat keltő hangon a látogató. – Fagy idekint.

Nem tudta elfojtani a mosolyát. Ajtót nyitott a meleg augusztusi éjszakában. Huey selyem sportinget viselt, szorosra feltűrt ujjakkal, és karjait keresztbefonta a mellén.

– Brrr, micsoda korai fagy.

Becsukta maga után az ajtót, és Erika után nyúlt, de a lány gyorsan elhúzódott tőle. – Egy nagyon korai fagy.

– Hagyd abba – mondta a lány. – Rövid az emlékezeted. Amennyire én emlékszem rá, megmondtam neked, hogy nem akarlak többé látni.

– Mindnyájan hibázunk – mondta Huey vigyorogva, egyik tenyerével végigsimítva a fényes szőke haját. – Továbbá éppen azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek. Nem gondoltam komolyan azt az egész izét, amit a bácsikádról mondtam. Tulajdonképpen kedvelem az öreg fickót, Erika, igazán mondom.

– Biztosra veszem, hogy te is, meg az apád is.

– Na nézd, tehetek én róla, hogy a Papa meg a nagybátyád nem jönnek ki egymással? A legjobb, amit tehetünk, ha mi ketten összetartunk, és egyfajta békeszerződést kötünk.

– Nagyon megható – mondta Erika hidegen. – Felteszem, azt is tudod, hogy mit művel az apád éppen most? Azzal a részvényesek gyűlésével?

– Egyáltalán nem érdekel az a zenebona.

– De tudod, mire készül, nem? Azzal próbálkozik hogy kitúrja Bell bácsit a részéből. Nem erről van szó?

– Az üzlet, az üzlet – mondta Huey megértően. – Ha a nagybátyád nem tudja megérteni, akkor mennie kell. Most pedig lennél szíves abbahagyni a nyafogást arról a tetves gyárról, és velünk foglalkozni? Szombaton találkozni szeretnék veled.

Erika hátat fordított neki, és a hallban álló asztalhoz sétált. A címzési oldallal felfelé három boríték feküdt az asztallapon.

– Nos, mit szólsz hozzá? – érdeklődött Huey.

Erika felnyitotta az első borítékot, és elolvasta a rövid írást.

– Azt kérdeztem, mit szólsz hozzá? – mondta ingerlékenyen Huey. – Láthatlak szombat este?

– Nem – mosolygott Erika. – Nem, attól tartok, hogy nem, Huey. Másik találkám van.

Ha nincs Gabriel Lesca, Johnny már a második napon otthagyja új állását. A Lacy Vállalat Készletosztálya úgy nézett ki, mintha a világ legnagyobb és legbonyolultabb rejtvényjátékának a központi raktára – volna. Legalább kétezer láda gépalkatrészekkel meg szerszámokkal, és Lacy bolond volt, ha elvárta, hogy valamennyit fejben tartsák.

Az öreg Gabe Lesca megértő vigyorgásba húzta össze arcának a barázdáit. – Rendben van, kölyök – mondta –, senki sem várja el tőled, hogy mindent azonnal tudj. Nekem is negyven évembe került, mire kitanultam ezt a helyet. Csak azt kell tenned, amit mondok.

Megkapom az igénylést, és te megkeresed nekem az alkatrészeket a ládaszám alapján. Ezenkívül hetenként egy este mindig megcsinálod a leltárt.

– Este?

– Igen, péntek esténként majd nyolcig dolgozol, mert a rendes munkaidő alatt nem leltározhatunk. Azért ne aggódj – kuncogott –, túlóraként megfizetik a rádolgozást.

Gabe a legöregebb ember volt, akit Johnny valaha is állásban látott. Hetven felettinek becsülte a korát, de amikor jobban megismerték egymást és rákérdezett, Gabe egy kacsintás után hatvannégyet mondott. Johnny nem lepődött meg rajta, hogy Gabe a vállalat legidősebb alkalmazottja, tekintve, hogy már akkor Beldon Lacy oldalán dolgozott, amikor az első világháború végén megnyílt a Lacy Motorszaküzlet. Gabe gyakran és tisztelettel nyilatkozott a főnökéről.

– Semmit sem csinálnak már úgy, ahogyan Bell Lacy csinálta – mesélte egyszer ebéd közben. – Bell építette minden kövét és zugát ennek a helynek. Vannak persze, akik nem kedvelik őt, talán jó okkal, de senki sincs, aki ne hinne neki.

– És mi van azzal a Brocktonnal? – érdeklődött Johnny. – Ahogy kiveszem, mintha disznóságot jelentene itt ez a név.

– Azt is – mondta az öreg keserűen. – Úgy 1958 körül keményebbre fordultak az idők, és a vállalat mélypontra került. Visszaesett az értékesítés, megrendeléseket töröltek. Ráadásul Bell nyakán volt egy csomó új berendezés, amelyeket nem tudott kifizetni.

– Akkor jelent meg a színen ez a Brockton fickó. Neki volt akkor valamije, amije Bellnek nem: pénze. Felajánlotta, hogy beszáll az üzletbe, kifizeti az új berendezések árát és a béreket, ha Bell megteszi őt társának. Nohát, Bellnek nem volt sok választása.

– Brockton aztán azon volt, hogy megszerezze az egészet. Ő vette rá Bellt, hogy a vállalat részvényeit eladja, és nekünk több csavargó tulajdonosunk lett, mint ahányra rá tudnál mutatni. Ez még bajt hoz Bellre, csak várd ki a végét, és meglátod.

– Ilyen az üzlet, nem? – jegyezte meg Johnny. – Ameddig Brockton jól dolgozik…

– Bell skalpjára vadászik! – fakadt ki mérgesen az öreg. – Csak, azt akarja megszerezni. Ezért hívták össze azoknak a tekergő részvényeseknek a gyűlését, és ez nem tisztességes dolog! – jelentette ki furcsa nézéssel Gabe, és az öklével rácsapott az étkezde asztalára. – Egyszerűen nem tisztességes!

A szomszédos asztalnál valaki megjegyzést tett, mire kitört a nevetés. Gabe kihúzta magát, és szótlanul fogyasztotta el az ebédje maradékát.

Johnny háziasszonya anyáskodó típusnak bizonyult. Kicserélte a gombokat a zakóján és átalakította a nadrágja hajtókáját. Így amikor felöltözött, hogy elmenjen az Erika Lacyvel megbeszélt találkozóra, lényegesen jobban festett, mint előzőleg.

Erika azt ajánlotta, hogy a ház előtt várja őt. Miután a kabriolet-je lefékezett a járdaszegély mellett, Johnny zavart vigyorral beszállt melléje.

– Úgy érzem magam, mint egy dzsigoló – jegyezte meg.

Erika nevetett. – Csak praktikus, hogy a kocsimat használjuk. Nem sok olyan hely van itt Point Piacidben, ahová autó nélkül eljuthatna.

Hagyta, hogy Erika válassza ki a vendéglőt. Kicsiny, favázas épület volt, alig látható az útról. Kicsiny volt az étterem is, ennek megfelelő hangulatú, és Johnny nagy

megkönnyebbülésére csupa olcsó étel állt az étlapon. Egy üveg vörösbort rendelt, ami jó választásnak bizonyult. Könnyedén folyt a beszélgetésük.

– Tehát valóban nem bánja azt az állást? – kérdezte Erika –, annak ellenére sem, hogy nem ismeri azokat a dolgokat?

– Tanulok – vágta rá vidáman Johnny. – Elmondhatom magának, hogy most már meg tudom különböztetni a bütykös tárcsát a forgattyú csaptól és a fűrészfoghajtogató szerszámvasat.

– Hát ez olyan, mintha idegen nyelven szólna.

– Olyan is, főleg az olyan fickó számára, aki az imént jött a farmról. Ha nem lenne az öreg Gabe, tényleg bajban volnék. Ő azonban nagyszerű fickó, de még csak találgatni sem akarom, hány éves lehet.

– Hatvannégy – mosolygott Erika. – Időtlen idők óta mindig csak egy éve van hátra a nyugdíjig. Ez senkit sem izgat, mert mindenki tudja, hogy Gabe azon a napon válik meg a gyártól, amelyen már nem tudja ellátni a feladatát. A gyár már nem is volna ugyanaz őnélküle.

Erika mintha elszomorodott volna ennek a gondolatától, vagy talán valami mástól. Komoly tekintettel a fiúra nézett.

– Johnny, kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Amikor maga a veteránok kórházában feküdt, végeztek magán plasztikai műtéteket? Már a sebei miatt, úgy értem.

A fiatalember megmerevedett.

– Bell bácsi mondott valamit a maga orvosi vizsgálatáról, a biztosítás miatt. Szerinte maga lobogó zászlókkal ment át rajta.

Johnny tudta, hogy óvatosnak kell lennie.

– Nem szeretek arra gondolni – mondta komolyan. – Ötven operációt végeztek el rajtam, amíg összefoltoztak.

A lány rátette a kezét az övére.

– Ne beszéljen hát róla. Csak a jövőről beszéljen.

– Az nálam rendben van.

Kilenckor mentek el a vendéglőből, és Erika megkérdezte Johnnytól, nem akar-e vezetni. Ő igent mondott, és beült a kormány mögé.

Amikor éppen rákanyarodtak volna a főútra, kitartó dudálás hangzott fel mögöttük. Erika megfordult az ülésén, és meglepetten, dühösen felkiáltott. Johnny a tükörből figyelte a fehér sportkocsit, amely a hátsó lökhárítójuk nyomában ügetett. Összehúzta a szemöldökét.

– Mi történik itt?

– Semmi – válaszolta Erika. – Csak egy országúti betyár. Hajtson tovább, Johnny!

A fiatalember rálépett a gázpedálra, és megpróbált eltávolodni a kétüléses kocsitól. A sportkocsi motorja felzúgott, és az alacsony fekvésű autó továbbra is centiméterekre követte a kabriolet-et. Amikor Johnny megkísérelte, hogy lerázza egy gyors kormánymozdulatot téve a bekötőút felé, a fehér kocsi kilőtt, és eléje vágva lelassította őt.

– Nyisd ki a szemed, hová mész! – ordította Johnny, rátaposva a fékre. Ahogy a fehér kocsi részeg módjára imbolygott előttük, a fiatalember káromkodott, majd megállította a kabriolet-et. A sportkocsi vezetője szintén megállt.

Johnny tűzben égő szemekkel ki akart ugrani az autóból, de Erika rátette a kezét a karjára, és visszatartotta.

– Ne – mondta gyorsan. – Ismerem ezt a fiút. Csak egy vicces…

– Szép kis vicc. Na, majd én megtanítom a viselkedésre!

– Johnny, kérem!…

A sportkocsi vezetője közben kiszállt, és feléjük közeledett. Magas volt és vézna, fényes szőke hajjal, és az öltöny, amit viselt, jól lepipálta Johnny húszdolláros alkalmi vételét.

– Hi – mondta hanyagul. – Hogy vagy, Erika?

– Követtél bennünket? – kérdezte Erika hevesen.

A jövevény vigyorgott, és Johnnyra nézett.

– Mi még nem ismerjük egymást. Az én nevem Huey Brockton. Erika talán említett engem.

Johnny egy darabig vizsgálgatta a csinos arcát, és csak ezután válaszolt.

– Ami azt illeti, igen. Volt egy disznó a vendéglőben, almával a szájában. Erika azt mondta, hogy emlékezteti őt egy ismerősére.

Huey elvörösödött, és a lányhoz fordult.

– Látni akartam, kivel találkozol. Nem említetted, hogy arról a fickóról van szó, aki a gyárat söprögeti.

Johnny kinyitotta az ajtót. Erikának elállt a lélegzete.

– Kérem, ne csináljon bajt… Huey, ez az egész a te hibád!

– Ülj vissza a gyerekkocsidba, fiacskám – mondta Johnny.

– És ki fog erre rákényszeríteni?

Johnny erre odalépett hozzá. Huey az egyik kezét a zsebébe süllyesztette.

– Ne okoskodj, haver! Van itt valami, ami fájdalmat okoz.

– Ugyan, mi az? Talán egy csörgő? – kérdezte Johnny.

Ekkor megmozdult. A másik fiatalembert megelőzve előrelendült a bal keze, és az ökle állon találta Huey Brocktont, aki hátratántorodott, majd elesett. Erika felsikoltott a kocsiban.

Ekkor Huey talpra állt, már kint volt a jobb keze a zsebéből, és a kés pengéje megcsillant a holdfényben.

– Jaj, ne! Hagyd őt békén! – kiáltotta Erika.

Huey Johnny irányába szúrt. Ő könnyedén elhajlott a döfés elől, és oldalt lépve mindkét kezével megragadta Huey karját, aztán odacsapta a kabriolet oldalához. A kés kihullott Huey ujjai közül. Erika fel akarta venni, de Johnny gyorsabb volt nála. Felragadta a kést, egy félnelsonnal megpenderítette Hueyt, és az álla alá nyomta a pengét.

– Na most – mondta johnny –, lássuk csak…

– Bunkó! – mordult fel Huey.

A penge a torkához ért, és Huey szemei kidülledtek a hideg, halálos érintéstől.

– Most megöllek – mondta halkan Johnny. – Elvágom a nyakad, mint egy csirkéét.

Erika is kiszállt már a kocsiból. Megpróbálta visszahúzni Johnny karját, de az megmozdíthatatlan volt, mint a szikla. – Johnny, ne, kérem! – könyörgött a lány.

– Én nem akartam veled megmérkőzni – mondta Johnny de ha megteszem, akkor az örökre szól. Tehát meghalsz…

Huey szemei kikerekedtek a rémülettől.

– Erika, segíts!

– Johnny – sírt fel Erika –, engedje el!

Még egy kis időbe telt, amíg Johnny agya kitisztult. Meglazította szorítását Huey karján, majd ellökte magától. A kezében tartott késre bámult, mialatt Huey elfutott a kocsijához.

Amikor felmordult a sportkocsi motorja, bevágta a kést a fák közé, és utánanézett.

Úgy tért vissza a kocsihoz, akár az alvajáró. Erika megfogta a kormánykereket, de nem indított. – Johnny – suttogta.

A fiú eltakarta kezével a szemét.

– Arra készültem, hogy megölöm – mondta.

– Nem, maga nem. Maga nem akarta!

– Meg akartam ölni, Erika. Úgy, mint a többit. Ahogyan az összes többit.

A lány hátrahanyatlott az ülésen.

– Mint a többit?

– Négyen voltak. Mindegyiküket meggyilkoltam. Ne kérdezze, miért tettem. Hazudtam magának… Nem Brennan a nevem, hanem Johnny Bree. Legalábbis azok így hívnak engem. Azt mondtam magának, hogy otthagytam a munkát a farmon. Ez csak félig volt igaz… Tényleg farmon dolgoztam, de nem olyanon, amilyenre maga gondol. Olyan hely volt az, ahol megtermelik az ennivalót a fegyenceknek.

– Még csak azt sem tudom, létezik-e börtön ezen a vidéken.

– Nem is annak hívják. Fantázianevet adtak neki. Én sem vagyok közönséges bűnöző, Erika. Egyike vagyok azoknak az elmebetegeknek, akikről nyilván hallott már. Na, hogy érzi magát ettől? – vetett a lányra vádoló pillantást. – Nos? Mikor kezd el sikoltozni?

– Nem fogok sikoltozni, Johnny.

– Nem is fél tőlem? Hiszen én egy félcédulás vagyok. Büntetőjogilag elmebajos. Embereket ölök, ha elvesztem a fejem. Ahogy majdnem megtettem a maga barátjával is.

– De maga futni hagyta. Nem bántotta.

– Igaz – mondta a fiú keserűen. – Fejlődöm. Ezért is tették lehetővé, hogy gazdaságban dolgozzam, mert olyan jó fiú vagyok. Azok az első évek, azok másmilyenek voltak. Nem is emlékszem rá, mikor vittek oda, és mit csináltam ott. Mintha vadonatúj csecsemőként már ott láttam volna meg a napvilágot. Később, ne kérdezze, hogyan, de kezdtem kijönni a ködből. Másodszori látásra már megismertem az arcokat. Megtanultam enni, öltözködni és úgy viselkedni, mint a normális emberi lények. Nem sokra emlékszem a múltból, de ma már tudnék ésszerűen élni. De a jövő…

– A jövőjében biztosak lehettek ők, Johnny. Máskülönben nem engedték volna ki magát.

A fiatalember hallgatott. Felülkerekedtek az éjszaka neszei.

– De miért vitték oda, Johnny? Tudja ezt?

– Ez olyasmi, amit tudok. Bizonyos okokból megöltem négy embert. Semmit sem tehettem ellene, belső kényszer volt, amelyen képtelen voltam uralkodni. Nem tudok visszaemlékezni sem a nevükre, sem az arcukra, vagy arra, hogy hol történt. De világosan emlékszem rá, hogy megtettem.

Becsukta a szemeit.

– Az egyiket késsel gyilkoltam meg, úgy, ahogyan Huey Brocktont is megölhettem volna.

Erika akaratlanul is felszisszent. Johnny meg sem hallotta.

– Egy másikat megfojtottam. Szintén még érzem a torkát az ujjaim között, a maradék kettőt, pedig agyonlőttem.

Most a lány felé fordította az arcát, és a rajta tükröződő gyötrelem jobban megrémítette Erikát, mint maga a vallomás. Elhúzódott tőle.

– Nem tudom elhinni – mondta a lány. – Ez csak valami érzékcsalódás lehet.

– Nem volt az – válaszolta élesen Johnny. – Magamról nem sokat tudok, de arról annál többet. Szó sincs érzékcsalódásról. Az gyilkosság volt.

Erika tudta, hogy mindjárt kitör belőle a sikoltás. Túl sokáig visszafogta magát, de mégis úgy szaladt ki belőle a sikoly, akár a nyöszörgés, fájdalmas hang, s nem a rémület kifejezése.

Johnny kiszállt a kocsiból. Erika nem akarta visszatartani, és a fiú sem akarta, hogy visszatartsák. Gyalogolni kezdett az úton, az ellenkező irányban. Amikor a kabriolet már csak egy folt volt a távolban, meghallotta a motor búgását, és szemmel követte a távozó kocsit, amíg el nem tűnt előle.

Egy órával később Point Placid autóbuszállomásán volt, és a menetrendet tanulmányozta, ami csalódást okozott neki. Vasárnap délelőtt tíz óráig már nem volt több induló járat.

A sikátorban állt egy üres busz nyitott ajtókkal és sötéten, bőr ülésekkel, amelyek nedvesek voltak a párás levegőből kicsapódó víztől. A váróterem lécezett fapadjai szintén nedvesek voltak, és a nyomasztó levegő avas szagot árasztott.

Egy öregember jött be az ajtón, nyikorgó vödörrel és nyeles felmosóronggyal a kezében. Mosószeres vizet öntött a csempézett padlóra, és a szürke habban húzogatni kezdte a felmosórongyát.

– Rendben van, ha itt maradok? – kérdezte Johnny.

– He?

– Rendben van, ha itt várok az állomáson? Lekéstem az autóbuszomat.

Az öregember nevetett, és tovább takarított. Johnny felhúzta a lábait a padra, és az oldalára feküdt. Nyolc halványsárga égő volt a mennyezet foglalatában, és ő megszámolta őket oda és vissza, megint oda, megint vissza. Nemsokára elaludt.

Amikor felébredt, már arcába sütött a korareggeli nap. Valaki a lábát rázogatta.

– Gyerünk – mondta egy hang.

Fájdalmasan felült, és akkor belenézett a barázdált harcosképű embernek az arcába, ahogy fölébe hajolt.

– Pokoli hely ez az alvásra – mondta Beldon Lacy. – Valóságos gyilkosság a hátgerincnek.

– Mr. Lacy…

– Inna egy csésze kávét? Van egy lebuj a sarkon. A kávéja meleg, de ez az egyetlen, amit elmondhatok róla.

Megfogta Johnny könyökét, és felsegítette.

Lacy többet nem szólt, csak amikor már az étkezőben ültek, két párolgó löttyel előttük. Az első korty után Lacy felmordult.

– Oké – mondta –, szóval elpucolunk a munkából. Előbb egy kis fizetség, azután már ott sem vagyunk. Fene egy viselkedés ez.

– Elmondta magának Erika, mi történt?

– Elmondta.

– Akkor miért gondolja, hogy meg akarok szökni a városból?

– Nézze, öcskös, amit én tudok az annyi, hogy Erika sírva jött haza, mint egy kölyök, akinek kipukkadt a luftballonja. Csak amiért maga és Huey között valami gubanc volt.

– Csak erről beszélt Erika?

– Nem – válaszolta Lacy, a kávéját szürcsölve, és kimélyültek a homlokráncai. – Azt is mondta, hogy maga kölyökkorában valami lekvárba került, és emiatt lecsukták.

Johnny szíve megdobbant. Erika éppen a legfontosabbról nem számolt be a nagybátyjának. Miért nem?

– Azt is mondta, hogy maga biztosan világgá fut. Ellenőriztem a szállását. Maga nem volt ott, így hát mindjárt a buszállomásra gondoltam.

– Miért? Miért vette a fáradságot rá?

– Honnan tudhatnám? – dörmögte Lacy. – Talán mert Erika akarta így, gondolom. Ezenkívül maga nem hagyhatja cserben az öreg Gabe-t. Már kezdte megszokni magát. Tehát elvárom, hogy holnap munkába álljon.

– Nem tehetem – mondta Johnny.

Lacy nem valami barátságos gesztussal a vállára tette a kezét.

– Ezt nem kérem, hanem mondom magának. Senki sem szalad el tőlem vagy az unokahúgomtól. Senki sem kell, hogy tudjon a múltjáról, pajtás, és gondom lesz rá, hogy a mi Huey barátunk befogja a száját. Nem mintha nagyon hencegni akarna azzal, ami történt.

Johnny kiitta a csészéből a maradék kávét.

– Rendben van – mondta. – Maga a főnök.

Szerdán Johnny bevezetett a gyakorlatba egy új anyagkiadási rendszert, a saját ötlete alapján. Az egyes anyagok naprakész nyilvántartásáról volt szó, cédulákon, ami nagymértékben megkönnyítette a pénteki leltárkészítést. Gabe Lesca azon nyomban felismerte az ötlet gyakorlati jelentőségét, mihelyt Johnny elmondta neki.

– Ide figyelj, fiú – figyelmeztette jóindulatúan. – Ezek ki fognak rántani téged ebből a kényelmes munkából, és áthelyeznek az igazgatásba.

Johnny elpirult, és elégedettnek látszott.

Péntek este Johnny az ötórai sípjelzés utolsó füttyére elhagyta a gyárat, a szekrényes öltözőben hagyva Gabe-t. Hat órára kellett visszatérnie, hogy elkészítse a hét zárómérlegét. A közbenső órát az átellenben fekvő étkezdében töltötte. Zsíros volt az étel, de nem törődött vele.

Amikor visszatért a gyárba, bement a készletterembe, és vizsgálgatni kezdte a kiadási cédulákat. Az új leltározási rendszernek hála, kétórai munka árán egy további hétre megszabadul ettől a munkától. Ekkor ébredt fel benne az aggodalom. Lesz még a számára egyáltalán további hét? Vagy a hétfőn tartandó részvényesi értekezlet pontot tesz az ő új életére is?

Howard Brockton. Hangosan kimondta ezt a nevet, és ráébredt, hogy még nem is látta azt az embert, aki olyan nagy fejfájást okoz a Lacy Vállalatnak meg a Lacy-háznak.

Amikor kifelé tartott a gyárból, a rövidebbik utat választotta a főkapuhoz, amely az adminisztráció épületén át vezetett. Az igazgatósági irodák hosszú folyosójának végén félig nyitva volt egy ajtó, amelyből sárga fény vetődött ki a csiszolt padlóra. Ilyen későn is dolgozott még valaki az adminisztrációban.

Amint közelebb jött, a falra erősített táblán Howard Brockton nevét látta kiírva. Úgy gondolta, ha elég lassan jár, akkor vethet egy pillantást az odújába húzódott emberevő óriásra.

A látvány azonban megijesztette. Irodájának nagy tölgyfa asztala mögött ült az az ember, de a feje az itatósmappán nyugodott. Az asztali lámpa sápadt fénye megvilágította a kopasz fejet, de különösen azt a kerek foltot, amely az állától indult ki.

Belépett az irodába, és megszólította.

– Mr. Brockton?

Megérintette a férfi vállát. Ekkor látta, milyen színű az a folt, és már tudta, hogy ez az ember nem válaszolhat. Hátranyomta őt a széken, és látta, hogy egy halotthoz jött be. Koponyájának a bal oldalát szétzúzták, az arcbőre felhasadt, mint az érett dinnye héja, és a vér még nem alvadt meg az arcán. Ha számítás és kegyetlenség tükröződött valaha is a képén, a halál mindent letörölt róla.

Ekkor Johnny meghallotta a Lacy éjjeliőrének zajos és súlyos lépteit, amint errefelé tartott a csarnokban, és hirtelen felfogta a pillanat egész borzalmát. Mert ha itt találják őt ebben az irodában, ugyan miképpen magyarázza ki magát? Mit feleljen a kérdéseikre, amelyeket óhatatlanul feltesznek majd neki? Kicsoda ő? Mi a valódi neve? Miért alkalmazták? És akkor az ő válaszai. Johnny Bree a nevem. Én egy gyilkos vagyok. Megszöktem a büntetőjogilag őrültnek nyilvánított személyek elmegyógyintézetéből. És ártatlan vagyok, ártatlan!

Az éjjeliőr lépteinek hangja elhalt odakint az ajtó előtt. Keze a kilincsgombon, és rossz irányba húzta. Az ajtó nyitva.

– Mr. Brockton?

Johnnynak menekülnie kellett a szabadság felé. A meglepetés volt a legjobb fegyvere, tehát fejjel előre nekirontott az őrnek. Ám annak jók voltak a reflexei. Védekezett a kezével, és elkapta Johnny karját. Ő odacsapott az öklével, azután elrohant, bár felcsattant mögötte a figyelmeztetés:

– Állj! Állj, vagy lőnöm kell!

A folyosó végén az utolsó centimétereket már a padlón csúszó talpakkal tette meg. Megragadta az őrizetlen külső ajtó gombját, és máris kint volt az udvaron, mielőtt az őr megakadályozhatta volna benne. Bár veszett rohanással igyekezett kifelé a városba, tudta, hogy az éjszaka legrosszabb része csak azután jön, hogy az őr felfedezte, mit

hagyott hátra Howard Brockton irodájában.

Beugrott egy taxiba, és megadta a sofőrnek Lacy címét anélkül, hogy meggondolta volna, akarja-e vajon látni Erikát vagy a főnökét. Rádiós kocsiban ült, és a kishatósugarú készülék alkalmas volt rendőrségi utasítások vételére. Ha tehát már a nyomában vannak, a taxiközpont diszpécserének unatkozó orrhangon kiadott utasításait minden pillanatban megszakíthatja egy másik: Minden gépkocsivezetőnek…. figyeljenek a…

Ám nem jött ilyen figyelmeztetés. Felkapaszkodtak a Sycamore-dombok oldalába, és baj nélkül megérkezett a Lacy-ház utca felőli kapujához.

Erika jött elő a csengetésre. Fekete ruha volt rajta, részben kigombolva.

– Johnny…

– Beszélnem kell magával, Erika. Beengedne?

Nem hagyott időt neki a habozásra. Belépett, és gyorsan bezárta az ajtót.

– Itthon van a nagybátyja?

– Nincs. A klubban van. Mi a baj, Johnny?

– Mondanom kell magának valamit, Erika, és a bácsikájával is közölni akarok valamit Brocktonnal kapcsolatban.

– Howard Brockton?

– Ő halott, Erika. Megölték.

Erika a szájához kapta az öklét.

– Nehogy azt gondolja már! – kiáltotta Johnny. – Későig dolgoztam a gyárban, és rábukkantam a holttestére. Az éjjeliőr azonban meglepett engem az irodájában, és én elmenekültem. Ő viszont meglátott engem, Erika, és azt fogják hinni, hogy közöm van az ügyhöz!

A lány maga elé meredt, és nem válaszolt. A fiú megragadta a keskeny vállait, és megrázta.

– Higgyen nekem! – kiáltotta. – Higgyen nekem, Erika, kérem!

A nappaliban megszólalt a telefon. Erika arrafelé indult, várva, hogy a fiú megállítja. Johnny azonban nem tartóztatta fel, csak követte őt, és figyelt.

– Igen, Bell bácsi…

Ekkor elvette tőle a hallgatót, és a füléhez illesztette.

– … odament – hallotta Bell Lacy hangját –, ahogy a taxidiszpécser mondta nekünk. Ülj be a kocsiba, menj el a klubba, és várd meg, amíg visszajövök. Érted?

Johnny rámutatott a beszélőre, és bólintott.

– Igen – szólt bele Erika. – Rendben van, megértettem, Bell bácsi.

– Tudhattam volna – mondta a hang. – Sohasem lett volna szabad beengednem a gyárba. Most már megvan a baj.

– Bell bácsi, hallgass ide…

Johnny megfogta a karját, és fájdalmas szorítással figyelmeztette.

– Rendben van – folytatta a lány. – Máris indulok. De nem hiszem, hogy Johnny követte el. Az egyszerűen lehetetlen.

– Pedig nagyon is ő tette, hiszen tettenérték. Te magad mondtad nekem, hogy ő egy gyilkos. Talán úgy vélte, hogy nekem tesz szívességet vele, szegény gyerek… Ne vesztegesd az időt, Erika!

Letette, és suttogva kérdezte Johnnytól:

– Most mire készül?

– Adja ide a kocsikulcsokat!

A lány odament a hall fülkéjéhez. Johnny követte őt, és látta, hogy egy akasztón lógó kabát körül matat. Félretolta a lányt, és lenyúlt a fülke aljába. Egy duplacsövű vadászpuska volt a fülke oldalának támasztva. A fiú felvette, és haragosan Erikára nézett.

– Nem, Johnny – mondta a lány. – Esküszöm, hogy eszembe sem jutott azt tenni. A kulcsokat kerestem.

– Vegye elő őket.

A lány megtalálta a kulcsokat egy esőkabát zsebében, és odaadta. Johnny a kulcsokkal az ajtóhoz ment, de amint kinyitotta, olyan erős fény vágott a szemébe, mintha egy gránát robbant volna fel. Becsapta az ajtót, és nekitámaszkodott.

– Mi ez? – kérdezte Erika. – Mi történik itt?

– A rendőrség. Már itt vannak.

Felhúzta a fegyvert, majd visszaterelte a lányt a nappaliba. Valami belső dobszó ütemére cselekedett. Az elülső ablakhoz ment, elhúzta a függönyt. Egy fehér-fekete színű rendőrkocsi állt szemben odakint, reflektorait a bejáratra irányítva. Egy alak lépett be a fényudvarba, és valami harang alakú holmit emelt a szájához.

– Brennan! – szólt a hangszórón felerősített hang. – Brennan, itt Demerest százados az államrendőrségtől. Nincs szó letartóztatásról. Elvárjuk, hogy kijöjjön, és beszélhessünk magával.

Erika felnyögött. – Megteszi, amit mondanak, Johnny?

– Nem várhatunk sokáig, Brennan – folytatta a hang. – Minden perc, ameddig késlekedik, maga ellen szól.

Újabb kocsi húzott fel a dombra, és csikorgó fékekkel megállt. Négy rendőr ugrott ki belőle, fegyverrel a kezében. Johnny felhorkant, és az ablakhoz hajolt.

– Nem megyek ki! – üvöltötte.

– Engedje el a lányt, Brennan! Ne rontsa még jobban el a dolgát!

Elkínzott arccal Erikára nézett.

– Nem tehetem, Erika, egyszerűen nem tehetem meg – mondta, aztán megint a rendőrökhöz fordult:

– Ne próbáljanak meg betörni! Puskám van! Megölöm a lányt, ha megpróbálkoznak vele!

Eljött az ablaktól, és Erikához lépett.

– Nem akarom bántani – mondta neki. – Maga tudja, Erika, hogy nem.

– Ez nem segít magán, Johnny. Szót kell hogy fogadjon nekik előbb vagy utóbb.

– Akkor utóbb, majd utóbb.

Később, sokkal később történt, hogy újabb mozgolódást hallott a kőház körül vont kordon irányából. A városi és állami törvények őrei több mint egy órán át tanakodtak, mi volna a helyes lépés. Johnny számára, aki a nappaliban ült térdén a keresztbefektetett puskával, ez az idő csak gyötrelmes haladékot jelentett.

Végül újra megszólalt a hordozható hangszóró.

– Johnny! Hall engem? Itt Beldon Lacy!

Erika felnyögött az ismerős hang hallatára.

– Figyeljen ide, Johnny. Senki sem akarja bántani magát. Dobja el azt a fegyvert, és jöjjön ki.

– Kérem – mormolta Erika kérem, hallgasson rá, Johnny. Tudja, hogy Bell bácsi kedveli magát…

– Azt hiszi, nem hallottam, hogy mit mondott rólam a telefonban? Azt mondta, hogy én gyilkos vagyok!…

Láthatóan sértette őt ez a szó.

– Honnan tudta ezt meg, Erika? Azt mondta, hogy magától hallott a betegségemről, de kitől értesült azokról az… emberekről, akiket megöltem?

– Én mondtam el neki, Johnny, természetesen. Mindig elmondok neki mindent.

– Tehát megtudta rólam, hogy gyilkos vagyok. Mégis azt akarta, hogy dolgozzam neki. Akkor miért, Erika?

– Johnny! – zúgott fel a hangszóró. – Hallgasson az eszére. Barátai vannak idekint. Segíteni akarunk magának…

– Miért? – ismételte meg Johnny élesen. – Miért hagyott meg egy gyilkost a bérjegyzékén? Megmondom én, hogy miért, Erika. Így szert tehetett egy bukott fickóra…

Az ablakhoz rohant.

– Küldjék ide Bell Lacyt! – kiáltott ki. – Csak Bell Lacyvel beszélek, senki mással!

– Bell bácsi! Bell bácsi, ne…

Félretolta Erikát, elegendő erővel ahhoz, hogy a lány az oldalára essen a heverőn , és sírva fakadjon. Ezek voltak az első könnyei, mióta Johnny megérkezett.

Odakint kivált egy alak a csoportból.

– Ne bántsa őt – zokogott fel Erika. – Ne bántsa őt, Johnny!

Bátran kopogtak az ajtón. Johnny kiment a hallba, és arrafelé irányította a puska csövét. Az ajtó kinyílt, és megjelent benne Lacy.

– Hol van Erika?

A lány odaszaladt hozzá, és átölelte. – El tőle! – mondta a fiú.

– Tegye le a puskát, Johnny – szólította fel Lacy. – Nincs többé szüksége rá. Tudjuk már, hogyan gyilkolták meg Howard Brocktont.

– Maga aztán biztosan tudja – nevetett Johnny. – Mivelhogy a maga műve az egész. Maga tudta, hogy én egy gyilkos vagyok, és ezért tartott kéznél a gyárban.

– Ez nem igaz, Johnny.

– Erika mindent elmondott magának arról a négy emberről, akiket megöltem, csak ezt nem hozta a tudomásomra. Úgy akarta, hogy azt higgyem, nem tud róla.

– Rendben van, hát tudtam. Erika azonban azt is mondta, hogy maga már meggyógyult. Máskülönben nem engedték volna ki.

– Maga hazug! Magának csak alibire volt szüksége, semmi másra! És engem pécézett ki.

Felemelte a puskát.

– Brennan! – harsant odakint a hangszóró. – Brennan, van itt valaki, aki látni akarja magát: Hall engem, Brennan?

Johnny óvatosan az ablakhoz ment, és elhúzta a függönyt. Újabb kocsi jelent meg a

színen, szürke polgári autó, csíkozás nélkül. Két férfi kászálódott ki az elülső ülésekből.

– Hallgasson ide, Brennan. Ezek az emberek beszélni akarnak magával. Azért jöttek, hogy segítsenek magának.

Johnny az erős fény miatt a kezével szemellenzőt formálva igyekezett kivenni az érkezők alakját. Egyikük alacsony, köpcös ember volt, gyűrött hivatali ruhában. A másik, egy magas, darabos férfi a tengerészgyalogos tisztek olajzöld egyenruháját viselte.

– Joe ezredes – suttogta Johnny.

– Mi az? Kik azok? – kérdezte Erika.

– Joe ezredes! – kiáltotta Johnny kikerekedett szemekkel.

Vadul nézett, amint ott állt a lány és a nagybátyja között. Azután a hall felé rohant, egyik kezében a puskát tartva. A szemei parázslottak a rendőri járművek reflektorainak fényében. A lövés, amely az ideges rendőrök gyűrűjéből jött, ledöntötte a lábáról. Még három méterre sem volt a háztól. Előrezuhant a kocsifeljáró útjának kavicsára, és nem mozdult többé.

Amikor Erika belépett a kórterembe, a tengerészgyalogos tiszt Johnny ágya szélén ült. A lány most első ízben látta a jelzést a kabáthajtókáján, a pálcikát körbefonó két kígyóval. A szürke haja és bölcsességet kifejező tekintete ellenére még fiatal férfi volt.

– Maga biztosan Erika – mosolygott. – Joe Gillem vagyok.

A lány Johnnyra nézett, aki halványan elmosolyodott.

– Sajnálom – mondta a fiú. – Sokat kellett beszélnem. Többnyire magáról.

– Hogy érzi magát, Johnny?

– Mintha csak otthon lennék. A golyót már kivették a csípőmből, de egy darabig valószínűleg bicegni fogok. Máskülönben minden rendben.

– Ennél jobb a helyzet – mondta az ezredes. – Sokkal jobb. Johnny kezd emlékezni.

Erika visszatartotta a lélegzetét.

– Emlékezni?…

– A múltra. Az igazságra, vele kapcsolatban. A szökése valamiképpen többet segített, mint a bezártsága. Nem mintha mi ajánlottuk volna ezt a gyógymódot, de ezúttal mégis hatásosnak bizonyult.

– Szökés…? – kérdezte Erika.

– Ez az igazság – szólt közbe Johnny. – Féltem ezt elmondani magának, Erika. Engem nem elbocsátottak, hanem megszöktem.

A lány kérdő tekintettel az ezredesre nézett.

– Nem – mosolygott a férfi. – Nem hiszem, hogy vissza kellene mennie. Olyasvalaki ő, akit elbocsátott páciensnek nevezünk.

– Páciens?…

– Maga talán azt hitte, hogy fogoly volt? Nem, miss Lacy, nem börtön volt az, hanem kórház veteránok részére. Johnny azért volt ott, mert kiesett a tudatából az egész Koreában töltött éve. Ami megmaradt belőle, az csak a bűntudat volt…

– 1953 végén történt, a Szomorúság-hegygerincen. Johnny járőrben volt, és miután orvlövészek lelőtték az őrmesterét, ő vette át a parancsnokságot. A kommunista vonalak mögött jártak; ilyen volt az a háború, amelyet meg kellett vívnunk. Hirtelen tüzérségi

zárótűzbe kerültek, és menekülés közben katlanba jutottak. Meg egy géppuskafészek tűzterébe. Csak ennek a leküzdése árán menthették meg az életüket. Johnny megcselekedte. Társai tűzfedezete alatt a géppuskafészek mögé került, és rájuk dobott egy kézigránátot. A géppuska elhallgatott, de az ellenség közül négyen életben maradtak.

– Ekkor történt meg először, hogy szemtől-szembe ölnie kellett Johnnynak. Tizennyolc éves volt akkor. Két embert lelőtt, a harmadikat szuronnyal intézte el. Mivel az M-l-es lőfegyverét már nem használhatta, az utolsó ellenfelét megfojtotta. Ezek a katonák voltak az ő „áldozatai”, ők négyen, akiknek a „meggyilkolásában” Johnny bűnös volt.

– Sokkos állapotban vitték hátra a frontkórházba, de sebe nem volt. A merevség azonban nem szállt ki belőle hónapokig sem. Cserbenhagyta az emlékezőtehetsége, és csak arra volt képes emlékezni, hogy ő egy gyilkos…

– Amikor hallottunk a televízióban Howard Brockton meggyilkolásáról, és láttuk Johnny fantomképét, azonnal tudtam, kiről van szó. Azt is, hogy a rendőrség rossz nyomon jár.

Azonnal idejöttünk dr. Winterhaus-szal, a főpszichiáterrel. Mindketten sokat bajlódtunk Johnnyval, mert hittünk benne, hogy visszanyeri az egészségét.

Erika csodálattal és növekvő örömmel hallgatta a történetet, de amikor Johnnyra nézett, a búskomorság kifejezését látta a fiú arcán.

– Olyan boldog vagyok, Johnny…

– Igen, de tudja, mit jelent ez, ugye? – mondta Johnny. – Ez azt jelenti, hogy nekem igazam kell hogy legyen a maga nagybátyját illetően…

A lány gyorsan az ezredesre nézett.

– Tehát nem tudja? Nem mondták meg neki?

– Mit kellene tudnom? – kérdezte Johnny.

Erika az ágy széléhez húzódott, és megfogta a fiú kezét.

– Nem Bell bácsi volt, Johnny. Szegény, öreg Gabe ölte meg Brocktont, a szegény, boldogtalan Gabe…

– Gabe?!

– Igen – erősítette meg szomorúan Erika. – Azt hitte, segít vele Bell bácsinak. Bement Brockton irodájába, vitatkozott vele, és a végső érve az volt, hogy valami nála lévő eszközzel megütötte Brocktont. Gabe akkor még nem is tudta, milyen súlyosan megsebesítette. Mikor aztán értesült róla, felkereste Bell bácsit, és elmondta neki az igazságot.

– Szegény Gabe – mondta Johnny gyászos hangon. – Mit csinálnak vele, Erika?

– Bell bácsi esküszik rá, hogy segíteni fog neki. Mondhat akármit Bell bácsira, de a hűség olyan az ő számára, mint a vallás…

– Ő most hol van? A nagybátyja?

– Azt mondta, négy órára idejön… Megbeszélnivalója van magával. Azt hiszem, arról az új leltár-rendszerről van szó.

Erika megszorította Johnny kezét.

– Ha állást kínál magának, Johnny, valamit a főépületben, ugye elfogadja? Vagy makacsul elutasítaná?

– Nem is tudom. Semmivel sem tartozik nekem.

– De elfogadná?

– Gondolkodnom kell rajta.

– Tudtam – mondta durcásan Erika. – Makacskodni akar. Előre megmondhattam volna. Mit tenne ilyen esetben maga, doktor?

Joe ezredes elmosolyodott:

– Nem tudom. Talán valamilyen baráti rábeszéléssel próbálkoznék.

Erika megpróbálta, és bevált.

Lily Bell

Richard Deming

A legtöbb ember azt gondolta, hogy Lily Bell Winston ugyanolyan szeleburdi, mint a többi lány, de ha jól megismerted őt, mint én, észrevehetted, hogy a locsi-fecsi külső alak alatt ott volt a gyakorlatiasság kemény magja. Tény, hogy mielőtt férjhez ment, nem volt nagyon kitartó a fiúkkal való kapcsolataiban, de már tinédzser korában tudta, hogy mit vár el az élettől. Szerette volna mindkettőt, a románcot és a házasság biztonságát, de amikor rájött, hogy egyiket vagy másikat kell választania, az utóbbit ragadta meg.

Bizonyos fokig nem is tudtam hibáztatni ezért, hiszen a házassága előtt nem volt semmije sem. Megözvegyült mamája vezette az egyetlen panziót Pig Ridge Centerben, ami nem volt éppen nagy üzlet, ha figyelembe vesszük, hogy a falu lakossága csak háromszáz főt tett ki. Azt hiszem úgy gondolta, hogy az otthoni szegénységet a velem, vagy akár Skeeter Hawkinsszal kötött házassággal felcserélni csöbörből vödörbe jutást jelentett volna.

Skeeter Hawkins és én végig udvaroltunk Lily Bellnek a középiskolás éveink folyamán. Soha senki nem – talán maga Lily Bell sem – tudta megmondani, hogy melyikünket kedvelte jobban. Általánosan elfogadott nézet volt Pig Ridge Centerben, hogy egyikünket vagy másikunkat fogja választani. Az egész környéket meglepte, amikor az érettségit követő nyár végén máshoz ment férjhez.

Az elhatározását először nekem mondta el, ami bizonyos vigaszt jelentett. Azt a hitet keltette bennem, hogy győzhettem volna Skeeterrel szemben, ha a harmadik lehetőség nem jött volna közbe.

Lejött a lakóhajónkhoz, amelyen apám és én éltünk, hogy megtudja a véleményemet. Bár forró, július közepi nap volt, hűvösnek és frissnek látszott rózsaszín-fehér pamut ruhájában, mintha csak harminc fok lett volna, és nem negyvenöt árnyékban. Selymes haját rózsaszín szalag fogta lófarokba, ettől inkább tizennégy évesnek látszott, mint közel tizenkilencnek, amennyi valójában volt. A szívem abban a pillanatban elkezdett kalapálni, amint észrevettem, hogy egy macska biztonságával közeledik a meredek folyóparti úton.

Éppen elkezdtem kifeszíteni egy kötelet a lakóhajó farától egy bójáig, amelyet apám helyezett el a csatorna innenső oldalán. Amint megláttam, hogy Lily Bell jön lefelé a folyóparton, visszaeveztem a csónakkal, kikötöttem és a fedélzeten voltam, mire elérte a deszkát, amit hajópallónak használtunk. Emlékszem, azt kívántam, hogy bár valamivel előbb tudtam volna a jövetelérő, mert csak egy ócska, rongyos munkaruha volt rajtam, cipőt sem viseltem, és a lakóhajó is a szokásos rendetlen állapotát mutatta.

Felszökdécselt a pallón át és hirtelen azt kérdezte:

– Mr. Harrow itt van?

– Apa fent van a faluban – válaszoltam. Bólintott.

– Gondoltam, hogy ilyen napon, mint a mai, bent van a kocsmában. Egyedül akartalak látni.

Örömteli grimaszt vágtam felé. Aztán a grimasz lehervadt az arcomról, amikor így szólt:

– Férjhez megyek, Pete.

– Skeeter? – kérdeztem kurtán. Megrázta a fejét.

– Mielőtt megmondanám neked, azt akartam, hogy tudd, miért. Azt hiszem ezt te is, és Skeeter is megérdemlitek. Én igazán nagyon kedvellek mindkettőtöket, tudod.

– De jobban kedvelsz valaki mást, ugye? – mondtam egy kis keserűséggel. Újra megrázta a fejét.

– Abban a percben hozzámennék valamelyikőtökhöz, ha bármelyikőtöknek lenne jövője. De mit tudtok ti nyújtani egy feleségnek? – Éreztem, hogy elpirulok.

– Alig kerültünk ki a középiskolából és éppen csak tizenkilenc évesek vagyunk. Aligha várhatod el tőlünk, hogy már milliomosok legyünk.

– Még századosok se lesztek soha. Ismerem az ambícióidat, Pete. A nyarakat a folyón fogod tölteni halászattal, a teleket a hegyek között, csapdákat állítgatva, mint az apád. Azt várnád tőlem, hogy idejöjjek élni a lakóhajóra és hozzak létre egy sereg leendő folyami patkányt? – A pirulásom elmélyült.

– Apám mindig jól megvolt. Eleget keresett a halászattal és vadászattal ahhoz, hogy kijárassa velem a középiskolát, nemde?

Az ajkai sajnálkozó mosolyra nyíltak.

– Mire jó az olyan képzettség, amelyet soha nem kívánsz hasznosítani?

– Mit vársz, milyen munkát végezzek? A faluban nincs több egy tucat fizető állásnál, és az is mind be van töltve. Ha ezen a területen nincs földed, akkor halásznod és vadásznod kell.

– Vannak állások a városban.

Ez a megjegyzés nem volt becsületes, mert tudta, hogy soha nem hagynám el Pig Ridge Centert. Senki se teheti, akinek esze van. Ez a világ legnyugodtabb, legszebb helye. Talán egy kicsit elmaradottak voltunk, de tudtuk, hogyan élvezzük sietség nélkül az életet. Ambíciói ellenére Lily Bell sem gondolt volna arra, hogy a városba költözzék. Volt egy idősebb nővére, aki oda ment férjhez, és a nála tett látogatások után minden alkalommal megesküdött, hogy inkább meghalna, minthogy elcserélje Pig Ridge Centerbeli életét azzal a patkányversennyel.

– Eljönnél velem? – kérdeztem.

– Nincs értelme, hogy erről beszéljünk – mondta. – Nem azért jöttem, hogy vitatkozzam veled. Csak el akartam mondani neked a terveimet, hogy ne legyen harag közöttünk.

– Skeeternek már elmondtad?

– Nem, de el fogom. Az ő kilátásai ugyanazok, mint a tieid. Húsz évet fog eltölteni azzal, hogy segítsen megművelni az apjának azt a húsz holdas sáros farmot, aztán, amikor az apja meghal, a bátyjával közösen fog örökölni, tíz-tíz holdat egyenként.

Nem szándékoztam megvitatni Skeeter Hawkins esetét.

Azt kérdeztem:

– Ki a boldog ember?

Mély lélegzetet vett, mielőtt kimondta: Bill Skim. A szemem tágra nyílt a sokktól. – Az

öreg kecske? – bukott ki belőlem. – Hiszen legalább negyven éves kell hogy legyen!

– Harmincnyolc – mondta –, és a leggazdagabb agglegény a megyében. Háromszázötven hold művelhető földje van, negyven tejelő tehene és ötvenezer dollár értékű, kifizetett mezőgazdasági gépe, gyönyörű nagy háza és tízezer dollárja a bankban.

– Úgy hangzik, mintha a leánykereséssel együtt vagyonnyilatkozatot is tett volna – mondtam marón.

– Tett. Azt hiszem, úgy gondolta, valami konkrét indítékot kell adnia, ami a külsejét ellensúlyozhatja. Aligha olyan jóképű, mint te vagy akár Skeeter.

– Köszönet a semmiért – mondtam –, alig olyan jóképű, mint a madárijesztők, amiket kirak a földjeire.

– Ne légy keserű, Pete. Barátként akarok elválni tőled.

– Majd még beszélünk – morogtam.

– Úgy gondoltam, hogy igazi barátként. Szeretném azt hinni, hogy ha igazán szükségem lesz valamire valamikor, még mindig eljöhetek hozzád segítségért.

Olyan reménykedve nézett rám, hogy – a fájdalmam ellenére – nem álltam meg mosoly nélkül.

– Nagyon jól tudod, hogy ha valaha szükséged lesz rám, – még tíz év múlva is – rohanni fogok hozzád, még akkor is, ha nős lennék, ami nem leszek.

– Találsz majd egy másik lányt – biztosított. – Te is, és Skeeter is. Ég veled, Pete.

Hozzám szaladt, lábujjhegyre állt, hogy egy gyors csókot nyomjon a számra, azután a hajópallón keresztül elszaladt.

Skeeter Hawkins és én soha nem voltunk barátok, de közös bánatunk összehozott bennünket Lily Bell esküvője napján. Azt hiszem csak mi ketten voltunk az együtt végzett osztályból, akik nem vettek részt az esküvőn. Külön-külön vándoroltunk el Juniper Joe kocsmájába, amely az egyetlen volt Pig Ridge Centerben, és együtt berúgtunk.

Ez hiba volt, mert míg egymás iránti megértéssel kezdtük, a végén a túl sok whisky kihozta belőlünk a természetes ellentétet. Ekkor mondott valamit, ami nem tetszett nekem, – túlságosan részeg voltam ahhoz, hogy emlékezzem, mi volt az –, és kihívtam a hátsó udvarra.

Addigra minden vendég hazament, kivéve minket. Amikor kitántorogtunk a hátsó ajtón, Juniper Joe belülről bezárta az ajtót, és nem volt jelen senki, aki szétválaszthatott volna bennünket.

Józanul talán megöltük volna egymást, hiszen mindketten közel százkilencven magasak voltunk és közel kilencven kilót nyomtunk. De túlságosan részegek voltunk ahhoz, hogy nagy kárt tegyünk egymásban. Összevissza botladoztunk, elkerülve egymást lengő ütéseinkkel, és eleve saját lendületünktől tántorogtunk. Mindketten tönkre tettük a ruhánkat, lehorzsoltuk a térdünket, de nem emlékszem, hogy egyikünk is behúzott volna akárcsak egyetlen tiszta ütést is.

Végül Skeeter hányni kezdett és tartanom kellett a fejét. Ezután kezet ráztunk, biztosítottuk a másikat, hogy pokolian jól verekedett.

Az incidens nem tett barátokká, a végső kézfogás sem.

Amikor kijózanodtunk, akkor sem szerettük jobban egymást, mint annak előtte. Éppen

csak elfogadtuk a status quot, és amennyire lehetett kitértünk egymás útjából.

A következő évben nem sokat láttam Lily Bellt vagy Skeetert. Néhányszor futólag találkoztam Skeeterrel és egyszer láttam Lily Bellt áthajtani a falun egy új kocsiban, de nem vehetett észre, mert még csak nem is intett. A folyó közelében maradtam, amíg csak hidegre nem fordult, az egész telet fent töröttem a Pig Ridge-i kunyhónkban, prémre vadászva. Egész évben csak néha vetődtem el a faluba.

Apám ellátott hírekkel, mert akár nyár volt, akár tél, soha nem mulasztotta el, hogy szombaton bemenjen Juniper Joe kocsmájába. És a kocsma volt a falu pletykaközpontja. Apám szerint Pig Ridge megyei mércével mérve Lily Bell meglehetősen nagylábon élt. Bill Skim vette neki az új kocsit is, amelyet vezetett, amikor láttam, és egy csomó csinos új ruhát is, és autózott az egész környéken nevetségessé téve magát. Skimet, aki soha életében nem vett részt táncmulatságon, most új felesége valamennyi rendezvényre elvonszolta. Apám azt jelentette, hogy éppen olyan hallgatag és mogorva, mint azelőtt, de legalább most megjelenik a nyilvánosság előtt. Ritkán táncolt többet az első táncnál – mondta apa – azután visszavonult a pulthoz az este hátralevő részében, és borúsan nézte, a felesége hogyan szórakozik. Beszédtéma volt, hogyan viselkedik Lily Bell a táncmulatságokon a nőtlen aranyifjakkal, különösen Skeeter Hawkinsszal.

Egy újabb év telt el, ami alatt én meglehetősen magamnak maradtam. Apa szerint Lily Bell még mindig röpködött az egész megyében és megmaradt a pajtabálok királynőjének. Azután a nyár folyamán újságot hozott Skeeter Hawkinsról.

– A fiatal Skeeter Hawkins állást szerzett magának – jelentette be. Felhúztam a szemöldökömet és vártam. – Jim Biggs lemondott a segédseriffségről és Hill seriff Skeetert tette meg helyette.

Egy csöppnyi irigységet éreztem. Egy olyan alapvetően földművelő közösségben, mint a mienk, a segédseriffé volt a valamirevaló kevés fizetett állások egyike. Egy Skeeter korában levő fiatalembernek komoly jövőt jelenthetett. Albert Hill seriff hatvan fölött járt, és a többi segédseriff egyike sem volt sokkal negyven alatt. Alig több, mint tizenöt év múlva mind túllépi a nyugdíj korhatárt, és ami a szolgálati idejét illeti, Skeeter lesz a szenior segédseriff. Harmincöt-harminchat éves korában nagyon könnyen körzeti seriff lehet belőle.

Ha tudtam volna az üresedésről, én magam is megpályáztam volna az állást, de nem hallottam róla.

Később, augusztus vége felé egy szombat délután Lily Bell meglátogatott a lakóhajónkon. Felpillantottam a harcsa tisztításából, amikor meghallottam, hogy egy autó hajt le az útról a folyó felé. Lily Bell kimászott a fényes kék kocsiból, óvatosan lépdelt lefelé a parton. Rózsaszínű kötött ruhát viselt, nylonharisnyát és magas sarkú cipőt.

Mint meleg időben általában, rajtam nem volt más, mint az elhordott munkaruhám. A halat egy vödörbe dobtam és letöröltem a kezemet egy ronggyal, amíg átjött a hajópallón. Észrevettem, hogy sötét folt van a szemén.

– Helló, Pete – mondta mosoly nélkül. – Éppen erre kocsiztam, gondoltam, benézek. Mr. Harrow itthon van?

Tudta, hogy apám nem lehet itt szombaton, ezért nem törődtem a kérdéssel.

– Mi történt a szemeddel? – Habozott egy pillanatig, mielőtt válaszolt.

– Beleszaladtam valamibe a farmon.

– Mint például egy ökölbe? – érdeklődtem.

Leült a korlátra, az arcát a kezébe temette és elkezdett sírni. Nem tudtam, mit csináljak. Egyik lábamról a másikra álltam, veregettem a vállát és azt hajtogattam:

– Kérlek, ne sírj. Lily Bell, kérlek, ne sírj!

Egy idő után apró zsebkendőjével megszárította a szemét, szipogott néhányat és elkeseredett hangon kérdezte:

– Mit tegyek, Pete?

A férje iránt forrongó haragom ellenére nem tudtam elfojtani egy „ugye, megmondtam” megjegyzést.

– Nem működik olyan csodálatosan, mint ahogy elképzelted, mi?

Szemrehányóan nézett rám.

– Azt hittem, a barátom maradsz, Pete.

– Sajnálom – mondtam –, a barátod vagyok. Most történt először?

Megrázta a fejét.

– Körülbelül a tizedik alkalommal. De egyre rosszabb lesz. Alig hagyhatom el a házat úgy, hogy ne legyen jelenet, amikor hazaérkezem. Mindenfélével vádol. Úgy látszik a fejébe vette, hogy valamiféle viszonyom van, például Skeeterrel, csak azért, mert néhányszor táncoltam vele a mulatságokon.

Mikor nem szóltam erre semmit, ő szólalt meg ismét:

– Esküszöm, nem adtam okot neki a gyanúra. Jó felesége voltam. Mit csináljak, Pete?

– Hagyd el!

– És menjek vissza, együtt lakni az anyámmal, abba a szörnyű panzióba?

Mit mondhattam erre? Felajánlottam volna neki az egyik fekhelyet a hajón? Ez lecsúszás lett volna neki még a panzióval összehasonlítva is.

– Nos, nem tűrheted, hogy továbbra is verjen – mondtam. – Miért nem csukatod le?

– Nem ismered a haragját – suttogta. – Megölne, amint újra kikerülne a börtönből.

– Nem fog megölni senkit – mondtam neki. – Várj, amíg felveszek egy inget és cipőt húzok, visszakocsizok veled haza. Meggyőzöm azt a semmirekellőt, hogy, ha még egyszer kezet emel rád, kinyújtom a nyakát, mint egy libáét.

Felugorva rémült hangon mondta:

– Kérlek, Pete, ne tedd, ne avatkozz bele!

Összehúztam a szememet. – Ha nem akarod, hogy beavatkozzam, akkor miért jöttél ide? – kérdeztem kurtán.

– Együttérzésért, azt hiszem. Látom már, hogy hiba volt. Kérlek ígérd meg nekem, hogy elfelejted a látogatásomat. Ne említsd senkinek, és ne tégy az ügyben semmit.

– Nem beszélek vagy teszek semmit, amit nem kívánsz tőlem – biztosítottam. – Azt gondoltam, hogy a segítségemért jöttél.

– Nem. Egyáltalán nem kellett volna eljönnöm. Felejtsd el, hogy megtettem.

Visszasietett a pallón keresztül mielőtt többet szólhattam volna.

Megtartottam a szavamat, és soha, még apámnak sem említettem a látogatását. Egy-két héttel később futólag megkérdeztem tőle, hogy látta-e, vagy hallott-e valamit Skimékről.

Apa azt mondta, hogy látja őket néha, és neki úgy tűnik, hogy jól vannak.

– Most, hogy említed, azt hallom, hogy Lily Bell már nem kószál annyit összevissza egyedül, mint amennyit szokott – mondta –, és azt is hallottam, hogy az utolsó táncmulatságon, amin részt vett, az este nagy részében ott ült Bill mellett, ahelyett, hogy otthagyta volna őt a bárnál, míg maga táncolni ment. Lehet, hogy lassan lehiggad.

Tehát úgy oldotta meg a problémáját, hogy megtartóztatja magát a régi szokásaitól, hogy a férjének ne legyen oka gyanakvásra – döntöttem el magamban. Gyűlöltem annak gondolatát, hogy be van zárva abba a nagy házba és nincs más társasága a morcos Bill Skimen kívül. De hát az ő választása volt. Megkíséreltem az ügyet kiverni a fejemből.

Ez nem igazán sikerült, amíg az első hó le nem esett kora szeptemberben. – Egy csomó időt töltöttem el azzal, hogy Lily Bellre gondoltam, mert ekkor teljesen egyedül voltam fenn Pig Ridge-i kunyhónkban. Apa már visszavonult a csapdázástól, most, hogy én már elég idős voltam ahhoz, hogy egyedül csináljam, és már nem kellett télen iskolába járnom. Még mindig elvégezte a részét azzal, hogy kirakta és leszedte a horgászzsinórokat nyáron, mert szeretett halászni, de azt mondta, hogy a tél hidege a csontjaiba kezd hatolni.

Két hete egyedül voltam a vadászkunyhóban, amikor Lily Bell látogatást tett nálam. A kunyhónk közvetlenül a Pig Ridge csúcsa alatt, a hegy szívében volt és úton három mérföldnyire lehetett megközelíteni. Ezután keresztezni kellett két alacsony dombot és onnan felmászni a Pig Ridge csúcsára. Az évnek ebben a részében azt csak hócipőben vagy sítalpon lehetett megtenni.

Én mindig mindkettőt használtam a dombok között, síléceket lefelé, a hócipőket felfelé. Lily Bell csak hócipővel felszerelve jött fel, és taposnia kellett egész úton.

A kunyhó belsejében várt rám, amikor délután négy óra körül visszaérkeztem a csapdák napi ellenőrzéséről. Az emeletes ágy alsó fekhelyén ült, sínadrágban és blúzban. Prémmel szegélyezett kabátja a szék karján lógott, a hócipői egyik sarokban álltak.

Fényes, kukoricaszínű haja, mint rendszerint, rózsaszínű szalaggal volt lófarokba kötve.

Égett a lámpa és lobogott a tűz a kályhában. Egy sarokba löktem a két hódot és egy rókát tartalmazó zsákot, ugyanabba a sarokba támasztottam a puskámat, levettem a kabátomat és felakasztottam.

– Nem is mondasz nekem hellót? – kérdezte.

– Megpróbálok magamhoz térni a meglepetéstől – mondtam – Láttam az ajtóhoz vezető nyomaidat, de azt hittem csak valamilyen vadász. Helló!

Remegő mosolyt küldött felém. – Nem vagy rá kíváncsi, hogy miért vagyok itt?

Odamentem a kályhához, hogy megmelegítsem a kezemet.

– Uh-huh. Miért vagy itt?

– Elhagyom Billt. Nem bírom ki tovább.

Tanulmányoztam az arcát. Nem látszottak rajta horzsolások és véraláfutások.

– Még mindig homokzsáknak használ?

Megrázta a fejét. – Azóta, hogy legutóbb nálad voltam, nem ütött meg. Nem adok neki okot rá. Otthon maradok és csak ülünk és nézzük egymást. Az őrületbe kerget. El kell jönnöm tőle.

– Most azonnal elhagyod? – kérdeztem. – Már haza se mész?

– De igen, ma este hazamegyek, utoljára. Elcsípem az autóbuszt holnap délután. Elmegyek a nővéremhez, Abigailhez, és ott is maradok nála, míg el nem határoztam, hogy miként fogjak hozzá a váláshoz.

– Nem kapsz verést, ha ma este hazamész? – kérdeztem. – Mit mondasz neki, hol voltál?

– Nincs otthon. A városba kellett mennie egy traktoralkatrészért, és nem várható vissza előbb, csak éjfél körül. Addigra biztosan ágyban leszek már.

Megvakartam az államat. – Miért jöttél fel idáig? Hogy ezt elmondd nekem?

– Mert szívességre van szükségem. Egyszer azt mondtad, futva jössz bármikor, ha szükségem lesz rád. Áll még ez?

– Természetesen. Most, tíz év múlva, bármikor.

– Ha Bill megtudja, hogy elhagyom, attól félek, meg fog ölni. Tény, hogy amikor egyszer megfenyegettem vele, megmondta, hogy megteszi, ha valaha megpróbálom. De tudom, legalábbis szörnyű jelenetet rendez. Azt akarom, hogy gyere értem holnap délben és vigyél el az autóbuszhoz. Kettőkor indul.

Összehúzott szemmel ránéztem.

– Nem lenne egyszerűbb, ha a mai busszal mennél, amikor nincs otthon?

– Tudod, hogy ma nincs busz. Hetenként csak háromszor jár.

Tudtam, de nem tudtam, milyen nap van. Azt kérdeztem:

– Miért nem mész autóval a nővéredhez ma este? Csak nyolcvanöt mérföld az út.

– Bill elvitte a kocsit. A kis teherkocsival jöttem ide is. Kétlem, hogy egyben maradna nyolcvanöt mérföldön keresztül. Azon a ponton van, hogy bármikor széteshet.

– Jó – mondtam –, holnap délután ott leszek. Lemegyek a lakóhajóhoz és fogom a tragacsot tizenegy óra körül. Milyen nap van holnap?

– Szombat – mondta meglepve.

– Akkor apa nem lesz otthon, és nem kell magyarázkodnom. Legjobb, ha most visszaindulsz, mielőtt besötétedik. Elkísérlek a kocsiig.

– Nem – mondta gyorsan –, ugyanolyan jól ismerem ezeket a hegyeket, mint te. Minden rendben lesz.

Mondtam, hogy szívesebben venném, ha elkísérhetném, de kitartott amellett, hogy nevetséges lenne oda-vissza megtennem a távot, amikor tökéletesen képes egyedül visszatérni az útra.

– Minden baj nélkül ide tudtam jönni, igaz? – mondta. – Vissza főleg lefelé kell mennem, könnyen megteszem az utat a sötétség beállta előtt. Neked pedig egyedül, sötétben kellene visszamásznod.

Ebben volt valami, és én már egy egész napot töltöttem el hócipővel a lábamon. Vonakodva, de hagytam magam rábeszélni a maradásra.

Amíg főztem a vacsorámat, és részben még evés közben is figyeltem a kunyhó ablakából, amíg el nem érte az első dombot Pig Ridge mögött. Addigra már szürkült, de csak egy további háromnegyed mérföldet kellett megtennie, és csak egy további alacsony dombocskára felmennie. Tudtam, hogy még a sötétség beállta előtt eléri az utat.

Elmostam az edényeket, megnyúztam az aznapi zsákmányt és lefeküdtem.

Sokkal kisebb probléma volt hazamenni Pig Ridge-ről, mint onnan vissza. Nem kellett a hócipő, mégis magammal vittem a vállamra vetve, mert a visszaúton szükségem lesz rájuk.

Pig Ridge meglehetősen magasan volt, de ha valaki eléggé ismerte a lejtőit, akkor elegendő lendületet vehetett ahhoz, hogy az sítalpon átvigye az első domb túloldalára, és kétharmad távolságra felvigye a második domboldalra. Mintegy huszonöt métert kellett menni a második domb tetejéig, azután már csak lefelé menet volt az útig.

Az úttól öt mérföldnyire volt a lakóhajó, de végig tömör havon mentem. Nem volt forgalom, mert a másodrendű utat csak vadászok használták. Egyetlen kocsi sem ment el mellettem egyik irányban sem.

Mivel a lakóhajónk Pig Ridge Centertől két mérföldnyire volt a folyó mentén fölfelé, nem kellett átmennem a. falun. Míg délelőtt tizenegykor hazaértem, egy lélekkel sem találkoztam.

Apa természetesen nem volt otthon. Szombat lévén Juniper Joe-nál lehetett. Elraktam a síléceimet, a hócipőket, a puskámat, levetettem a vadászruhát és megfürödtem. Utána öltönyt, felöltőt és sárcipőt vettem fel.

1929-es Ford kupémat a lakóhajótól néhány méternyire az úton fölfelé lévő elhagyott pajtában tartottuk. Ilyen sok állás után jó tizenöt percbe telt, mire be tudtam indítani. Húsz perccel tizenkét óra előtt volt, mire úton voltam Skim farmja felé, úgyhogy körülbelül délben odaérhettem.

Az út a folyó mentén vezetett, ugyanazon a vonalon, amelyen jöttem. Howe Junction felé, azután keletre két mérföldet a dombok peremén, majd vissza délre egy kavicsos bekötő-úton mintegy egy mérföldnyit a farmhoz. Másfél mérfölddel közelebb lett volna a főúton, a falun keresztül, de bizonyos okból jobbnak véltem, ha nem látnak meg, amint a farm felé hajtok. Ha gondoltam volna rá, rájöhettem volna, hogy mindenképpen meg fognak látni, amikor Lily Bellt leteszem a buszmegállónál, de nem gondolkodtam előre. Egyszerűen okosabbnak látszott,. hogy ha más feleségéért megyek, lopva közelítsek. Útközben csak két másik kocsit láttam, mindkettőt idegen vezette.

Néhány kutya ugatva jött ki a pajtából, amikor felhajtottam az átjárón és leparkoltam a nagy ház oldalbejáratának a közelében. Amint kiléptem a kocsiból, megszaglászták a sárcipőimet, megcsóválták a farkukat és visszamentek a pajtába, hogy elkerüljenek a hidegről.

Az órámon pont dél volt, amikor kopogtam az oldalajtón.

Körülbelül egy perc telt el, mielőtt Bill Skim kinyitotta az ajtót. Sovány, keskeny arcú ember volt, mélyen ülő szemekkel és horgas orral a szája fölött. Sűrű, szénfekete haja olyan egyenes szálú, mint egy indiáné és az arckifejezése állandóan mogorva volt. Flanelinget és tiszta overallt viselt.

Az istenhozott legkisebb jele nélkül bámult rám.

– Mit akarsz, Harrow?

– Lily Bellt. Készen van?

– Lily Bellt. Mit akarsz ezzel mondani, hogy Lily Bellt?

– A feleségedet – mondtam türelmesen –, el akarom vinni a faluba a kocsimmal.

A fenyegető kifejezés fokozódott az arcán.

– Nincs itt. A városban van, meglátogatja a nővérét.

Elkezdte becsukni az ajtót, de elkaptam a vállammal, és erővel bementem a házba. Hátralépett és rám meredt. Becsuktam az ajtót magam mögött és nekitámasztottam a hátamat.

– Hol van? – kérdeztem.

– Mondtam, hogy a városban. Mit gondolsz, mit csinálsz, hogy beerőszakoskodod magad a házamba?

– Mikor ment el?

– Tegnap reggel kocsival vittem be.

Kitartóan néztem rá, amíg csak el nem pirult.

– Mi a bajod velem? – érdeklődött.

– Tegnap nem volt a városban. Négy órakor még láttam.

– Őrült vagy – mondta Abigailnél tettem le tizenegykor délelőtt. Különben is, mi közöd hozzá?

– Azt hiszem, körülnézek – jelentettem be.

– Kimész innen, vagy hívom a seriffet – fenyegetett.

Odasétáltam hozzá, tizenöt centire tőle megálltam és az arcába meredtem. Egy fejjel alacsonyabb volt nálam és jó harminc kilóval könnyebb. Idegesen hátrált.

– Át fogom kutatni a házat – közöltem vele. – Te jössz mögöttem és csukva tartod a szádat. Ha bármi nehézséget okozol, én halászcsomóba kötlek.

Rám bámult, mintha őrültnek gyanítana. Megnyalva a szája szélét mondta:

– Nem tudom, mi bajod, Harrow. Nézz körül, és tűnj el!

Lily Bellnek nem volt nyoma egyik földszinti szobában sem. Kényszerítettem Skimet, hogy menjen fel előttem a lépcsőn az emeletre. Négy szoba és egy fürdőszoba volt fent. Két szobát hálónak rendeztek be, egyiket raktárnak használták, a negyedik be volt zárva.

Mikor ellenőriztem a három nyitott helyiséget és a fürdőt, anélkül, hogy Lily Bellt megtaláltam volna, kinyújtottam a kezemet.

– Hozd fel ennek a szobának a kulcsát!

– Ez Lily Bell varrószobája – mondta –, nála kell legyen a kulcsa. Én nem is tudtam, hogy zárva van.

Nem voltam vitatkozó kedvemben. Nekimentem az ajtónak a vállammal és betörtem a zárat.

– Hé! – rikácsolta Skim.

Azután elcsendesedett és bejött mögöttem a szobába és meglátta, hogy mit nézek. A szőnyeg közepén hatalmas, kerek, alvadt vérfolt volt. Fröccsent belőle a varrógépre is, és kisebb cseppek látszottak az egyik falon.

A fejemben lüktetést kezeltem érezni. Skim felé fordultam, akinek tátva volt a szája. Az arcomon levő kifejezéstől centiről-centire kihátrált előlem a hallba.

– Várj egy percet, Harrow! Nincs jogod…

Elhallgattam azzal, hogy megmarkoltam az ingét és ráztam, amíg a fogai nem vacogtak. Mikor elengedtem, nekitántorodott a szemben levő folyosófalnak.

– Azt hiszem, nincs értelme, hogy kérdezgesselek róla – mordultam rá. – Még nézegetünk egy kicsit.

Magam előtt lökdöstem a lépcsők irányába. A válla felett alázatos pillantásokat vetve felém, ment le a lépcsőn, mintha attól félne, hogy minden pillanatban ráhúzhatnék hátulról a nadrágszíjjal.

Ekkor alaposabban átkutattam az alsó szintet. Első alkalommal csak azokat a helyeket néztem meg, ahová egy nő teste elférhetett volna. Most mindenhova bekukkantottam.

A konyhából nyílt egy nyárikonyha-mosókonyha kombinációjú helyiség. Fürdőkád volt beépítve, mosógép volt benne és egy ódivatú fa- és széntüzelésű tűzhely. Mikor felemeltem az egyik öntöttvas karikát a tűzhely tetején, elszenesedett ruhákat láttam benne.

Kihúztam egy félig elégett női ruhát. Ami megmaradt belőle, azt megszáradt vér borította. Tovább kutatva, különböző női alsóneműket is találtam, ugyancsak vérrel áztatva. Bill Skim üveges szemekkel nézte a ruhadarabokat, láthatólag szólásra képtelenül. Előrelöktem az ajtó felé, ami a nyári konyhából a fáskamrába vezetett. Ott egy félig üres fatárolóban vérfoltos fejsze hevert, amelyre több szál hosszú, kukoricaszínű tincs tapadt. Eddigre a fejemben állandósult a lüktetés. Nagy erővel visszatartottam magam attól, hogy felkapjam a fejszét és Skim fejébe mélyesszem.

– Jobb lesz, ha felveszel egy dzsekit és a csizmádat – mondtam nyugodtan – kimegyünk innen.

– Hallgass ide – mondta –, nem tudom, mindez mi akar lenni.

Alig mozdítva az ajkamat mondtam neki:

– Ha még egyszer kinyitod a szádat, megöllek. Vedd a felöltődet!

Nem vitatkozott tovább. Annyira meg volt félemlítve, hogy gyakorlatilag menekült, hogy kint öltözhessék fel.

Amit kerestem, azt a pajta mögött találtam meg. Egy kétszer egy méteres terület meg volt tisztítva a hótól és a tiszta részen frissen felásott földhalom volt, megerősítve minden gyanúmat.

Miután mind a ketten meredten bámultunk egy ideig, tompa hangon megkérdeztem:

– Mikor értél vissza tegnap a városból?

– Mi? – kérdezte, bután bámulva rám.

– Mikor értél vissza a városból tegnap? – reccsentem rá – gyorsan adj választ! – Egy lépést hátrált előlem, és azt suttogta:

– Délután öt körül. Miért?

Tehát itthon volt, amikor Lily Bell visszatért a nálam tett látogatásról – gondoltam. Töprengtem rajta, hogy vajon elkövette-e azt a hibát, hogy bevallja hol volt, és hogy azt tervezi, ma elhagyja.

Voltaképpen nem számított, hogy mi váltotta ki az eseményeket. Csak arra tudtam gondolni, hogy soha nem látom viszont Lily Bellt. A dobolás a fejemben elviselhetetlenné vált. Nem is emlékszem rá, hogy, a torkáért nyúltam. De végül, mikor elengedtem már nem küzdött többé.

Otthagytam fekve a sír mellett és visszavonszoltam magam a kocsihoz. Amint elindítottam a motort, a kutyák újra ugatva jöttek ki a pajtából. Követték a kocsit az átjáróban az útig, végig ugatva, azután farkcsóválva visszaloholtak a pajta felé.

Ugyanazon az úton tértem vissza a lakóhajóhoz, amelyet a farmra jövet használtam.

Nem terv szerint történt, mert a fejem tökéletesen üres volt. Tisztára az ösztönöm volt, ami visszatartott attól, hogy a falun hajtsak keresztül, ahol nem kerülhettem volna el, hogy legalább egy tucat vagy még több ember is meg ne lásson.

Már visszaértem a lakóhajóhoz, mire igazán ráébredtem arra, hogy gyilkosságot követtem el. Aztán eszembe jutott, hogy senki nem tudja, hogy lejöttem a hegyekből.

Beállítottam a kocsit az elhagyott pajtába, visszaöltöztem a vadászruházatomba, a jó ruhámat a helyére akasztottam. A hátamra vettem a sílécemet, egyik kezembe kaptam a puskámat, a másikba a hócipőt. Körülnéztem, nem maradt-e nyoma látogatásomnak. Nem tudtam semmi ilyesmit felfedezni.

Kint felvettem a hócipőket, mert nem szándékoztam az utat használni. Ehelyett a folyókanyart követtem a rézsű alatt, az út látóterén kívül. Howe Junction után végül kereszteztem az utat, átmentem néhány nyílt földdarabon a hegyek lábáig.

Éppen szürkületbe hajlott, amikor megérkeztem a kunyhóhoz. Egyetlen lelket sem láttam az egész visszaúton.

Aznap éjjel havazott, úgyhogy még a lábnyomaimat is eltakarta.

Teljes két hétig fent maradtam a Pig Ridge-en, azután összecsomagoltam a prémeket és december első hetében lehoztam őket. Péntek délután volt, amikor a hajóra értem, így apám egyedül volt otthon.

Eltelt egy kis idő, mire hozzájutottunk egy kis beszélgetéshez. Először apámnak meg kellett vizsgálni a bőröket, megbecsülni, hogy mennyit hozhatnak. Nekem takarítani kellett és ruhát váltani. De végül is letelepedtünk két bögre kávé mellett a hajó konyhájában.

– Volt valami újság, miközben fent voltam a hegyen? – kérdeztem. .

– Igen. Bill Skimet megölte valami átutazó. Megfojtották. Az ügyet Skeeter Hawkinsra osztották, de még nem kapta el a fickót, aki tette.

– Ó – mondtam és vártam, hogy beszéljen nekem Lily Bell sírjának felfedezéséről.

– Lily Bell a városban volt, látogatóban a nővérénél, Abigailnél – folytatta apa. – Bill már két napja halott volt, amikor visszatért és megtalálta. Az állatok is nagyon rossz állapotban voltak. Negyvennyolc óráig nem kaptak enni, és a teheneket nem fejte meg senki. Azt gondolnád, hogy a bőgésüknek magára kellett volna vonnia valaki figyelmét, de senki nem hallotta őket.

Szédülés fogott el. Éppen időben kerültem el, hogy kibökjem a kérdést: Lily Bell még él?

Megégettem a torkomat, ahogy lehúztam a bögre kávét és felálltam. Ahogy kezdtem felvenni a sárcipőmet, apám megkérdezte – hová mész?

– El – mondtam kurtán.

Egész úton száguldottam Skim farmjáig. Mire a farmra értem szépen kimódoltam néhány dolgot, ezért nem voltam meglepve, mikor Skeeter Hawkins nyitott ajtót. Elég jól nézett ki a szürke segédseriffi egyenruhájában.

– Gyere be – mondta szívélyesen – bizonyos fokig már vártuk, hogy megjelensz végül.

Lily Bell az elülső szobában ült, ölében egy teáscsészével. Egy másik csésze is volt a szófa előtt álló alacsony asztalkán.

– Helló, Pete – mondta mosolyogva. – Skeeter éppen most nézett be, és most te is.

Kérsz egy csésze teát?

– Nem, köszönöm – mondta udvariasan. – Csak beugrottam, hogy megbizonyosodjam arról, hogy nem vagy halott.

– Miért gondoltad? – kérdezte, és mosolya töprengővé vált.

– Ne játssz velem – mondtam –, bolonddá tettél, de ezt nem kell az orrom alá dörgölni.

– Miről beszélsz?

– Azon a pénteki napon, amikor megjelentél nálam a vadászkunyhóban – mondtam –, Bill kocsival bevitt téged a városba a nővéredhez. Skeeternek kellett hogy adj egy kulcsot a házhoz, hogy elrendezze a színteret, mialatt te is, és a férjed is távol voltatok. Gyönyörű munkát végzett! A bűnjelek éppen csak annyira voltak elrejtve, hogy meggyőzőek legyenek, de nem annyira, hogy nehézség nélkül meg ne találjam őket. A fejszéhez tapadó hajszálak mozzanatát szeretem a legjobban. Feltételezem, hogy a te hajad, de pokolian biztos, hogy nem a te véred volt. Mi volt? Csirkevér?

Skeeter közbeszólt: – Tudod miről beszél, édesem?

– Fogd be a szád – mondtam neki. – Skeeter, miután itt elrendezte a jelenetet, behajtott a városba, felcsípett és visszahozott a hegyek pereméig. Nem azért akartad, hogy ne kísérjelek vissza az útig, hogy megkímélj a kényelmetlenségtől. Nem akartad, hogy megtudjam, hazudtál, amikor azt mondtad, hogy a kis teherautóval jöttél. Skeeter várt a kocsijával. Ő vitt vissza a nővéredhez és senki nem tudta bizonyítani, hogy valamikor is elhagytad a várost. Másnap délután, miután én elmentem, Skeeter kijött ide és eltüntette a „meggyilkolásod” nyomait. Vártatok két napig, hogy biztosítsd az alibidet, azután megjöttél és felfedezted, hogy Bill meghalt. Megvert valaha is?

Rám mosolygott. – Nem igazán. Nem volt erőszakos ember. Csak unalmas. Magam okoztam a véraláfutásokat a szememen.

Skeeter megszólalt. – Billt egy ismeretlen csavargó fojtotta meg, Pete. Te sem akarsz valami mást állítani, ugye?

Rábámultam egy ideig, sarkon fordultam és elhagytam a házat.

Skeeter és Lily Bell hat hónappal Bill Skim temetése után összeházasodtak. Skeeter lemondott az állásáról, hogy a farmot vezesse.

Lily Bellnek most mindene megvolt, amit valaha is akart, a biztonsága és egy férfi, akit szerethetett.

A leginkább az irritált, hogy ők ketten nem tudhatták előre, hogy eljutok a farmra és vissza a hegyekbe úgy, hogy senki nem lát meg. Azt kellett várniuk, hogy elkapnak és felakasztanak. Skeeter elég kedves volt ahhoz, hogy fedezzen, amikor kiderült, hogy nem gyanakodott rám senki, de ez sem feltétlenül a szívjóságából fakadt. Egyszerűen komplikálta volna a dolgot az ő és Lily Bell számára, ha elmondtam volna történetemet. És soha nem mondhatom el senkinek, mi is történt valójában, anélkül, hogy a saját nyakamat hurokba ne tenném.

VÉGE.

{1} Olyan ember, aki leesett, és mindenét összetörte. Alice Csodaországban – *Ford.*

{2} Harry Houdini (Weisz Erik) világhírű bűvész és szabadulóművész volt. – *Ford.*